

**АГАТА
КРИСТИ**

**СМЪРТ
КРАЙ
НА**

АГАТА КРИСТИ СМЪРТ КРАЙ НИЛ

Превод: Огнян Дъскарев

chitanka.info

Линет Дойл бе жена, която като че ли притежаваше всичко на този свят — красота, богатство, любящ съпруг — и какво по-чудесно преживяване за медения месец от едно пътешествие по Нил ?

Ала зоркият поглед на Еркюл Поаро сякаш бе уловил нещо нередно...

Само няколко дни по-късно, в топлия мрак на египетската нощ, Линет Дойл е простреляна в главата.

*На Сибил Бърнит,
която също обича
да странствува по света.*

ПЪРВА ГЛАВА

— Линет Риджуей!

— Това е тя! — каза мистър Бърнъби, собственикът на „Грите корони“, и побутна събеседника си.

Двамата мъже се загледаха глупаво, с леко отворени уста. Голям яркочервен ролс-ройс току-що бе спрял пред местната поща. Едно момиче изскочи от него, момиче без шапка, с рокля, която изглеждаше (но само изглеждаше) обикновена. Момиче със златни коси и спокойно властно лице, прелестно създание, каквото можеше рядко да се види в Молтън-ъндър-Уод.

С бърза повелителна стъпка то влезе в пощата.

— Това е тя! — повтори мистър Бърнъби и прибави с нисък, почтителен глас: — Милиони има тя... Ще изхарчи хиляди за това място... Тук ще има плувни басейни и италиански градини, и бална зала, а половината от къщата ще бъде съборена и построена наново...

— Парите ще потекат след нея в града — каза приятелят му. Беше мършав и одърпан човек, тонът му бе завистлив и неприятен.

— Да, това е голям шанс за Молтън. Голям шанс наистина. — Той изглеждаше твърде доволен, като прибави: — Трябва само да ни се помогне и ще се изправим на крака.

— При сър Джордж беше друго — каза събеседникът му.

— Конете бяха причината за всичко — отговори снизходително другият.

— Никога не е имал късмет.

— Колко взе за имението?

— Чисти шейсет хиляди, така чух.

Мършавият мъж подсвирна. Мистър Бърнъби продължи триумфално.

— И казват, че тя ще изхарчи още шейсет хиляди, преди да привърши всичко!

— По дяволите! — каза мършавият. — Откъде ще вземе толкова пари?

— От Америка, както чух. Майка ѝ била единствената дъщеря на някакъв милионер. Съвсем като във филмите, нали?

Момичето излезе от пощата и се качи в колата. Мършавият я проследи с поглед, докато отмина, и промърмори:

— Някак си всичко не е както трябва. Пари и външност — това е прекалено! Ако едно момиче е толкова богато, то няма право да бъде и красиво. А тя е очарователна... Има всичко. Не е справедливо...

Откъс от светската хроника в „Дейли Благ“:

„Сред тези, които вечеряха в «При леля ми», забелязах красивата Линет Риджуей. Тя беше с Джоана Саутууд, лорд Уиндълшъм и мистър Тоби Брайс. Мис Риджуей, както е известно, е дъщеря на Мелхюш Риджуей, който се ожени за Ана Харц. Тя наследява от дядо си Леополд Харц огромно богатство. Прелестната Линет е сензацията сега и се говори, че годежът ѝ ще бъде оповестен скоро. Безспорно лорд Уиндълшъм изглеждаше много влюбен.“

Джоана Саутууд каза:

— Скъпа, мисля, че всичко ще бъде прекрасно!

Тя беше в спалнята на Линет Риджуей в Уод Хол. От прозореца се откриваше изглед към градините и гористата околност, потънала в сини сенки.

— Доста е хубаво, нали? — каза Линет и се облегна на прозореца. Лицето ѝ бе възторжено, изпълнено с живот и енергия. До нея Джоана Саутууд изглеждаше някак невзрачна — висока, тънка, двадесет и седем годишна жена с издължено умно лице и капризно извити вежди.

— И си направила толкова много междувременно! Нае ли много архитекти и работници?

— Трима.

— Как изглеждат архитектите? Мисля, че никога не съм виждала архитект.

— Съвсем добре. Открих, че са твърде непрактични понякога.

— Скъпа, но ти бързо си се справила с всичко. Ти си най-практичното същество.

Джоана взе една перлена огърлица от тоалетната масичка:

— Предполагам, че са истински, нали, Линет?

— Разбира се.

— Знам, за теб е „разбира се“, мила моя, но не и за повечето хора. Скъпа, но те наистина са фантастични, така прекрасно подбрани. Сигурно струват цяло състояние!

— Малко простеят, не мислиш ли?

— Не, не, съвсем не, толкова са красиви. Колко струват?

— Около петдесет хиляди.

— Каква чудесна сума! Не те ли е страх, че ще ги откраднат?

— Не, винаги ги нося, а и освен това са застраховани.

— Нека да ги понося до вечерята, може ли, скъпа? Ще бъде толкова вълнуващо за мен!

Линет се засмя.

— Разбира се, както искаш.

— Знаеш ли, Линет, наистина ти завиждам. Ти просто имаш всичко. На двадесет години си, напълно независима, с много пари, чудесна външност, превъзходно здраве. Дори си и умна! Кога ще навършиш двадесет и една години?

— Следващия юни. Ще дам голямо празненство в Лондон по случай пълнолетието си.

— И тогава ще се омъжиш за Чарлз Уиндълшъм? Всички ужасни клюкари от пресата са страшно развълнувани от това. А той наистина е много влюбен.

Линет сви рамене.

— Не знам. Не знам дали изобщо искам да се омъжа за когото и да било.

— Скъпа, колко си права! Животът е съвсем различен след женитбата, нали?

Телефонът рязко иззвъня и Линет отиде да вдигне слушалката.

— Ало? Ало?

Гласът на иконома ѝ отвърна:

— Обажда се мис дъо Белфор. Да я свържа ли с вас?

— Белфор? Да, разбира се, свържете я.

Чу се щракване, след това нетърпелив, мек, малко задъхан глас:

— Ало, мис Риджуей? Линет!

— Джеки, скъпа! Не съм те чувала от хиляди, хиляди години!

— Знам, това е ужасно. Линет, страшно искам да те видя!

— Скъпа, не можеш ли да дойдеш тук? Така искам да ти покажа новата си играчка!

— Точно това искам да направя.

— Тогава скачай в кола или влак и идвай!

— Ще дойда с една разнебитена двуместна кола. Купих я за петнайсет лири и понякога върви много добре, но от време на време си има своите настроения. Ако не пристигна за чая, значи е била в особено настроение. Довиждане, мила моя.

Линет остави слушалката и се върна при Джоана.

— Това е най-старата ми приятелка, Жаклин дъо Белфор. Бяхме заедно в девическото училище в Париж. Тя имаше много лош късмет. Баща и беше френски граф, а майка ѝ — американка от Юга. Бащата избяга с някаква жена, а майка ѝ изгуби всичките си спестявания по

време на кризата на Уолстрийт и Джеки остана без никакви пари. Не знам как е успяла да се справи през последните две години.

Джоана лакираше кървавочервените си нокти с лака на приятелката си, после се облегна назад, за да ги разгледа.

— Скъпа — провлечено каза тя, — не е ли това доста уморително? Ако нещастие сполети мои приятели, веднага ги изоставям! Изглежда безсърдечно, но ти спестява толкова неприятности след това! Винаги искат пари назаем или откриват шивашко ателие и трябва да купуваш възможно най-ужасни дрехи от тях, или боядисват абажури за лампи и правят шалове от батик.

— Значи, ако загубя всичките си пари, още утре ще ме изоставиш?

— Да, мила, така ще направя. Не можеш да кажеш, че не съм почтена! Обичам само преуспели хора. И ще разбереш, че това се отнася за почти всички — само че повечето хора не искат да си го признаят. Те просто казват, че не могат повече да понасят Мери, Памела или Емили. „Неприятностите са я направили толкова заядлива и особена, бедната!“

— Колко си жестока, Джоана!

— Не, просто съм пресметлива като всички други.

— Аз не съм пресметлива!

— Поради очевидни причини! Не е нужно да си користолюбива, когато солидни американски попечители на средна възраст ти изплащат огромна издръжка всяко тримесечие.

— Не си права за Жаклин. Тя не е мекошава лигла. Искан да ѝ помогна, но тя не ми позволи. Дяволски горда е.

— А за какво толкова бърза да те види? Обзалагам се, че иска нещо! Само почакай и ще видиш!

— Да, беше развълнувана — призна Линет. — Джеки винаги приема живота много сериозно: Веднъж заби джобно ножче в едно момче.

— Колко интересно, скъпа!

— Това момче измъчваше едно куче и Джеки му каза да спре, но то отказа. Тогава тя го дръпна силно и го разтърси, но тъй като беше много по-силен от нея, тя измъкна едно ножче и го убодеше много силно. Последва ужасен скандал.

— Сигурно е била много неприятна гледка!

Прислужницата на Линет влезе в стаята. Като промълви някакво тихо извинение, тя взе една рокля от гардероба и излезе.

— Какво става с Мари? — попита Джоана. — Тя плачеше.

— Бедното момиче! Нали ти споменах, че искаше да се омъжи за някакъв мъж, който работи в Египет. Не знаеше много за него, затова си казах, че е по-добре да проверя дали всичко е наред. Оказа се, че бил женен и имал три деца.

— Колко ли врагове имаш, Линет!

— Врагове ли? — погледна я учудено Линет.

Джоана кимна и си взе цигара.

— Врагове, мила моя. Ти си така непоносимо способна и винаги вършиш точно това, което трябва.

Линет се изсмя.

— Ами аз нямам нито един враг в света.

Лорд Уиндълшъм седеше под кедъра. Погледът му бе насочен към изящните очертания на Уод Хол. Нищо не засенчваше старинната му красота. Новите сгради и крила бяха скрити зад тъгла. Есенното слънце къпеше в златните си лъчи спокойната и красива гледка. Внезапно му се стори, че това не е Уод Хол, а сякаш по-внушително имение от времето на кралица Елизабет, с по-голям парк и пуста околност. Неговият семеен замък, Чарлтънбъри, а отпред се очертаваше фигура на момиче със златни коси и пламенно, доверчиво лице... Линет, господарката на Чарлтънбъри!

Той се почувствува много обнадяден. Отказът ѝ съвсем не беше окончателен. Не бе нищо повече от молба за отлагане. Добре, можеше да си позволи да почака малко...

Колко удивително добре се нареждаше всичко. Без съмнение беше разумно да се ожени за богата наследница, но не толкова наложително, че после да счита, че е бил принуден да се ожени без любов. А той обичаше Линет. Би се оженил за нея дори ако тя нямаше никакви пари, дори ако не беше едно от най-богатите момичета в Англия. Но тя за щастие беше едно от най-богатите момичета в Англия.

Във въображението си той градеше най-привлекателни планове за бъдещето. Може би ще купи Роксдейл, ще ремонтира западното крило, няма да дава под наем ловното си поле в Шотландия.

Чарлз Уиндълшъм мечтаеше под слънчевите лъчи.

В четири часа разнебитената двуместна кола спря и чакълът изскърца под гумите ѝ. Едно момиче излезе от нея — стройно малко създание с тъмни разрошени коси. То изтича по стълбите и натисна звънеца.

След няколко минути бе въведено в дългата внушителна приемна, където подобен на пастор иконом обяви с подходяща мрачна интонация:

— Мис дьо Белфор!

— Линет!

— Джеки!

Уиндълшъм наблюдаваше с усмивка отстрани как пламенното малко създание се втурна с разтворени обятия към Линет.

— Лорд Уиндълшъм — мис дьо Белфор, най-добрата ми приятелка.

„Хубаво дете — помисли си той. — Не само хубаво, но и без съмнение очарователно с тъмните си къдрави коси и огромни очи.“ Измърмори няколко любезности и дискретно остави двете приятелки сами.

Жаклин подскочи — Линет си спомни, че това бе характерно за нея.

— Уиндълшъм? Уиндълшъм? Това е мъжът, за когото вестниците пишат, че ще се омъжиш! Ще го направиш ли, Линет? Кажи ми!

Линет измърмори:

— Може би.

— Скъпа, толкова съм щастлива! Той изглежда добре.

— О, недей да решаващ вместо мен. Аз още нищо не съм решила.

— Разбира се! Кралиците винаги изчакват внимателно необходимия срок, за да изберат принц-съпруг.

— Джеки, не ставай смешна.

— Но ти си кралица, Линет! Винаги си била. Нейно величество кралица Линет. Линет, русата красавица. И аз съм довереницата на

кralицата! Почетната придворна дама!

— Какви глупости говориш, скъпа Джеки! Къде беше през цялото това време? Ти просто изчезна и нито веднъж не ми писа.

— Мразя да пиша писма. Къде бях ли? Бях погълната от различни дела, скъпа. Мрачни дела с мрачни жени!

— Мила, бих искала ти...

— Да получа дара на кралицата? Откровено казано, мила моя, за това съм тук. Не, няма да ти искам пари назаем. Дотам не съм стигнала още! Но дойдох да искам от теб една голяма, важна услуга.

— Продължавай.

— Ако се омъжиш за Уиндълшъм, може би ще разбереш.

По лицето на Линет се изписа недоумение, но само за миг.

— Джеки, да не би да искаш да кажеш.

— Да, мила моя, аз съм сгодена!

— Това ли било! Казах си, че изглеждаш особено жизнена и радостна, ти винаги си била такава, но сега дори повече от друг път.

— Чувствувам се точно така.

— Разкажи ми за него.

— Казва се Саймън Дойл. Той е висок и широкоплещест, невероятно прям, прилича на момче и е безкрайно очарователен! Беден е — няма пари. Той е онова, което наричат аристократ, но много обеднял аристократ, най-малкият син и т.н. Семейството му е от Девъншиър. Обича провинцията и провинциалните неща. Последните пет години е прекарал в Сити, в една душна канцелария. А сега съкращават щата и той остава без работа. Линет, ще умра, ако не се омъжа за него! Ще умра! Ще умра! Ще умра!

— Не ставай смешна, Джеки!

— Ще умра, казвам ти! Луда съм по него. Той е луд по мен. Не можем да живеем един без друг.

— Скъпа, така страшно си хлътнала!

— Знам, ужасно е, нали? Любовта така внезапно те поглъща и не можеш да направиш нищо против това.

Джеки замълча за миг. Тъмните ѝ очи се разшириха, изведнъж се изпълниха със скръб. Тя леко потрепера.

— Понякога дори е страшно! Саймън и аз сме създадени един за друг. Никога няма да погледна другого. И ти трябва да ни помогнеш, Линет. Чух, че си купила това имение, и ми дойде една идея. Ще ти

трябва управител, а може би и двама. Искам да дадеш тази работа на Саймън.

— О! — изумено възкликна Линет.

Жаклин бързо поде:

— С всички тези работи той се справя много добре. Знае всичко за имененията, защото е израсъл в имение. А освен това е бил в този бизнес. О, Линет, ако ме обичаш, ще му дадеш работа, нали? Ако не се справи добре, уволни го. Но той ще се справи. Ще живеем в малка къщичка, ще те виждам често и в градината около нас всичко ще бъде прекрасно, наистина прекрасно.

Тя стана.

— Кажи, че си съгласна, Линет. Кажи, че си съгласна. Прелестна Линет. Висока, златокоса Линет. Моя, само моя Линет! Кажи, че си съгласна!

— Джеки...

— Съгласна ли си?

Линет избухна в смях.

— О, Джеки, толкова си забавна! Доведи го, за да го видя, и тогава ще говорим.

Джеки се втурна към нея и я покри с целувки.

— Скъпа моя Линет — ти си истинска приятелка! Знаех това. Никога не би ми отказала. Ти си най-прекрасното същество на света! Довиждане.

— Но, Джеки, няма ли да останеш?

— Аз? Не. Връщам се в Лондон. Утре ще доведе Саймън и ще уредим всичко. Страшно ще го харесаш. Той наистина е очарователен.

— Но почакай малко за чая.

— Не, не мога да чакам, Линет, толкова съм развълнувана. Трябва веднага да се върна и да разкажа всичко на Саймън. Зная, че съм луда, скъпа, но не мога другояче. Предполагам, че женитбата ще ме излекува. Тя като че ли винаги има много отрезвяващ ефект върху хората.

Пристъпи към вратата, спря за миг и литна като птица назад, за да прегърне за последен път приятелката си.

— О, моя Линет, няма друга като теб!

Мосю Гастон Блонден, собственикът на малкия моден ресторант „При леля ми“, не бе човек, който оказва чест на голяма част от клиентите си. Често се случваше богатите, красивите, известните посетители, а и тези със синя кръв да чакат напразно, за да бъдат специално обслужени и им бъде отдадено особено внимание. Само в най-редки случаи мосю Блонден поздравяваше някой гост с благосклонна снизходителност, придружаваше го до предварително избрана маса и повеждаше с него подобаващ разговор.

Но тази вечер мосю Блонден бе упражнил три пъти кралските си прерогативи — за една херцогиня, за известен шампион по спортна езда и за едно дребно човече с комична външност и огромни черни мустаци, за което случайният наблюдател би помислил, че едва ли ще направи чест на „При леля ми“, ако вечеря там.

Мосю Блонден обаче бе определено много старателен в своите усилия. Въпреки че от половин час отговаряха, че няма свободни маси, в най-хубавата част на ресторанта по мистериозен начин се появи една маса. Мосю Блонден заведе новодошлия до нея с най-почтително изражение.

— Но за вас, естествено, винаги има маса, мосю Поаро! Как бих искал да ни оказвате тази чест не така рядко!

Еркюл Поаро се усмихна и си припомни едно произшествие от миналото, в което участваха един мъртвец, един келнер, мосю Блонден и една много красива дама.

— Много сте любезен, мосю Блонден — каза той.

— Сам ли сте, мосю Поаро?

— Да, сам съм.

— О, добре. Жул ще сътвори за вас ястие, което ще бъде поема, истинска поема! Жените въпреки очарованието си имат един недостатък — отвличат вниманието от храната! Ще се насладите на вечерята си, мосю Поаро, обещавам ви това. А колкото до виното...

Последва подробен разговор с помощта на метр д'отела Жул.

Преди да се отдалечи, мосю Блонден се забави за миг, понижавайки доверително глас:

— Някакъв тежък случай ли имате?

Поаро поклати глава.

— За щастие съм свободен човек — каза той тихо. — Пестил съм твърде много през живота си и сега имам възможност да живея в безделие.

— Завиждам ви.

— Напразно. Уверявам ви, че не е толкова весело, колкото изглежда. — Той въздъхна. — Колко е вярна поговорката, че човек е бил принуден да измисли работата, за да се спаси от тегобата на мисленето.

Мосю Блонден вдигна ръце в знак на протест.

— Но има толкова много да се прави! Пътувайте!

— Да, пътуването. Вече доста пътувах. Мисля, че ще ида в Египет тази зима. Казват, че климатът е прекрасен. Ще се махна от мъглата, сивотата, безспирния, монотонен дъжд.

— Ах, Египет! — въздъхна мосю Блонден.

— Човек дори може да пристигне там, струва ми се, без да пътува по море, освен прекосяването на Ламанша.

— Морето не ви понася?

Еркул Поаро поклати глава и леко потрепера.

— На мен също — каза със съчувствие мосю Блонден. — Особен ефект има върху стомаха.

— Но само върху някои стомаси! Има хора, на които движението не им прави никакво впечатление. В същност то им доставя удоволствие!

— Божия несправедливост — каза мосю Блонден, като поклати тъжно глава и се оттегли с еретични мисли в главата.

С безшумни стъпки сръчните келнери прислужваха на масата. Препечен хляб, масло, кофичка с лед, всички необходими прибавки към едно добро ястие.

Негърският оркестър изпадна в екстаз от странни, дисхармонични звуци. Лондон танцуваше.

Еркул Поаро наблюдаваше, трупайки впечатления в ясения си подреден ум.

Колко уморени и отегчени бяха повечето лица! Някои от тези едри мъже обаче се забавляваха добре... докато търпеливо примирение, изглежда, бе чувството, изписано по лицата на партньорките им. Дебелата жена в пурпурна рокля сияеше... Без съмнение дебелите хора имат известни компенсации... наслада, вкус към живота, отказани на другите с по-елегантни фигури.

И колко много млади хора — някои разсеяни, някои отегчени, някои без съмнение нещастни. Колко абсурдно е да наричаме младостта щастливо време, младостта, когато човек е най-уязвим!

Погледът му се стопли, когато се спря на една красива двойка — висок мъж с широки рамене и стройно, изящно момиче. Две тела, които се движеха в свършения ритъм на щастието. Щастие от мястото, часа и един от друг.

Спряха рязко да танцуват, ръкопляскания и отново продължиха. След още един бис двойката се върна на масата си близо до Поаро. Момичето бе зачервено и се смееше. Когато седна, той можа да разгледа лицето ѝ, вдигнато засмяно към мъжа.

Но имаше нещо друго освен смях в очите ѝ. Еркюл Поаро поклати глава със съмнение.

„Твърде е увлечена малката — каза си той. — Това не е, съвсем не е безопасно.“

И тогава долови една дума: „Египет“.

Гласовете им достигаха до него ясно: нейният — млад, свеж, дързък, с едва доловима следа от меко, чуждо „р“, и неговият — приятен, приглушен, правилен английски.

— Не съм прекалено самоуверена, Саймън. Казвам ти, че Линет няма да ни откаже!

— Аз мога да и откажа.

— Глупости, това е работа точно за теб.

— В същност и аз мисля така... Не се съмнявам, че ще се справя. Искам да се представя добре заради теб!

Момичето се засмя тихо — смях, пълен с щастие.

— Ще почакаме три месеца, за да бъдем сигурни, че няма да те уволнят, и тогава...

— И тогава ще бъда само твой — това е главното, нали?

— Ще идем в Египет за медения си месец. По дяволите парите! През целия си живот съм искала да отида в Египет! Нил, пирамидите,

пясъкът...

Той каза малко неясно:

— Ще го видим заедно, Джеки, заедно. Ще бъде чудесно, нали?

— Питам се дали ще бъде така чудесно за теб, както за мен.

Питам се дали ти го искаш така, както аз?

Гласът ѝ внезапно стана остър, очите я се разшириха, сякаш от страх. Той отговори бързо и рязко:

— Не ставай глупава, Джеки.

Но момичето повтори:

— Питам се... — И като сви рамене, каза: — Да танцуваме.

Еркюл Поаро прошепна:

— Une qui aime et un qui se laisse aimer.^[1] Да, и аз също се питам.

^[1] Една, която обича, и един, който се оставя да бъде обичан, (фр.). Б пр. ↑

Джоана Саутууд каза:

— А представи си, че е ужасен мошеник?

Линет поклати глава.

— Не вярвам. Мога да се доверя на вкуса на Жаклин.

Приятелката ѝ промърмори:

— Да, но хората не са проникателни в любовта.

Линет направи нетърпелив жест и смени темата.

— Трябва да видя мистър Пиърс за онези планове.

— Планове?

— Да, на някакви ужасни, нехигиенични къщи, които ще съборят, а хората ще се изместят.

— Какво силно чувство за обществен ред и хигиена имаш, скъпа!

— Те ще трябва да се изместят. Тези къщи биха останали точно срещу новия ми плувен басейн.

— А те искат ли да се изселят?

— Повечето са щастливи, но един-двама проявяват глупаво упорство, в същност са много досадни. Не могат да разберат колко ще се подобрят жилищните им условия!

— Предполагам, че по този въпрос си твърде настойчива.

— Но, скъпа Джоана, това наистина е за тяхно добро.

— Да, скъпа. Сигурна съм. Задължителна облага.

Линет се намръщи и Джоана се засмя.

— Хайде, хайде, ти си тиран, признай си. Благотворителен тиран, ако искаш.

— Изобщо не съм тиран!

— Но винаги правиш това, което искаш!

— Не винаги.

— Линет Риджуей, можеш ли да ме погледнеш право в очите и да ми кажеш за един-единствен случай, когато не си получила точно онова, което си искала?

— Много, много пъти.

— Да, „много, много пъти“, но нито един конкретен пример. Пък и не можеш да се сетиш за нито един, мила, колкото и да се опитваш! Триумфалното шествие на Линет Риджуей в златната ѝ колесница.

Линет каза рязко:

— Мислиш, че съм егоистка?

— Не, само си неотразима. Комбинираният ефект от пари и чар. Всичко ти се покорява. Това, което не можеш да купиш с пари, купуваш с усмивка. И резултатът: Линет Риджуей, момичето, което има всичко.

— Колко си смешна, Джоана!

— Добре, нямаш ли всичко?

— Да, като че ли... Звучи някак доста отблъскващо!

— Разбира се, че е отблъскващо, мила! Понякога сигурно страшно се отегчаваш. Междувременно се наслаждаваш на триумфалното шествие в златната колесница. Питам се само, наистина се питам, какво ли ще стане, когато поискаш да минеш по улица с табела: „Минаването забранено“.

— Не ставай идиот, Джоана.

Когато лорд Уиндълшъм дойде при тях, Линет му каза:

— Джоана ми говори най-ужасни неща.

— Всичко е от злоба, скъпа, от злоба — промълви Джоана, докато ставаше от мястото си. Тя бе видяла блясъка в очите на Уиндълшъм и излезе, без да се извини.

Той помълча минута-две и после заговори направо по въпроса, който го вълнуваше.

— Взехте ли решение, Линет?

Тя отговори бавно:

— Жестока ли съм? Не съм сигурна, но мисля, че трябва да кажа „не“...

Той я прекъсна:

— Не го казвайте! Ще имате колкото искате време за това. Но мисля, че бихме били щастливи заедно.

— Виждате ли — каза Линет с виновен, почти детски тон, — така добре се забавлявам с всичко това — и тя показа с ръка. — Искях да превърна Уод Хол в идеала си за имение и мисля, че добре се справих, нали?

— Прекрасно е. Прекрасно е планирано, всичко е прекрасно. Вие сте много умна, Линет.

Той спря за миг и след това продължи:

— Харесвате Чарлтънбъри, нали? Разбира се, там има нужда от ремонт и модернизиране, но вие сте толкова способна в тези неща и това ви прави удоволствие.

— Но защо, разбира се, Чарлтънбъри е божествено място.

Тя говореше леко и с ентузиазъм, но вътрешно почувствува внезапен студ. Непозната нотка бе потрепнала в нея, нарушавайки пълното ѝ задоволство от живота. Тя не анализира веднага това ново чувство, но по-късно, когато Уиндълшъм си отиде, се опита да разбере какво става в дълбините на сърцето ѝ.

Чарлтънбъри, да, това беше. Станало ѝ бе неприятно от споменаването на това име. Но защо? Чарлтънбъри беше доста известно място. Предните на Уиндълшъм го биха владели още по времето на кралица Елизабет. Да бъдеш господарка на Чарлтънбъри бе недостижимо положение в обществото, а Уиндълшъм беше една от най-добрите партии в Англия.

Разбира се, той не можеше да приеме сериозно Уод... Уод по никакъв начин не можеше да се сравни с Чарлтънбъри. Да, но Уод беше неин! Тя го бе видяла, купила, построила отново и променила, пръснала бе много пари по него. Той бе Нейна собственост — нейното кралство.

Но някак би изгубил значението си, ако се омъжи за Уиндълшъм. Какво биха правили с две имена? И, разбира се, трябваше да се откаже от Уод Хол.

Тя, Линет Риджуей, не би съществувала повече. Би била графиня Уиндълшъм, придавайки блясък на Чарлтънбъри и господаря му. Би била кралица-съпруга, а не кралица, както досега.

„Колко съм смешна“ — каза си Линет. Но интересно с каква неприязън посрещаше мисълта да напусне Уод...

А нямаше ли нещо друго, което да я безпокои?

Странният, задавен глас на Джеки, когато казваше: „Ще умра, ако не се омъжа за него, ще умра, ще умра!“

Толкова вярва, толкова уверена. Дали тя, Линет, изпитваше същото към Уиндълшъм? — Със сигурност, не. Може би никога няма

да изпита такива чувства към никого. Трябва да е чудесно — да чувствуваш това...

Шум от мотор долетя през отворения прозорец. Линет се изправи нетърпеливо. Това трябва да са Джеки и младият ѝ приятел. Ще излезе да ги посрещне. Тя стоеше пред отворената врата, когато Жаклин и Саймън Дойл слязоха от колата.

— Линет! — Джеки се втурна към нея. — Това е Саймън. Саймън, да ти представя Линет. Тя е най-прекрасното същество на света.

Линет видя висок млад мъж с широки рамене, тъмносини очи, къдрава кестенява коса, квадратна брадичка и момчешка, очарователна, пряма усмивка... Протегна ръка. Ръката, която стисна нейната, беше силна и топла. Приятно ѝ стана от начина, по който я гледаше — с наивно, искрено възхищение. Джеки му бе казала, че тя е чудесна, и той явно мислеше същото.

Топло, сладостно опиянение се разля по вените и.

— Нали всичко е прекрасно? — каза тя. — Влезте, Саймън, и ми позволете да поздравя с добре дошъл новия си управител.

Когато ги водеше нагоре по стълбите, тя си помисли: „Аз съм безумно, безутешно щастлива. Харесвам приятеля на Джеки, страшно много го харесвам...“

И тогава внезапно със силна болка: „Колко е щастлива Джеки...“

Тим Алертън се облегна на плетения стол и прозявайки се, хвърли поглед към морето. След това бързо стрелна с очи майка си.

Мисиз Алертън беше приятна, белокоса жена на петдесет години.

Всеки път, когато поглеждаше сина си, тя строго свиваше устни, за да прикрие голямата си любов към него! Дори съвсем непознати хора рядко биваха заблудени от тази мимика, а самият Тим напълно я бе разгадал.

Той каза:

— Наистина ли харесваш Майорка, мамо?

— Е, евтино е — каза бавно мисиз Алертън.

— И студено — прибави Тим и леко потръпна. Беше висок, тънък, млад мъж с тъмна коса и тесни гърди. Устните му бяха красиво оформени, очите — пълни с тъга, а брадичката — безволева. Имаше тънки, деликатни ръце. Заплашен от туберкулоза преди няколко години, той никога не бе имал много здрава физика. Обществото очакваше от него „да пише“, но приятелите му знаеха, че въпросите относно литературната му дейност са нежелателни.

— За какво мислиш, Тим?

Мисиз Алертън бе нащрек. Умните ѝ кафяви очи гледаха подозрително. Тим Алертън се засмя.

— Мислех за Египет.

— Египет? — усъмни се мисиз Алертън.

— Истинска топлина, скъпа. Лениви златни пясъци. Нил. Бих искал да видя Нил, а ти?

— О, с удоволствие — сухо отвърна тя. — Само че Египет е скъпо нещо, мили мой. Не е за тези, които броят дребните пари.

Тим се засмя, изправи се и се протегна. Внезапно бе станал по-жизнен и енергичен. Заговори с развълнуван глас:

— Парите ще бъдат моя грижа. Да, скъпа. Една малка сделка на борсата с напълно задоволителни резултати. Разбрах тази сутрин.

— Тази сутрин? — попита рязко мисиз Алертън. — Ти получи само едно писмо и то...

Тя млъкна и прехапа устни. Тим се поколеба за миг дали да се засмее, или да се разсърди. Веселото настроение взе връх.

— И то беше от Джоана — завърши той студено. — Съвсем правилно, мамо. Ти си истинска кралица на детективите! Прочутият Еркюл Поаро би трябвало да внимава да не го засенчиш, ако си наблизо.

Мисиз Алертън изглеждаше доста раздразнена.

— Съвсем случайно видях почерка...

— И разбра, че не е от борсов агент? Точно така. В същност вчера получих съобщение от тях. Почеркът на бедната Джоана веднага се набива в очи — криволици по целия плик като пиян паяк.

— Какво пише Джоана? Нещо ново?

Мисиз Алертън се стремеше да говори небрежно и спокойно. Приятелството между сина ѝ и втората му братовчедка Джоана Саутууд винаги я дразнеше. Не че, както си казваше тя, има „нещо в това“. Беше съвсем сигурна, че няма нищо. Тим никога не бе проявявал особен интерес към Джоана или тя към него. Тяхното взаимно привличане, изглежда, се дължеше на клюките и на големия брой общи приятели и познати. И двамата обичаха да са сред хора и да говорят за хора. Джоана имаше забавен, дори хаплив език.

Мисиз Алертън не се страхуваше, че Тим може да се влюби в братовчедката си. Причината за рязкото ѝ държане, когато тя бе при тях или се получаваха писма от нея, беше съвсем друга.

Това бе някакво друго чувство, трудно ѝ бе да го определи — може би непризната ревност от искреното удоволствие, което Тим изпитваше в компанията на Джоана. Двамата, майка и син, така чудесно си допадаха, че когато го видеше погълнат от друга жена, тя винаги изпитваше леко безпокойство. Предполагаше също, че присъствието ѝ в такива случаи поставя преграда между двамата представители на по-младото поколение. Често ги бе заварвала, увлечени в разговор, и в нейно присъствие разговорът замираще, те говореха насила с нея, като че ли приемаха компанията ѝ по задължение. Съвсем определено мисиз Алертън не харесваше Джоана Саутууд. Считааше, че е неискрена, предвзета и съвсем повърхностна, и ѝ беше много трудно да се въздържи да не го каже с повишен тон.

В отговор на въпроса ѝ Тим извади писмото от джоба си и му хвърли един поглед. „Доста дълго писмо“ — помисли си майка му.

— Нищо особено — каза той. — Мистър и Мисиз Девиниш се развеждат. Старият Монти е глобен, защото е шофирал пиян. Уиндълшъм е заминал за Канада. Изглежда, че е бил твърде съкрушен поради отказа на Линет Риджуей. Тя твърдо е решила да се омъжи за онзи управител.

— Колко необикновено! Толкова ли е ужасен?

— Не, не, съвсем не. Той е от рода Дейл от Девъншиър. Няма пари, разбира се, в същност бил сгоден за една от най-добрите приятелки на Линет. Заплетена история наистина.

— Аз мисля, че е твърде непочтена история каза — мисиз Алертън, като се изчерви.

Тим ѝ хвърли поглед, изпълнен с обич.

— Знам, скъпа. Ти не одобряваш откъждането на чужди съпрузи и разни такива истории.

— В мое време ние имахме принципи. И то много добри принципи! Сега младите хора си въобразяват, че могат да правят, каквото си искат.

Тим се усмихна.

— Те не само си въобразяват, но и правят, каквото си искат. Линет Риджуей например!

— Е, да, но аз мисля, че е отвратително.

Тим примигна срещу нея.

— Горе главата, твърдоглавке! Може би съм съгласен с теб! Във всеки случай досега не съм отнел ничия съпруга или годеница.

— Сигурна съм, че никога не би направил такова нещо — каза мисиз Алертън ѝ прибави разпалено: — Възпитала съм те, както трябва.

— Така че заслугата е твоя, не моя.

Той ѝ се усмихна закачливо и прибра писмото в джоба си. Мисиз Алертън бързо си помисли, че ѝ дава да чете повечето писма, но от писмата на Джоана ѝ чете само откъси. Но прогони недостойната мисъл и реши, че занапред ще се държи като добре възпитана жена.

— Джоана радва ли се на живота?

— Горе-долу. Възнамерява да открие деликатесен магазин в Мейфеър.

— Тя винаги разправя, че е много зле с парите — натърти язвително мисиз Алертън, — но си ходи навсякъде и дрехите ѝ сигурно струват много скъпо. Винаги е прекрасно облечена.

— Е, навярно не тя ги плаща — отговори синът ѝ. — Не, мамо, не искам да кажа това, което консервативният ум ти подсказва. Мисля, че просто не си плаща сметките.

Мисиз Алертън въздъхна.

— Така и не можах да разбера как хората правят това.

— О, за това е необходим необикновен талант. Трябва само да имаш достатъчно екстравагантен вкус, никакво чувство за стойността на парите и хората ще ти дадат, каквато искаш сума назаем.

— И накрая ще се озовеш в съда за дългове като бедния сър Джордж Уод.

— Имаш слабост към този стар търговец на коне може би, защото те е нарекъл розова пъпка по време на танц през хиляда осемстотин седемдесет и девета година.

— Не съм била родена през седемдесет и девета година — отвърна разгорещено тя, — а сър Джордж е човек с очарователни маниери и не ти позволявам да го наричаш търговец на коне.

— Чувал съм от негови познати забавни истории за него.

— Ти и Джоана говорите, каквото си искате за хората, няма значение какво, стига да е достатъчно злобно и неприятно.

Тим вдигна вежди.

— Но, мила мамо, защо толкова се ядоса? Не знаех, че държиш толкова много на стария Уод.

— Ти не разбираш колко тежко беше за него да продаде Уод Хол. Той толкова обичаше това място.

Тим подтисна желанието си да отговори остро. Кой беше той в края на краищата, за да бъде съдник? Вместо това каза замислено:

— Знаеш ли, мисля, че тук си права. Линет го покани да дойде да види как е променила всичко, но той грубо отказа.

— Разбира се, по-добре е било да не го кани.

— Струва ми се, че е твърде зле настроен към нея, мърмори под носа си разни неща винаги, когато я види. Не може да ѝ прости, че му даде най-добрата цена за това проядено от червеи семейно имение.

— И ти не можеш да го разбереш? — попита рязко мисиз Алертън.

— Откровено казано, не — отвърна спокойно Тим. — Защо трябва да живеем в миналото? Защо да се държим за неща, които отдавна са забравени?

— С какво ще ги замениш?

Той сви рамене.

— Силни усещания може би. Новото, неизпитаното. Радостта от неизвестното, което те очаква всеки нов ден. Да печелиш пари сам, с ума и способностите си, а не да наследиш безполезно парче земя.

— В същност успешна сделка на борсата!

Той се засмя.

— Защо не?

— Ами ако се случи да загубиш на борсата?

— Това, скъпа, е въпрос на умение. А и днес се случва рядко...

— Ще заминем ли за Египет?

— Е, това е уредено — усмихна ѝ се той. — Винаги сме искали да идем там.

— Кога предлагаш да заминем?

— Следващия месец. През януари там е най-хубавото време. Ще се радваме на прекрасното общество в този хотел още няколко седмици.

— Тим — каза с укор мисиз Алертън и прибави виновно: — Страхувам се, че обещах на мисиз Лийч, че ще я придружиш до полицейския участък. Тя не говори испански.

Тим се намръщи.

— Заради пръстена ѝ ли? Кървавочервеният рубин на дъщерята на конската пиявица^[1]. Все още ли твърди, че са го откраднали? Ще отида, ако искаш, но ще си загубя времето. Само ще създаде неприятности на някоя камериерка. Съвсем ясно го видях на пръста ѝ, преди да влезе в морето онзи ден. Паднал е във водата, без да забележи.

— Тя казва, че е съвсем сигурна, че го е оставила на тоалетната си масичка.

— Не е вярно. Видях го със собствените си очи. Тази жена е глупачка. Всяка жена е глупачка, която подскача и пляска в морето през декември, преструвайки се, че водата е топла само защото слънцето е просветнало по-силно за момент. Във всеки случай на

дебелите жени трябва да забранят да се къпят; изглеждат толкова отвратителни в банските си костюми.

— Наистина трябва да се откажа от къпането — измърмори мисиз Алертън.

Тим се изсмя високо.

— Ти? Повечето от младите могат да ти завидят!

— Бих искала тук да има повече млади хора заради теб — въздъхна тя.

Тим Алертън поклати решително глава.

— А аз не. Двамата чудесно се разбираме без чужди хора.

— Ти би искал Джоана да е тук.

— Не. — Гласът му прозвуча неочаквано твърдо. — Изобщо не си права. Джоана ме забавлява, но ако бъде дълго време при мен, ще ми действа на нервите. Доволен съм, че не е тук. В същност не я харесвам и мисля, че ще се примиря; ако никога вече не я видя. Има една-единствена жена в света, към която изпитвам истинско уважение и възхищение, и предполагам, че вие, мисиз Алертън, много добре знаете коя е тя — прибави той тихо.

Лицето на майка му пламна и тя много се смути, а Тим продължи тържествено:

— Има много малко наистина приятни жени в света и ти си една от тях.

[1] Игра на думи. „Лийч“ на английски значи пиявица. Б. пр. ↑

В един малък апартамент с изглед към Сентръл парк в Ню Йорк мисиз Робсън възкликна:

— И ако това не е прекрасно! Ти си най-щастливото момиче, Корнелия.

Корнелия Робсън се изчерви в отговор. Беше едро, тромаво момиче с кафяви покорни очи.

— О, би било великолепно! — избъбра тя.

Старата мис ван Шойлер поклати със задоволство глава от правилната реакция на бедната си роднина.

— Винаги съм мечтала за пътешествие до Европа — въздъхна Корнелия — и никога не съм се надявала, че някога ще отида там.

— Разбира се, мис Бауърс ще дойде с мен както винаги — каза мис ван Шойлер, — но за светски придружител тя е ограничена, много ограничена. А Корнелия може да ми направи толкова много дребни услуги.

— Би било щастие за мен, лельо Мари — каза въодушевено Корнелия.

— Добре, добре, тогава всичко е наред — отговори мис ван Шойлер. — А сега иди бързо да намериш мис Бауърс, мила. Време е за яйчения ми сироп.

— Скъпа моя Мари, наистина съм ти много благодарна — каза мисиз Робсън, след като дъщеря ѝ излезе. — Знаеш ли, мисля, че Корнелия страда много от това, че няма успех в обществото. Това просто убива духа ѝ. Ако можех да си позволя да я водя по приеми — но знаеш как сме след смъртта на Нед.

— Много се радвам, че ще дойде с мен. Корнелия винаги е била добро, сръчно и изпълнително момиче и не е егоист като някои от днешните млади хора.

Мисиз Робсън стана и целуна сбръчканото, жълтеникаво лице на роднината си.

— Винаги ще ти бъда благодарна — заяви тя.

На стълбите срещна висока жена с пронизателен поглед, която носеше кана с жълтеникава течност.

— Е, мис Бауърс, заминавате за Европа?

— Да, мисиз Робсън.

— Какво чудесно пътешествие!

— Да, наистина мисля, че ще бъде много приятно.

— Но вие сте били и преди в чужбина?

— О да, мисиз Робсън. Бях в Париж миналата есен с мис ван Шойлер. Но никога не съм била в Египет.

Мисиз Робсън се поколеба и каза тихо:

— Надявам се, че няма да има никакви неприятности.

Мис Бауърс отговори обаче с обичайния си тон:

— О, не, мисиз Робсън, ще се погрижа добре за това. Аз винаги съм много бдителна.

Но по лицето на мисиз Робсън имаше лека сянка, докато слизаше бавно по стълбите.

В кабинета си в центъра на града мистър Андру Пенингтън отваряше личната си поща. Внезапно ръката му неволно се сви в юмрук и удари с трясък по бюрото. Лицето му пламна и две дебели вени се издуха на челото му. Той натисна звънеца на бюрото си и със забележителна бързина се появи спретната стенографка.

— Кажете на мистър Рокфорд да дойде при мен.

— Да, мистър Пенингтън.

След няколко минути Стърндейл Рокфорд, съдружникът на Пенингтън, влезе в кабинета. Двамата мъже си приличаха — високи, сухи, със сивееща коса и гладко избръснати умни лица.

— Какво има, Пенингтън?

Пенингтън го погледна иззад писмото, което препрочиташе, и каза:

— Линет се е омъжила...

— Какво?

— Чухте какво казах! Линет Риджуей се е омъжила!

— Как? Кога? Защо нищо не сме чули за това?

Пенингтън погледна календара на бюрото си.

— Тя не е била омъжена, когато е писала това писмо, но сега това вече е факт. Сутринта на четвърти. Днес.

Рокфорд се отпусна тежко в един стол.

— Господи! И без никакво предупреждение. Кой е съпругът?

Пенингтън погледна отново писмото.

— Дойл. Саймън Дойл.

— Що за човек е той? Чували ли сте някога за него?

— Не. И тя не пише много... — Той погледна бегло ясения, правилен почерк. — Струва ми се, че има нещо съмнително в тази история... Но няма значение. Цялата работа е, че сега тя е омъжена.

Очите на двамата мъже се срещнаха. Рокфорд кимна.

— Това трябва добре да се обмисли — каза той тихо.

— Какво ще правим?

— Вас питам.

Двамата замълчаха за миг.

— Имате ли някакъв план? — попита Рокфорд.

Пенингтън отговори бавно:

— „Нормандия“ ще отплува днес. Един от нас би могъл да замине.

— Вие сте луд! Това ли е голямата ви идея?

Пенингтън поде:

— Онези английски адвокати... — и замълча.

— Е, какво? Да не би да мислите да идете там и да ги убеждавате? Вие сте луд!

— Не предлагам... да заминаваме... за Англия.

— Е, каква е тогава голямата ви идея?

Пенингтън пригладя писмото на бюрото си.

— Линет отива в Египет, за да прекара медения си месец, и предполага, че ще остане там месец или повече...

— Е, Египет и какво?

Рокфорд помисли за миг, после вдигна глава и срещна погледа на другия:

— Египет — повтори той, — това е вашата идея!

— Да, случайна среща по време на пътуването. Линет и съпругът й... безгрижни и щастливи като на меден месец. Ще успеем.

Рокфорд каза със съмнение:

— Линет е умна..., но...

Пенингтън продължи тихо:

— Мисля, че има начин да се справим с това.

Очите им отново се срещнаха. Рокфорд кимна с глава.

— Добре, старче.

Пенингтън погледна стенния часовник.

— Трябва бързо да решим кой от нас ще замине.

— Вие ще заминете — каза веднага Рокфорд. — Винаги сте имали влияние върху Линет. „Чичо Андру.“ Това е пътят!

Лицето на Пенингтън се изопна.

— Надявам се, че ще се справя — каза той.

— Трябва да се справите. Положението е критично — отговори съдружникът му.

Уилям Кармайкъл каза на високия, тънък младеж, който отвори вратата:

— Извикайте мистър Джим, моля.

Джим Фенторп влезе в стаята и погледна въпросително чичо си. По-старият мъж кимна с глава и изръмжа:

— Е, дойде най-послед.

— Търсили сте ме.

— Хвърли един поглед върху това.

Младият мъж седна и взе листовците.

— Е?

Отговорът дойде бързо:

— Изглежда ми съмнително, сър.

Старшият съдружник на фирмата „Кармайкъл, Грант и Кармайкъл“ отново изръмжа по обичайния си начин. Джим Фенторп препрочете писмото, което току-що бе пристигнало с въздушна поща от Египет:

„... Неприятно е да се пише делово писмо в такъв ден. Прекарахме една седмица в Мена Хаус и предприехме пътуване до Фаюм. В други ден ще отплуваме по Нил за Луксор и Асуан с параход, а може би ще отидем и до Хартум. Когато отидохме в агенцията на Кук тази сутрин за билетите си, кой, мислите, беше първият човек, когото видях — американският ми попечител Андру Пенингтън. Мисля, че се запознахте с него преди две години, когато беше при вас. Нямах и понятие, че е в Египет, нито пък той за мен. Не знаеше и че съм омъжена! Писмото, с което му съобщавах това, сигурно е пристигнало малко след като е заминал. В същност тръгва с нас на същото пътешествие по Нил. Какво съвпадение, нали? Благодаря ви за всичко, което направихте въпреки голямата си заетост. Аз...“

Мистър Кармайкъл дръпна писмото от ръката на младия мъж, когато той се канеше да обърне страницата.

— Това е всичко — каза той. — Останалото няма значение. Е, какво мислиш?

Племенникът му помълча за миг, после проговори:

— Мисля, че не е съвпадение.

Другият кимна одобрително.

— Какво ще кажеш за едно пътуване до Египет? — излая той.

— Мислите ли, че е желателно?

— Мисля, че няма време за губене.

— Но защо аз?

— Помисли, момче, помисли добре. Линет Риджуей не те познава, нито пък Пенингтън. Ако заминеш със самолет, навярно ще стигнеш навреме.

— Това... не ми харесва, сър. Какво трябва да направя?

— Отваряй си очите на четири, слушай внимателно всяка дума, използвай сивите си клетки, ако имаш такива. И ако е необходимо — действуй.

— Това... това не ми харесва, сър.

— Може би, но трябва да го направиш.

— Трябва ли?

— Да, така мисля — каза мистър Кармайкъл, — това е от жизнено значение за нас.

Като наместваше тюрбана от източен плат на главата си, мисиз Отърбърн каза капризно:

— Наистина не виждам защо да не заминем за Египет. До гуша ми дойде, уморена съм от Ерусалим.

Тъй като дъщеря й мълчеше, тя добави:

— Можеш поне да ми отговориш, когато те питам.

Розали гледаше една снимка във вестника. Под нея бе написано:

„Мисиз Саймън Дойл, която преди женитбата си бе добре известната светска красавица Линет Риджуей. Мистър и мисиз Дойл прекарват ваканцията си в Египет.“

— Искаш ли да заминем за Египет, мамо? — каза тя.

— Да, искам! — отсече мисиз Отърбърн. — Държаха се с нас по най-кавалерски начин, няма що! Присъствието ми тук е реклама за тях и трябваше да ми направят специално намаление. Когато им намекнах за това, те реагираха по най-нахален начин. Казах им какво точно мисля за тях.

Момичето въздъхна:

— Местата много си приличат. Бих искала веднага да се махнем оттук.

— А днес — продължи мисиз Отърбърн — управителят имаше наглостта да ми каже, че всички стаи били резервирани предварително и трябвало да освободим нашите до два дни.

— Така че сме принудени да отидем другаде.

— Съвсем не. Напълно съм готова да се боря за правата си.

— Е, предполагам, че бихме могли да заминем за Египет. Няма никакво значение — измърмори Розали.

— Положително не е въпрос на живот и смърт — съгласи се мисиз Отърбърн.

Но тук тя се лъжеше, защото това беше точно въпрос на живот и смърт.

ВТОРА ГЛАВА

— Това е детективът Еркюл Поаро — каза мисиз Алертън. Тя и синът ѝ седяха на яркочервените плетени столове на терасата на хотел „Водопадът“ в Асуан. Те гледаха двете отдалечаващи се фигури — нисък мъж в бял костюм от шантунг и високо, стройно момиче.

Тим Алертън се привдигна необичайно бързо.

— Това смешно човече? — попита той недоверчиво.

— Това смешно човече!

— Какво, за бога, прави тук?

Майка му се засмя.

— Колко се разпали, скъпи мой. Защо мъжете толкова се вълнуват от криминалните истории? Не обичам детективските романи и не ги чета. Но едва ли мосю Поаро е тук с някаква специална задача. Той спечели доста пари и сега се наслаждава на живота.

— Изглежда, че е хвърлил око на най-хубавото момиче тук.

Мисиз Алертън наклони малко глава настрани, като наблюдаваше отдалечаващите се фигури на мосю Поаро и спътницата му. Момичето до него го надвишаваше с около три инча. Имаше гъвкава походка — нито скована, нито отпусната.

— Доста хубава е, нали? — каза мисиз Алертън, като стрелна с поглед Тим. За нейна изненада и удоволствие той веднага се хвана на въдицата.

— Много хубава дори. Жалко само, че изглежда толкова намусена и заядлива.

— Може би такава е само изражението ѝ, скъпи мой.

— Мисля, че тя е малко, зло дяволче, но много привлекателно.

Обектът на тези забележки вървеше бавно до Поаро. Розали Отърбърн подмяташе затворения си слънчобран в ръце и изразът ѝ беше без съмнение същият, описан току-що от Тим. Тя изглеждаше и намусена, и заядлива. Веждите ѝ бяха смръщени, а червените ѝ устни — свити в недоволна гримаса.

Излязоха през хотелската врата, завиха наляво и навлязоха в прохладните сенки на градината.

Поаро бърбеше тихо в най-добро разположение на духа. Беше със старателно изгладен бял костюм от шантунг, панамена шапка и носеше в ръка богато украсена метличка против мухи с дръжка от фалшив кехлибар.

— ... това ме очарова — говореше той. — Черните скали на Елефантина и слънцето, и малките лодки по реката. Да, добре е да се живее на този свят. — Той замълча, после прибави: — Не мислите ли така, мадмоазел?

Розали Отърбърн каза кратко:

— Мисля, че всичко е наред. Асуан е твърде мрачно място, хотелът е полупразен и всеки е на около сто...

Тя спря и прехапа устни. Очите на Поаро блеснаха.

— Това е вярно, аз съм с единия крак в гроба.

— Нямах пред вид вас — каза момичето. — Съжалявам, бях груба.

— Съвсем не. Напълно естествено е да предпочитате събеседници на вашата възраст. Е, поне има един млад мъж.

— Онзи, който постоянно седи до майка си? Нея харесвам, но той е ужасен — толкова надут!

Поаро се усмихна.

— И аз ли съм надут?

— Не, не мисля така.

Тя очевидно се отегчаваше, но това не раздразни Поаро. Той просто отбеляза със спокойно задоволство:

— Най-добрият ми приятел казва, че си придавам голяма важност.

— Е, може би има за какво да си придавате важност — каза неопределено Розали. — За нещастие криминалните истории изобщо не ме интересуват.

Поаро заяви тържествено:

— Възхитен съм да чуя, че нямате никакви престъпни тайни.

Навъсената маска на лицето ѝ се разчупи за миг и тя му хвърли бърз, пронизателен поглед. Той, изглежда, не го забеляза и продължи:

— Мадам, вашата майка не беше днес на обяд. Надявам се, че не е неразположена.

— Това място не е за нея — отговори късо Розали. — Ще се радвам, когато се махнем оттук.

— Ще бъдем заедно на екскурзията до Вади Халфа и Втория водопад, нали?

— Да.

Те излязоха от сянката на градината и се озоваха на пращен път край реката. Там ги обградиха петима бдителни продавачи на мъниста, трима на гипсови скарабей, двама улични търговци на пощенски картички, едно-две магаретарчета и няколко дрипави деца, които бяха изблъскани по-назад, но протягаха с надежда ръка.

— Вие иска мъниста, сър? Много хубаво, сър, много евтино...

— Вие иска скарабей, лейди? Вижте — великата царица, вие имате щастие...

— Вие иска язди магаре, сър? Това магаре много добро, това магаре за двуколка, сър...

— Вие иска иде гранитна кариера, сър? Това много добро магаре, други магарета много лоши, сър, те падат, сър...

— Вие иска пощенска картичка, много евтина, много красива...

— Виж, лейди, това украшение много евтино, само десет пиастра, от слонова кост...

— Това много красива метличка против мухи, само кехлибар...

— Искате разходка с лодка, сър? Аз има много хубава лодка...

— Лейди иска в хотел? Това магаре много добро...

Еркюл Поаро леко размахваше ръце, за да пропъди този човешки рояк, а Розали крачеше изпъната пред него като сомнамбул.

— Най-добре е да се преструваш на ням и сляп — отбеляза тя.

Парцаливите деца тичаха край тях, като бърбореха жално:

— Бакшиш? Бакшиш? Хип-хип-ура — много добри, много мили...

Шарените им живописни дрипи се развяваха и рояци мухи се лепяха по клепачите им. Те бяха най-упоритите. Другите изостанаха и атакуваха следващия минувач.

Сега Розали и Поаро минаха през изпитанията на магазините, откъдето се чуваха мазни, убедителни гласове...

— Вие идва в мой магазин, сър? Вие иска този крокодил от слонова кост, сър? Вие още не бил в мой магазин, сър? Аз покажа вас прекрасни неща.

Те влязоха в петия магазин, където Розали остави няколко филма за проявяване — целта на разходката.

След това излязоха и се отправиха към брега на реката. Един от пасажерските параходи по Нил хвърляше котва. Поаро и Розали с интерес се вгледаха в пътниците.

— Колко са много, нали? — забеляза Розали.

Тя се обърна към Тим Алертън, който се беше присъединил към тях. Беше леко задъхан, като че ли бе вървял бързо.

Стояха така миг-два, после Тим каза с пренебрежение за слизащите пътници:

— Ужасна тълпа, както винаги.

— Наистина са ужасни — съгласи се Розали.

И тримата наблюдаваха новодошлите с превъзходство, характерно за тези, които са дошли по-рано.

— Я гледай — възкликна внезапно Тим с развълнуван глас. — Дявол да ме вземе, ако това не е Линет Риджуей.

Възкликанието му не направи впечатление на Поаро, но събуди интереса на Розали. Тя се наведе напред и намусеното ѝ изражение почти изчезна, когато попита:

— Къде? Онази в бяло?

— Да, с високия мъж. Сега слизат на брега. Мисля, че това е човекът, за когото наскоро се е омъжила. Не мога да си спомня сега името му.

— Дойл — каза Розали. — Саймън Дойл. За всичко писаха във вестниците. Пълна е с пари, нали?

— Тя е най-богатото момиче в Англия — отговори бодро Тим.

Тримата мълчаливо наблюдаваха слизащите на брега туристи.

Поаро погледна с интерес обекта на забележките на спътниците си и измърмори:

— Много е красива.

— Някои хора имат всичко — каза горчиво Розали.

Странен израз на раздразнение се появи върху лицето ѝ, когато гледаше другата, която минаваше по мостика.

Линет Дойл бе така чудесно облечена като че ли беше в средата на сцена или модно ревю. Имаше самочувствието на известна актриса, свикнала да ѝ се възхищават, да я гледат, да бъде център на вниманието винаги където и да отиде.

Тя чувствуваше любопитните погледи върху себе си, но в същото време почти не им обръщаше внимание; тази почит бе част от живота ѝ.

Когато слезе на брега, играеше роля, въпреки че го правеше несъзнателно. Богатата, известна младоженка в медения си месец. Тя се обърна и с лека усмивка каза нещо на високия мъж до нея, Той отговори и гласът му като че ли заинтересува Поаро. Очите му блеснаха, а веждите му се вдигнаха въпросително.

Двойката мина близо до него и той чу, че Саймън Дойл каза:

— Ще имаме време, скъпа. Спокойно можем да останем тук една-две седмици, ако искаш.

Той я гледаше със страстен, обожаваш, малко смирен поглед.

Поаро го огледа замислено — широки рамене, загоряло лице, тъмносини очи, детска пряма усмивка.

— Щастливец — подхвърли Тим, след като отминаха. — Представете ли си — да намериш наследница без аденоиди и да не е куца.

— Изглеждат ужасно щастливи — каза Розали с нотка на завист и прибави внезапно, но толкова тихо, че Тим не долови нищо: — Не е честно.

Но Поаро я чу. Той се мръщеше озадачен, но сега я изглежда бързо.

— Трябва да купя някои неща за майка си — обади се Тим, като повдигна шапката си и отмина.

Поаро и Розали закрачиха бавно назад към котела, като отблъскваха нови предложения за разходка с магаре.

— И така, не е честно, мадмоазел? — каза меко Поаро.

— Момичето гневно се изчерви.

— Не знам какво искате да кажете.

— Повтарям онова, което току-що прошепнахте. Да, точно това казахте.

Розали Отърбърн сви рамене:

— Наистина е твърде много за един човек. Пари, красива външност; чудесна фигура и...

Тя млъкна и Поаро попита:

— И любов? Нали? И любов? Но вие не знаете, може би този човек се е оженил за нея заради парите и!

— Не видяхте ли как я гледаше?

— Да, мадмоазел, видях всичко, каквото имаше да се види, но забелязах и нещо друго, на което вие не обърнахте внимание.

— Какво беше то?

Поаро отговори бавно:

— Видях тъмни кръгове под очите на жената, видях ръка, която стиска слънчобрана толкова силно, че пръстите чак са побелели...

Розали се вгледа в него.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не всичко е така прекрасно, както изглежда. Искам да кажа, че макар тази дама да е богата, красива и обичана, въпреки това нещо не е в ред. И знам още нещо.

— Да?

— Знам — каза Поаро, като се намръщи, — че някога, някъде съм чувал този глас — гласа на мосю Дойл, и бих искал да си спомня къде.

Но Розали не го слушаше. Внезапно се бе спряла и с върха на слънчобрана си рисуваше фигури в рохавия пясък. Изведнъж избухна ожесточено:

— Ужасна съм, наистина съм ужасна. През цялото време се държа като чудовище. Искам да разкъсам дрехите й, да стъпча красивото й, надменно, самоуверено лице. Като ревнива котка съм, точно така се чувствавам. Тя има такъв страхотен успех, толкова е уравновесена и уверена в себе си.

Еркюл Поаро не бе много изненадан от този изблик. Хвана я за ръката леко, приятелски я разтърси.

— Наистина по-добре ще се чувствувате, след като казахте това.

— Мразя я! Никога не съм мразила толкова от пръв поглед!

— Великолепно!

Розали го погледна с подозрение. После сви устни и се засмя.

— Добре — каза Поаро и също се засмя.

Те се върнаха като приятели в хотела.

— Трябва да намеря мама — каза Розали, като влязоха в студения, слабо осветен хол.

Поаро излезе от другата страна на терасата с изглед към Нил. Там щяха да сервират чай на малки масички, но беше още рано. Той постоя няколко мига, гледайки реката, после слезе в градината.

Няколко души играеха тенис под горещото слънце. Той спря за малко да ги погледа и след това продължи надолу по стръмната пътека. Тук на една пейка с лице към Нил той видя момичето от „При леля ми“. Веднага я позна. Лицето, което бе видял онази нощ, бе ясно запечатано в паметта му. Сега тя беше по-бледа и имаше бръчки, които издаваха голямо изтощение и отчаяние.

Поаро леко се дръпна назад. Тя не го беше забелязала и той я наблюдава известно време, без тя да подозира присъствието му. Малкият ѝ крак потропваше нетърпеливо по земята. Тъмните ѝ, горящи очи имаха странен израз на страдание и мрачен триумф. Гледаше Нил, където лодки с бели платна се плъзгаха нагоре-надолу по течението.

Едно лице и един глас. Той си спомни всичко. Лицето на това момиче и гласа, който току-що бе чул, гласа на младоженеца.

Втората сцена на драмата се разигра, докато той гледаше унесеното в мисли момиче.

Над тях прозвучаха гласове. Момичето скочи на крака. Линет Дойл и съпругът ѝ слизаха по пътеката. Гласът на Линет беше изпълнен с щастие и доверие. Напрежението и умората по лицето ѝ бяха напълно изчезнали. Линет бе щастлива.

Момичето пристъпи напред една-две крачки. Другите двама спряха като заковани.

— Е Линет — каза Жаклин дьо Белфор, — ти си тук. Изглежда, че постоянно се срещаме. Здравей, Саймън, как си?

Линет се бе свила назад към скалата със слаб вик. Приятното лице на Саймън внезапно се беше изкривило от ярост. Той пристъпи напред, като че ли искаше да удари стройната момичешка фигура.

С бързо като на птица движение на главата тя забеляза присъствието на непознат. Саймън се обърна и видя Поаро.

— Здравей, Жаклин. Не очаквахме да те видим тук — каза неловко той.

Думите му не бяха никак убедителни. Момичето се усмихна, като откри белите си зъби.

— Каква изненада, нали? — попита тя. После, като кимна леко, продължи по пътеката.

Поаро тръгна деликатно в обратната посока. Когато се отдалечаваше, той чу Линет Дойл да казва:

— За бога, Саймън! Какво да правим, Саймън?

ТРЕТА ГЛАВА

Вечерята свърши. Терасата на хотел „Водопадът“ беше залята с мека светлина. Повечето от гостите на хотела бяха там, край малките маси.

Саймън и Линет Дойл се появиха, придружена от висок, изискан посивял мъж, с умно и гладко избръснато лице. Докато тримата се колебаеха при вратата, Тим Алертън стана от стола си и пристъпи към тях.

— Сигурен съм, че не си спомняте за мен — каза той учтиво на Линет, — но аз съм братовчедът на Джоана Саутууд.

— Разбира се, колко съм глупава! Вие сте Тим Алертън. Това е моят съпруг (със слаб трепет в гласа — гордост, свенливост?) и това е моят американски попечител, мистър Пенингтън.

— Трябва да се запознаете с майка ми — каза Тим.

След няколко минути те седяха заедно на масата — Линет в ъгъла, а от двете ѝ страни Тим и Пенингтън се бореха за вниманието ѝ, като говореха един през друг. Мисиз Алертън поведе разговор със Саймън Дойл.

Двукрилата врата се разтвори. Красивата, права фигура в ъгъла между двамата мъже внезапно се изопна с напрежение. Напрежението изчезна, когато се появи нисък мъж, който прекоси терасата.

— Вие не сте единствената знаменитост тук, скъпа. Това смешно човече е Еркюл Поаро — каза мисиз Алертън.

Каза го небрежно, с усет на светска дама, която иска да запълни неловка пауза, но думите ѝ, изглежда, направиха голямо впечатление на Линет.

— Еркюл Поаро? Разбира се, слушала съм за него...

Тя като че ли потъна в някакъв унес. Двамата мъже до нея изпаднаха в недоумение как да поддържат разговора.

Поаро беше отишъл до края на терасата, когато го заговори.

— Седнете, мосю Поаро. Каква прекрасна нощ!

Той се подчини.

— Но да, мадам, прекрасна е наистина.

Той се усмихна учтиво на мисиз Отърбърн. Какъв смешен тюрбан и тези черни одежди! Тя продължи с високия си, недоволен глас:

— Колко много знаменитости има тук, нали? Очаквам да видя някоя статия във вестниците скоро. Светски красавици, известни писатели...

Замълча и се засмя е леко подигравателен, престорено скромнен глас.

Поаро по-скоро почувствува, отколкото видя, че намръщеното момиче отсреща трепва и свива още по-намусено устни.

— Пишете ли някаква книга сега, мадам? — попита той.

Мисиз Отърбърн отново се засмя тщеславно:

— Ужасно съм мързелива. Наистина трябва да се хвана на работа. Читателите ми са безкрайно нетърпеливи, а издателят ми, бедният човек. С всяка поща получавам умолителни писма! Дори телеграми!

Поаро почувствува, че момичето отново се раздвижва в полумрака.

— Нямам нищо против да ви кажа, мосю Поаро, че съм тук отчасти заради местния колорит. „Сняг по лицето на пустинята“ — това е заглавието на новата ми книга. Силна е... кара те да размислиш. Сняг — в пустинята, стопен от първия огнен дъх на страстта.

Розали стана и като измърмори нещо, изчезна в тъмната градина.

— Човек трябва да бъде проникателен — продължи мисиз Отърбърн, поклащайки енергично тюрбана си. — Всичко в моите книги е важно, те не са лесни за разбиране. Били забранени в библиотеките — няма значение! Аз казвам истината. Да, сексът! Защо всеки се страхува от секса, мосю Поаро? Центърът на Вселената! Чели ли сте моите книги?

— Уви, мадам! Не чета много романи, вие разбирате. Професията ми...

— Трябва да ви дам да прочетете „Под смокиновото дърво“ — каза твърдо мисиз Отърбърн. — Мисля, че ще ви хареса. Смела е, но е истинска!

— Много мило от ваша страна, мадам. Ще я прочета с удоволствие.

Мисиз Отърбърн помълча една-две минути. Тя опипваше дългата огърлица, увита два пъти около шията ѝ. Озърна се нервно и каза:

— Ако искате, ще изтичам да ви я донеса още сега...

— О, мадам, моля ви, не се безпокойте. По-късно...

— Не, не, няма значение. — Тя стана. — Бих искала да ви покажа...

— Какво има, мамо? — Розали внезапно се бе появила край нея.

— Нищо, скъпа. Точно мислех да донеса една книга на мосю Поаро.

— „Под смокиновото дърво“ ли? Аз ще я взема.

— Ти не знаеш къде е, скъпа. Аз ще отида.

— Знам къде е.

Момичето бързо прекоси терасата и влезе в хотела.

— Позволете ми да ви поздравя за красивата дъщеря, мадам — каза Поаро с лек поклон.

— Розали? Да, да, хубава е. Но има тежък характер, мосю Поаро. И не изпитва никакво съчувствие към болните. Тя винаги знае най-много. Представа си, че знае повече за здравето ми, отколкото аз самата...

Поаро махна с ръка на един минаващ келнер.

— Един ликьор, мадам? Шартрьоз? Ментовка?

Мисиз Отърбърн поклати енергично глава.

— Не, не. В същност аз съм въздържател. Трябва да сте забелязали, че никога не пия нищо освен вода или може би лимонада. Не мога да понасям вкуса на спирта.

— Тогава да ви поръчам цитронада?

Той поръча цитронада и един бенедиктин. Двукрилата врата се разтвори и Розали се запъти към, тях с книга в ръка.

— Заповядайте — каза тя с подчертано безизразен глас.

— Мосю Поаро току-що ми поръча цитронада.

— А вие какво ще пиете, мадмоазел?

— Нищо — и като осъзна резкия си тон, тя прибави: — Нищо, благодаря.

Поаро взе книгата от мисиз Отърбърн. Тя беше с ярката си оригинална обложка, представляваща жена върху тигрова кожа с елегантна прическа и ален маникюр, в традиционния костюм на Ева.

Над нея имаше дърво с дъбови листа и големи ябълки с неестествен цвят.

Книгата бе озаглавена „Под смокиновото дърво“ от Саломе Отърбърн. От вътрешната страна имаше бележка на издателя. Там се говореше с ентузиазъм за изключителна дързост и реализъм в това изследване на любовния живот на съвременната жена. „Оригинална, смела, истинска“ — бяха използваните прилагателни.

Поаро се поклони и измърмори:

— За мен е чест, мадам.

Когато вдигна глава, той срещна очите на дъщерята на авторката и несъзнателно направи лек жест. Бе поразен от явната болка, с която бяха пълни.

За щастие точно в този момент пристигнаха напитките и атмосферата се разведри. Поаро вдигна галантно чаша:

— Наздраве, мадам, мадмоазел.

Мисиз Отърбърн промълви, като отпиваше от цитронадата си:

— Толкова освежителна и хубава!

И тримата замълчаха, загледани в блестящите черни скали в Нил. Те изглеждаха някак нереални на лунната светлина. Приличаха на огромни, полулегнали във водата, праисторически чудовища. Слаб вятър внезапно се изви и утихна. Чувство на очакване се носеше във въздуха.

Еркюл Поаро огледа терасата и посетителите. Дали грешеше, или там се носеше същото чувство на очакване? Също като онзи миг на сцената, когато всички очакват появянето на главната героиня.

И точно в този миг двукрилата врата започна да се отваря отново. Този път това като че ли беше от особено значение. Всички бяха замлъкнали и гледаха към нея.

Появи се тъмнокосо, тънко момиче, във виненочервена вечерна рокля. Спря се за миг и после нарочно прекоси цялата тераса и седна край една свободна маса. Нямаше нищо парадиращо, нищо необикновено в поведението му и все пак то сякаш със заучена поза излизаше на сцена.

— Е, това момиче наистина си въобразява, че е нещо! — каза мисиз Отърбърн, като поклати тюрбана на главата си.

Поаро не отговори, защото наблюдаваше новопристигналата. Момичето нарочно седна така, че да може да гледа право Линет Дойл.

След малко той забеляза, че Линет Дойл се наведе напред, каза нещо и след миг стана и смени мястото си, така че да гледа в обратна посока.

Поаро поклати замислено глава.

След около пет минути момичето седна в противоположната част на терасата. С лека усмивка и цигара в ръка, тя беше въплъщение на спокойно задоволство. Но винаги, сякаш несъзнателно, мечтателният ѝ поглед не се откъсваше от съпругата на Саймън Дойл.

След петнадесет минути Линет Дойл внезапно, стана и влезе в хотела. Съпругът ѝ я последва почти незабавно.

Жаклин дьо Белфор се усмихна и се завъртя заедно със стола си. Запаля цигара и като продължаваше да се усмихва разсеяно, се загледа към Нил.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Мосю Поаро.

Поаро стана бързо. Всички други си бяха отишли и той беше останал последен на терасата. Унесен в мисли, се бе взирал в гладките, блестящи черни скали, когато произнасянето на името му го стресна.

Това беше възпитан, уверен, очарователен глас, може би малко дързък.

Като стана бързо, Еркюл Поаро срещна властните очи на Линет Дойл. Тя носеше разкошна пелерина от лилаво кадифе върху бял копринен пенъоар и изглеждаше по-красива и царствена, отколкото Поаро можеше да си представи.

— Вие сте мосю Еркюл Поаро? — каза Линет. Това едва ли бе въпрос.

— На вашите услуги, мадам.

— Може би знаете коя съм?

— Да, мадам. Слушал съм за вас. Отлично зная коя сте.

Линет кимна. Това беше отговорът, който очакваше. Тя продължи по същия властен и очарователен начин:

— Ще дойдете ли с мен в залата за игра на карти, мосю Поаро? Искам да говоря с вас. Много е важно.

— Разбира се.

Тя го поведе към хотела и те влязоха в празната зала за игра на карти. Като се отпусна в един стол, тя му направи знак да затвори вратата. Той седна срещу нея. Тя заговори направо по въпроса, който я вълнуваше, спокойно, без колебание.

— Много съм слушала за вас, мосю Поаро, и зная, че сте извънредно умен човек. Случи се така, че се нуждая спешно от помощ, и мисля, че вие сте човекът, който ще ми помогне.

Поаро наклони глава.

— Много сте любезна, мадам, но виждате ли, аз съм в отпуск и когато съм в отпуск, не работя.

— Това може да се уреди.

Не беше казано с оскърбителен тон, а със спокойна увереност на млада жена, която винаги е постигала, каквото иска.

Линет Дойл продължи:

— Мосю Поаро, аз съм обект на непоносимо преследване. Това преследване трябва да престане! Имах намерение да отида в полицията, но моят... моят съпруг счита, че полицията би била безсилна да ми помогне.

— Може би..., ако обясните по-подробно? — измърмори учтиво Поаро.

— О, да, разбира се. Случаят е най-обикновен. Тя говореше все още без никакво колебание, никаква нерешителност. Линет Дойл имаше безпогрешен ум на бизнесмен. Спря само за минута, за да изложи по-точно фактите.

— Преди да се запозная със съпруга си, той беше сгоден за мис дьо Белфор. Тя беше моя приятелка. Съпругът ми развали годежа си с нея — те изобщо не си подхождаха. Съжалявам, но тя го понесе много тежко... Много съжалявам наистина, но в такива случаи нищо не може да се направи. Тя ме заплаши... на което аз не обърнах голямо внимание, и мога да кажа, че не се опита да изпълни заплахите си. Но вместо това взе необикновеното решение да... да ни преследва навсякъде, където отидем.

Поаро вдигна вежди.

— Твърде необичайно... отмъщение.

— Много необичайно и много смешно, но и дразнещо.

Тя прехапа устни. Поаро кимна.

— Да, мога да си представя. Вие сте на сватбено пътешествие, както разбирам.

— Да, това се случи за пръв път във Венеция. Тя беше там в „Даниели“. Помислих, че е съвпадение, Много неприятно, но това беше всичко. После я видяхме на кораба за Бриндизи. Разбрахме, че заминава за Палестина. Мислехме, че ще остане на кораба. Но когато пристигнахме в Мена Хаус, тя беше там и ни чакаше.

Поаро кимна.

— И сега?

— Пътувахме дотук по Нил с параход. Почти очаквах да я видя на борда. Когато не я видях, помислих, че е престанала да се държи...

толкова детински. Но като пристигнахме, оказа се, че е тук — и ни очаква.

Поаро я изглежда внимателно за миг. Все още беше напълно спокойна, но кокалчетата на ръката, с която стискаше масата, бяха побелели от напрежение.

— И вие се опасявате, че това преследване може да продължи?

— Да. Разбира се, това е толкова идиотска история! — И след кратка пауза добави: — Жаклин така ужасно се излага. Удивена съм, че толкова няма гордост... достойнство.

Той направи лек жест.

— Има моменти, когато гордостта и достойнството са без значение. Има други, по-силни чувства.

— Да, може би. Но какво, за бога, се надява да спечели с всичко това? — каза тя припряно.

— Не винаги става въпрос за печалба, — мадам.

Нещо в тона му раздразни Линет. Тя се изчерви и каза бързо:

— Прав сте. Безсмислено би било да обсъждаме мотивите. Но цялата работа е там, че преследването трябва да престане.

— И как предлагате това да стане?

— Естествено... съпругът ми и аз не можем повече да търпим това унижително положение. Трябва да има някакви законни мерки при такава ситуация — каза тя нервно.

Той я погледна замислено и попита:

— Заплашвала ли ви е открито на публично място? Използвала ли е оскърбителен език? Да ви е нанасяла телесни повреди?

— Не.

— Тогава, откровено казано, мадам, не виждам какво можете да направите. Ако на една млада дама доставя удоволствие да пътува на разни места и вие и вашият съпруг сте на същите тези места, е, добре, какво от това? Въздухът е за — всички! Тя не е правила опит да наруши интимния ви живот. Тези срещи винаги стават на публично място.

— Искате да кажете, че нищо не мога да направя? — попита тя недоверчиво.

— Доколкото знам, абсолютно нищо. Мадмоазел дьо Белфор е в правата си — отговори спокойно Поаро.

— Но..., но това е вбесяващо! Ужасно е, че трябва да се примиря!

— Съчувствам ви, мадам, още повече, както предполагам, не ви се е случвало често да се примирявате с каквото и да било — каза той сухо.

— Но трябва да има някакъв начин да се сложи край на това — промълви Линет и смръщи чело.

Поаро сви рамене.

— Винаги можете да заминете, да идете някъде другаде.

— Но тя ще ни последва!

— Да, много вероятно.

— Това е абсурдно!

— Съвсем вярно.

— И в края на краищата защо трябва да бягаме? Като че ли, като че ли... — Тя спря.

— Точно така. Като че ли... Всичко се свежда до това.

Линет вдигна глава и го погледна право в очите.

— Какво искате да кажете?

Поаро промени тона си и се наведе напред; гласът му беше мек и приятелски.

— Защо това толкова много ви разстройва? — попита той внимателно.

— Защо ли? Но то е влудяващо! Вбесява ме до полуда! Казах ви защо!

Той поклати глава.

— Това не е цялата истина.

— Какво искате да кажете? — попита тя отново.

Поаро се облегна назад, скръсти ръце и заговори хладно и безучастно.

— Чуйте, мадам. Искам да ви припомня недалечното минало. Веднъж, преди един или два месеца, вечерям в Лондон. На масата до моята има двама души, млад мъж и момиче. Изглеждат много влюбени, много щастливи. Говорят с вяра за бъдещето. Не ми е присъщо да подслушвам чужди разговори, но те и не обръщат внимание кой ги слуша и кой не. Мъжът е с гръб към мен, но мога да виждам лицето на момичето. То е много напрегнато. Тя е влюбена със сърце, душа и тяло и не е от тези, които са непостоянни в любовта. За

нея това е явно въпрос на живот и смърт. Те са сгодени и ще се оженят, доколкото разбирам, обсъждат къде да прекарат медения си месец. Имат намерение да отидат в Египет.

Той замълча. Линет попита рязко:

— И какво?

Поаро продължи:

— Това е преди един или два месеца, но не съм забравил лицето на момичето. Знам, че ще го позная, ако го видя отново. И също така си спомням гласа на мъжа. Сигурно ще отгатнете къде видях лицето и чух отново гласа. Тук, в Египет. Да, мъжът е на сватбено пътешествие, но на сватбено пътешествие с друга жена.

— Какво от това? Вече ви изложих фактите — каза остро тя.

— Да, фактите.

— Какво тогава?

Той каза бавно:

— Момичето в ресторанта спомена за една приятелка, която, то беше съвсем сигурно, щяла да я подкрепи. Мисля, че тази приятелка бяхте вие, мадам.

— Е, да, нали ви казах, че бяхме приятелки. Линет се изчерви.

— И тя ви се доверяваше?

— Да.

Тя се поколеба за миг, като хапеше нервно долната си устна, и тъй като Поаро нямаше намерение да продължи, избухна:

— Разбира се, всичко беше много нещастно стечение на обстоятелствата. Но такива неща се случват, мосю Поаро.

— Е, да, случват се. Вие принадлежите към англиканската църква, нали? — попита той след кратка пауза.

— Да — отговори малко смутено Линет.

— Тогава сте слушали откъси от Библията по време на проповед. Знаете историята за цар Давид и богатия, който имал много стада овце и коне, и бедняка, който имал едно-единствено агне. Това е нещо, което е станало, мадам.

Линет се изправи. Очите ѝ гневно блеснаха.

— Прекрасно разбирам за какво намекувате, мосю Поаро! Вие мислите, да го кажем без заобикалки, че аз съм откраднала любимия на приятелката си. Ако погледнем от сантименталната страна на въпроса, което, както предполагам, е неизбежно за хора на вашата възраст, това

може би е вярно. Но цялата истина е съвсем друга. Не отричам, че Джеки беше лудо влюбена в Саймън, но според мен вие не вземате пред вид, че той може да не е бил толкова влюбен в нея. Той държеше много на нея, но ми се струва, че още преди да ме срещне, бе започнал да осъзнава, че прави грешка. Слушайте внимателно, мосю Поаро. Саймън открива, че обича мен, а не Джеки. Какво да прави? Да прояви героично благородство и да се ожени за жена, която не обича, и по този начин навярно да разруши три живота, защото съмнително е дали би могъл да направи Джеки щастлива при тези обстоятелства. Ако беше вече женен, когато се запозна с мен, съгласна съм, че би било негово задължение да ѝ бъде верен — въпреки че не съм сигурна в това. Ако единият е нещастен, другият също страда. Но един годеж не е толкова обвързващ. Ако е била направена грешка, без съмнение е по-добре да се поправи, преди да е станало късно. Признавам, че беше много тежко за Джеки, и ужасно съжалявам — но какво да се прави? Това беше неизбежно.

— Питам се.

Тя го изглежда втренчено.

— Какво имате пред вид?

— Всичко, което казахте, е много разумно, много логично! Но не обяснява едно нещо.

— Какво?

— Вашето собствено отношение, мадам. Виждате ли, вие би трябвало да възприемете това преследване по два начина — да, то би ви раздразнило или би събудило съчувствие у вас за това, че вашата приятелка е така дълбоко наранена, че отхвърля всички условности. Но вие не реагирате по този начин. Не, за вас това преследване е непоносимо — защо? Само поради една причина — чувствате се виновна.

Линет скочи на крака.

— Как смееете! Това наистина е твърде много, мосю Поаро!

— Да, осмелявам се, мадам! Ще ви говоря съвсем откровено. Предполагам, че въпреки че сте се постарали да прикриете истината за себе си, вие напълно умишлено сте отнели съпруга на приятелката си. Предполагам, че сте почувствували силно влечение към него от пръв поглед. Но мисля, че за момент сте се поколебали, когато сте осъзнали, че имате възможност за избор — да се откажете или да продължите.

Предполагам, че инициативата е била изцяло ваша, а не на мосю Дойл. Вие сте красива, богата, умна, интелигентна, имате чар. Бихте могли да упражните този чар или да се въздържите. Имате всичко, което животът може да ви предложи, а животът на приятелката ви е бил изпълнен с един-единствен човек. Вие сте знаели и въпреки че сте се поколебали, това не ви е спряло. Протегнали сте ръка и сте сграбчили единственото агне на бедняка.

Настъпи тишина. Линет се овладя с усилие и каза студено:

— Всичко това няма никакво значение.

— Не, има значение. Опитвам се да ви обясня защо неочакваните срещи с мадмоазел дьо Белфор така много са ви разстроили. То е, защото вие вътрешно сте убедена, че правото е на нейна страна, въпреки че тя е изгубила своята женска чест и достойнство.

— Това не е вярно.

Поаро сви рамене.

— Отказвате да бъдете честна пред себе си.

— Съвсем не.

— Бих казал, че животът ви е бил щастлив и сте била почитена и благородна към хората — каза той меко.

— Опитвах се — каза просто тя с тъга в очите. Нервността и гневът изчезнаха от лицето ѝ.

— И точно затова чувството, че умишлено сте причинили болка някому, така много ви подтиска и затова ви е толкова трудно да признаете истината. Извинете ме, ако бях груб, но психологията е най-важният ключ в разрешаването на даден проблем.

— Дори да предположим, че това, което казвате, е истина, а имайте пред вид, че не съм съгласна с вас, какво може да се предприеме сега? Миналото не може да се промени. Човек трябва да приеме нещата каквито са.

Поаро кимна.

— Разсъждавате правилно. Не можем да се върнем в миналото, а трябва да приемем настоящето каквото е. И понякога това е всичко, което човек може да направи — да понесе последствията от миналите си дела.

— Искате да кажете — попита тя недоверчиво, — че не мога нищо, нищо да направя?

— Имайте смелост. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Не бихте ли могли... да поговорите с Джеки... с мис дьо Белфор? — каза Линет бавно. — Да я накарате да размисли?

— Да, мога да направя това, ако искате. Но не очаквайте много. Мисля, че мадмоазел дьо Белфор е така обсебена от тази фикс идея, че нищо не би могло да я спре.

— Но сигурно можем да направим нещо, за да се измъкнем от това трудно положение?

— Бихте могли, разбира се, да се върнете в имението си в Англия.

— Дори и тогава, предполагам, Жаклин е способна да се засели в селото, така че да я виждам всеки път, когато изляза на разходка.

— Наистина.

— Освен това — промълви тя — не мисля, че Саймън ще се съгласи да избягаме.

— Какво е неговото отношение към всичко това?

— Той е вбесен, направо вбесен.

Поаро кимна замислено.

— Ще... ще поговорите ли с нея? — помоли го тя.

— Добре, но според мен няма да постигна нищо.

— Джеки е толкова странна! — каза Линет разгорещено. — Човек не знае какво ще направи!

— Току-що споменахте, че ви е заплашвала. Разкажете ми по-подробно за това.

Линет сви рамене.

— Заплашваше да ни убие и двамата. Тя е много страстна натура.

— Разбирам — каза сериозно той.

Тя направи умоляващ жест.

— Ще работите ли за мен?

— Не, мадам — отговори той твърдо. — Няма да работя за вас, но ще направя, каквото мога в интерес на хуманността. Това, да. Налице е ситуация, пълна с опасности и изпитания. Ще се опитам да направя нещо, но нямам големи надежди.

Линет Дойл прошепна:

— Но няма ли да работите за мен?

— Не, мадам — отговори Еркюл Поаро.

ПЕТА ГЛАВА

Еркюл Поаро намери Жаклин дьо Белфор на скалите с изглед право към Нил. Той беше съвсем сигурен, че не се е прибираща в хотела и че ще я намери някъде наблизо. Седеше, подпряла брадичка с ръка, и не обърна глава при звука от стъпките му.

— Мадмоазел дьо Белфор? — попита Поаро. — Разрешете ми да поговоря с вас за малко.

Тя помръдна леко глава. Слаба усмивка заигра по устните ѝ.

— Разбира се. Вие сте мосю Еркюл Поаро, нали? Да се опитам ли да отгатна? Вие работите за мисиз Дойл, която ви е обещала щедро възнаграждение, ако успеете в мисията си.

Поаро седна на пейката до нея.

— Вашето предположение е отчасти вярно — каза той с усмивка. — Току-що се срещнах с мадам Дойл, но не получавам възнаграждение от нея, по-точно казано, не работя за нея.

— О! — Жаклин го изгледа внимателно и попита рязко: — Тогава защо сте тук?

Еркюл Поаро отговори с въпрос:

— Виждали ли сте ме преди, мадмоазел?

Тя поклати глава.

— Не, не мисля.

— А аз съм ви виждал. Седях веднъж до вас в ресторанта „Прилея ми“. Вие бяхте там със Саймън Дойл.

Странно изражение, подобно на маска, се появи върху лицето на момичето.

— Спомням си тази вечер... — проговори тя.

— Оттогава — продължи Поаро — се случиха много неща.

— Да, много неща се случиха. Гласът ѝ натежа от мъка и отчаяние.

— Мадмоазел, говоря ви като приятел. Забравете миналото!

Тя го погледна с изненада.

— Какво искате да кажете?

— Забравете миналото! Погледнете към бъдещето! Каквото е сторено, е сторено. Непримириимостта няма да го поправи.

— Сигурна съм, че това би било много удобно за скъпата Линет.

Поаро направи лек жест.

— Не мисля за нея в този миг! Мисля за вас. Вие сте страдали, но това, което правите, само ще удължи страданието ви.

Тя поклати глава.

— Грешите. Има моменти, когато почти съм доволна.

— Това, мадмоазел, е най-лошото от всичко.

Тя го погледна бързо.

— Не сте глупав. — И прибави бавно: — Вярвам, че нямате лоши намерения.

— Идете си в къщи, мадмоазел. Вие сте млада, умна, животът е пред вас.

Жаклин поклати бавно глава.

— Не разбирате или не искате да разберете. Саймън е моят живот.

— Любовта не е всичко, мадмоазел — каза меко Поаро. — Само когато сме млади, мислим така.

Но момичето поклати отново глава.

— Не разбирате. — И като го стрелна с очи, каза: — Знаете всичко, нали? Говорили ли сте с Линет? И бяхте в ресторанта онази вечер... Саймън и аз се обичахме.

— Знам, че го обичахте.

Тя реагира бързо на лекия намек и повтори натъртено:

— Ние се обичахме. Обичах и Линет... Доверявах ѝ се. Тя беше най-добрата ми приятелка. През целия си живот Линет винаги е имала всичко, каквото пожелае. Никога не се е отказвала от нищо. Когато видя Саймън, тя го пожела — протегна ръка и го взе.

— И той позволи да бъде... купен?

Жаклин поклати бавно тъмнокосата си глава.

— Не, не е съвсем така. Ако беше така, нямаше да съм тук сега... Намеквате, че Саймън не заслужава... Ако се беше оженил за Линет заради парите ѝ, това би било вярно. Но той не се ожени за нея заради парите ѝ. Всичко е по-сложно. Има едно друго нещо — блясъкът, мосю Поаро. И парите в прибавка. Виждате ли, Линет беше жена с обаяние. Тя беше господарката на едно кралство, младата принцеса, потънала в

разкош до върха на пръстите си. Това беше като сцена от театър. Светът беше в краката ѝ, един от най-богатите и търсени лордове на Англия искаше да се ожени за нея. И вместо това тя благоволява да избере невзрачния Саймън. Учудвате ли се, че това му замая главата? — Тя внезапно простря ръка. — Вижте луната. Добре я виждате, нали? Съвсем е истинска. Но ако слънцето изгрее, повече няма да я виждате. И при нас беше така. Аз бях луната... Когато слънцето изгря, Саймън беше заслепен. Той беше омаян, не можеше да вижда нищо друго освен слънцето — Линет.

Тя замълча и след миг поде:

— Така че блясъкът беше всичко. Той го упои. И освен това нейната абсолютна увереност, навикът ѝ да заповядва. Тя е толкова уверена в себе си, че кара и другите да вярват. Може би Саймън беше слаб, но той е съвсем обикновен човек. Той щеше да обича мен и само мен, ако Линет не го бе отнесла в златната си колесница. И знам, прекрасно знам, че никога не би се влюбил в нея, ако тя не беше пожелала това.

— Вие мислите така.

— Зная това. Той ме обичаше и винаги ще ме обича.

— Дори и сега?

Тя понечи бързо да каже нещо, но отговорът замря на устните ѝ. Погледна Поаро и гъста, огнена руменина покри лицето ѝ. Отвърна поглед и с наведена глава прошепна задавено:

— Да, зная. Сега той ме мрази, мрази ме... Но по-добре да внимава!

С бързо движение бръкна в копринената си чантичка до нея, после протегна ръка. Като изящна играчка на дланта ѝ лежеше малък пистолет със седефена дръжка.

— Хубава дреболия, нали? Твърде неправдоподобна изглежда, за да е истинска, но е истинска. Един от тези куршуми може да убие мъж или жена. Аз съм добър стрелец. — Тя се усмихна, погълната от спомените. — Когато като малка отидох с майка си в Южна Каролина, дядо ми ме научи да стрелям. Той беше старомоден човек и вярваше, че оскърблението се измива само с кръв. Баща ми също се е дуелирал няколко пъти на младини. Добре владееше сабята. Веднъж уби човек заради една жена. Така че, както виждате, мосю Поаро — тя го изглежда, без да трепне, — имам гореща кръв. Купих това, когато всичко

започна. Исках да убия един от двамата — работата беше там, че не можех да реша кого. И не ми харесваше да убия и него, и нея. Надявах се да изплаша Линет, но тя е много смела, няма да трепне при нападение. И тогава си казах: „Почакай!“ Тази тактика ми допаднаше все повече и повече. В крайна сметка можех винаги да убия един от тях. По-интересно беше да чакам и да обмислям отмъщението си. И тогава ми дойде тази идея: да ги преследвам! Където и да идеха, на края на света, за да бъдат щастливи заедно, щяха да виждат МЕН! И имаше ефект. Това уязви болезнено Линет, в същност нищо друго не би могло да я засегне. Нарани я право в сърцето... И тогава започнах да се забавлявам. А тя нищо не може да направи! Винаги съм безупречно внимателна и учтива! За нищо не могат да се хванат. Отравям им цялото, цялото щастие.

Смехът ѝ звънна — сребърен и мелодичен.

Поаро хвана ръката ѝ.

— По-тихо. Тихо, ви казвам.

Жаклин го погледна с предизвикателна усмивка:

— Е?

— Мадмоазел, умолявам ви да престанете.

— Да оставя скъпата Линет на мира!

— Това не е толкова важно. Не отдавайте сърцето си на злото.

Устата ѝ се отвори, очите ѝ се изпълниха с недоумение.

Поаро продължи тържествено:

— Защото, ако направите това, злото сигурно ще дойде, то ще ви обладае, ще се засели във вас и след това няма да можете да го прогоните.

Жаклин втренчи в него колеблив, несигурен поглед и прошепна:

— Не зная...

Но внезапно извика решително:

— Не можете да ме спрете!

— Не — каза тъжно Еркюл Поаро, — не мога да ви спра.

— Дори ако съм решила да я убия, не можете да ме спрете.

— Не дори ако сте съгласна да заплатите тази цена.

Жаклин дьо Белфор се изсмя:

— О, не се страхувам от смъртта! За какво да живея повече? Сигурно мислите, че е голям грях да убиеш човек, който те е наранил, който ти е отнел единственото нещо, което си имал на света.

— Да — отговори той твърдо. — Вярвам, че да убиеш е непростимо престъпление.

Тя се изсмя отново.

— Тогава трябва да сте съгласен със сегашния ми план за отмъщение, защото, докато има ефект, няма да използвам пистолета. Но понякога се страхувам... да, наистина се страхувам... причернява ми... искам да й причиня болка, да забия нож в нея или да притисна хубавия си малък пистолет до главата ѝ и тогава само да докосна с пръст... О-о!

Викът ѝ го стресна.

— Какво има, мадмоазел?

Тя се беше обърнала и гледаше към сенките.

— Някой... стоеше там, но сега изчезна.

Еркюл Поаро се огледа внимателно. Мястото изглеждаше безлюдно.

— Мисля, че тук няма никой освен нас, мадмоазел. — Той стана: — Във всеки случай казах онова, за което бях дошъл. Желая ви лека нощ.

Жаклин също се изправи и каза почти умолително:

— Разбирате нали че не мога да направя това, за което ме помолихте?

Поаро поклати глава.

— Не защото можете да го направите! Винаги има време! Вашата приятелка Линет също е имала възможност в определен момент да спре... Но го е пропуснала. А след това човек отдава душата си на злото и няма друг шанс.

— Няма друг шанс — повтори като ехо Жаклин дьо Белфор.

Тя се замисли за миг и после вдигна предизвикателно глава.

— Лека нощ, мосю Поаро.

Той поклати тъжно глава и я последва по алеята към хотела.

ШЕСТА ГЛАВА

На другата сутрин Саймън Дойл заговори Еркюл Поаро, когато той излизаше от хотела, за да отиде в града.

— Добро утро, мосю Поаро.

— Добро утро, мосю Дойл.

— В града ли отивате? Имате ли нещо против, ако дойда с вас?

— Не, разбира се. С най-голямо удоволствие.

Двамата мъже закрачиха един до друг, излязоха през вратата и се отправиха към хладните сенки на градините. Саймън извади лулата от устата си и каза:

— Доколкото разбрах, мосю Поаро, снощи жена ми е говорила с вас.

— Да.

Саймън Дойл се намръщи леко. Той беше от тези мъже на действието, за които е трудно да се изразяват ясно и да обличат мислите си в думи.

— Доволен съм от едно — каза той, — накарали сте я да разбере, че сме повече или по-малко безсилни в този случай.

— Няма никакво законно основание, за да предприемете нещо — съгласи се Поаро.

— Точно така. Изглежда, че Линет не може да разбере това. — Той се усмихна леко. — Линет е възпитана така, че за всяка неприятност веднага се обръща към полицията.

— Би било добре, ако случаят е такъв.

След кратка пауза Саймън внезапно заговори, като лицето му силно се зачерви:

— Истински позор е, че я измъчва по този начин. Тя нищо не е направила. Ако някой иска да каже, че съм се държал като негодник, спокойно може да го направи! Така беше! Но няма да позволя да припишат всичко на Линет. Тя няма нищо общо.

Поаро поклати мрачно глава, но нищо не каза.

— Говорихте ли... с Джеки... с мис дьо — Белфор?

— Да, говорих с нея.

— И успяхте ли да я вразумите?

— Боя се, че не.

Саймън избухна раздразнено:

— Не вижда ли на каква глупачка се прави? Не разбира ли, че нито една почтена жена няма да се държи така? Няма ли никакво чувство на гордост или самоуважение?

Поаро сви рамене.

— Тя, как да кажа, има само чувството, че е... наранена.

— Да, но, по дяволите, човече, почтените момичета не се държат така! Признавам, че вината е изцяло моя. Държах се с нея отвратително и така нататък. Щях да разбера, ако тя ме ненавижда и не иска никога повече да ме види. Но да ме преследва така навсякъде, това е... това е непочтено. Така да се излага! Какво, по дяволите, се надява да постигне с това!

— Отмъщение може би!

— Глупости! По-естествено би било, ако беше направила нещо мелодраматично — да стреля, без да мисли, по мен например.

— Това по би й подходило, така ли?

— Откровено казано, да. Тя е с гореща кръв и не отговаря за действията си. Не бих се учудил, ако беше направила нещо такова в припадък на бясна ярост. Но така да ме шпионира... — той поклати глава.

— Така е по-коварно, нали? И по-умно!

Дойл се вгледа в него.

— Вие не разбирате. Тя играе страшно по нервите на Линет.

— А по вашите?

— Моите? — Саймън го погледна с мигновена изненада. — Искате ми се да извия врата на малкия дявол.

— Значи нищо не е останало от предишните чувства?

— Скъпи мосю Поаро, как да ви обясня? Така е, когато луната и слънцето се срещнат. Повече не виждате луната. Когато срещнах Линет, Джеки престана да съществува.

— Странно! — промърмори Поаро.

— Моля?

— Сравнението ми се стори интересно.

Като отново се изчерви, Саймън каза:

— Сигурно Джеки ви е казала, че съм се оженил за Линет заради парите ѝ. Това е проклета лъжа! За пари не бих се оженил за нито една жена! Джеки не разбира, че за един мъж е трудно, когато... жената държи толкова много на него.

— А? Моля? — изглежда го остро Поаро.

Саймън продължи да се запъва.

— Знам, че звучи отвратително, но Джеки прекалено много ме обичаше.

— Едно момиче, което обича, и един мъж, който се оставя да бъде обичан — измърмори отново Поаро.

— Моля? Какво казахте? Виждате ли, на мъжа не е приятно да чувства, че жената е по-привързана към него, отколкото той. — Гласът му стана по-топъл и той продължи: — Мъжът не желае тялото и душата му да бъдат притежавани. Всичко е заради това проклето чувство на собственост. Този мъж е мой, той ми принадлежи! С това не мога да се примиря, и нито един мъж не може. Всеки иска да избяга, да се освободи. Мъжът иска да притежава жената, а не тя него.

Той спря рязко и запали цигара с леко потреперващи пръсти.

— Това ли чувствахте с мадмоазел Жаклин?

— Моля? — каза разсеяно Саймън. — Е, да, в същност беше точно така — призна той. — Тя не осъзна това, разбира се. И аз никога не бих ѝ го казал. Но се чувствах неспокоен. Тогава срещнах Линет и тя буквално ме зашемети! Избра такъв бедняк като мен, а всички ѝ се кланяха. Не бях виждал такава красавица. Беше като в приказките.

Гласът му се изпълни с момчешка гордост и удивление.

— Да, разбирам — кимна замислено Поаро.

— Защо Джеки не се държи мъжки? — възкликна Саймън с негодувание.

Лека усмивка се плъзна по устните на Поаро.

— Виждате ли, мосю Дойл, първо тя не е мъж.

— Не, не, исках да кажа, да приеме нещата като разбран човек. Трябва да глътнеш горчивия хап, когато си болен, нали? Вината е моя, признавам. Но какво да се прави! Чиста лудост е да се ожениш за момиче, което не обичаш вече. И сега, когато разбрах на какво е способна Джеки, чувствавам, че леко се отървах.

— На какво е способна — повтори замислено Поаро. — Имате ли представа на какво е способна, мосю Дойл?

Саймън го погледна стреснато.

— Не..., но в същност какво искате да кажете?

— Знаете ли, че носи пистолет със себе си?

Саймън се намръщи и поклати глава.

— Не вярвам, че ще го използва сега. Преди би било вероятно. Мисля, че това време отмина. Сега тя е пълна със злоба и се опитва да си го изкара на нас.

Поаро сви рамене и каза със съмнение:

— Може би е така.

— Безпокоя се само за Линет — заяви Дойл някак не на място.

— Да, да, разбирам — каза Поаро.

— Не се страхувам, че Джеки ще направи нещо мелодраматично, като стреля по мен, но това шпиониране и преследване напълно изкараха Линет от строя. Ще ви изложа плана си и вие може би ще предложите някакви подобрения. Като начало обявих открито, че ще останем тук десет дни. Но утре параходът „Карнак“ тръгва от Ше-лал за Вади Халфа. Възнамерявам да резервирам места под фалшиви имена. Утре ще заминем на екскурзия за Филе. Прислужницата на Линет ще вземе багажа. Ще се качим на „Карнак“ в Ше-лал. Когато Джеки разбере, че ни няма, ще бъдем вече много далеч оттук. Тя ще помисли, че сме се изплъзнали и сме заминали за Кайро. А мога и да подкупя носача, за да потвърди това. Какво ще кажете?

— Добре измислено. Но представете си, че остане тук да ви чака?

— Можем да не се върнем. Ще продължим за Хартум и след това може би със самолет за Кения. Не може да ни следва навсякъде по света.

— Не може, защото финансовите ѝ възможности няма да позволят. Тя има много малко пари, доколкото знам.

Саймън го погледна с възхищение.

— Точно така. Знаете ли, не бях се сетил за това. Джеки е бедна като църковна мишка.

— И все пак е успяла да ви следва досега?

— Безспорно тя има малък доход — каза колебливо той. — Мисля, някъде по-малко от двеста на година. Предполагам, че е продала нещо, за да събере пари.

— Така че ще дойде време, когато ще изхарчи всичките си средства и ще остане без нищо?

— Да...

Саймън се смути. Изглежда, тази мисъл не му беше много приятна. Поаро внимателно го наблюдаваше.

— Е, не е много блестяща перспектива — отбеляза той.

— Нищо не мога да направя! — каза ядосано Дойл и прибави: — Какво ще кажете за плана ми?

— Добър е. Но това е отстъпление, разбира се.

Саймън се изчерви.

— Искате да кажете, че бягаме? Да, истина е... Но Линет...

Поаро го наблюдава известно време, след това леко кимна.

— Според вас това навярно е най-добрият начин. Но помнете, че мадмоазел дьо Белфор не е глупава.

— Чувствувам, че някой ден ще трябва да спрем и да си поговорим с нея — каза Дойл мрачно. — Тя не се държи разумно.

— Разумно, боже мой! — извика Поаро.

— Няма причина, поради която жените да не се държат като разумни същества — заяви упорито Дойл.

— Много често се държат така, което е много неприятно — каза сухо Поаро и прибави: — Аз също ще бъда на „Карнак“. Това е част от маршрута ми.

— О! — поколеба се Дойл и продължи донякъде смутено: — Не сме имали това пред вид. Искам да кажа, че... не бих искал да мислите...

Поаро бързо го извади от затруднението:

— Съвсем не. Всичко беше проектирано, преди да напусна Лондон. Винаги съставям плановете си предварително.

— Не пътувате ли от място на място, когато си поискате? Това не е ли по-приятно?

— Може би. Но за да успееш в живота, трябва да обмислиш добре всяка подробност предварително.

— Сигурно така действа ловкият убиец? — засмя се младият мъж.

— Да, но трябва да призная, че най-гениалното и най-трудното за разкриване престъпление, което си спомням, беше извършено в мига, в който бе замислено.

— Трябва да ни разкажете за случаите си на борда на „Карнак“ — каза въодушевено Саймън.

— Не, не, това би означавало — как казват? — да говорим за служебни въпроси.

— Да, но вашите са много интересни. Мисиз Алертън мисли така и копнее да ви подложи на кръстосан разпит.

— Мисиз Алертън? Онази очарователна сивокоса жена, която има толкова предан син?

— Да. Тя също ще бъде на „Карнак“.

— Знае ли, че вие...

— Разбира се, че не — каза натъртено Дойл. — Никой не знае. Следвам принципа, че е по-добре да не се доверявам на никого.

— Чудесен принцип. И аз винаги се придържам към него. Между другото кой е третият член на компанията ви, високият мъж с прошарената коса?

— Пенингтън?

— С вас ли пътува?

— Доста необикновено за меден месец, нали? — каза мрачно Саймън. — Пенингтън е американският попечител на Линет. Срещнахме го случайно в Кайро.

— А, да. Разрешавате ли един въпрос? Съпругата ви пълнолетна ли е?

— В същност още не е навършила двадесет и една години, но не е трябвало да се съобразява с никого, преди да се ожени за мен — каза с усмивка Саймън. — Това беше най-голямата изненада за Пенингтън. Той заминал с „Карманик“ от Ню Йорк два дни, преди да пристигне писмото на Линет с новината за брака ни, така че нищо не знаеше.

— „Карманик“... — прошепна Поаро.

— Беше смаян, когато случайно се срещнахме в „Шепърдс“ в Кайро.

— Наистина удивително съвпадение!

— Да, и като разбрахме, че заминава на тази екскурзия по Нил, решихме, естествено, да пътуваме заедно, иначе би било неучтиво. Освен това... за нас така е по-леко. — Той отново се смути. — Виждате ли, сега Линет е толкова напрегната, очаква Джеки да се появи навсякъде и отвсякъде. Когато сме само двамата, постоянно говорим за това, а с Андру Пенингтън разговаряме на други теми.

— Съпругата Ви не се ли е доверила на мистър Пенингтън?

— Не — отговори решително Саймън. — Това е наша работа. Освен това мислехме, че тази история е приключена, когато тръгнахме на това пътуване по Нил.

Поаро поклати глава.

— Няма да я приключите толкова скоро, сигурен съм. Не, краят е още далеч. Абсолютно сигурен съм в това.

— Бих казал, че не давате големи надежди, мосю Поаро.

Поаро го погледна леко раздразнен и си каза: „Типичен англосаксонец. Мисли си, че всичко е на шега. Няма да порасне.“

И Линет Дойл, и Жаклин дъо Белфор смятаха, че положението е много сериозно. Но в отношението на Саймън нямаше нищо друго освен мъжко нетърпение и раздразнение.

— Ще ми позволите ли един неучтив въпрос? Ваша ли беше идеята да прекарате медения си месец в Египет?

Саймън се изчерви.

— Не, разбира се, че не. В същност с радост бих отишъл навсякъде другаде, но Линет беше непреклонна. Така че...

И той неловко замълча.

— Естествено — каза строго Поаро.

Отлично разбираше, че ако Линет е непреклонна за нещо, то непременно трябва да стане. Помисли си: „Досега чух три различни версии на тази история — на Линет Дойл, Жаклин дъо Бел-фор и Саймън Дойл. Коя от тях е най-близката до истината?“

СЕДМА ГЛАВА

Саймън и Линет Дойл — заминаха на екскурзията до Филе в около единадесет часа на другата сутрин. От балкона на хотела Жаклин дьо Белфор ги наблюдаваше как отплуват в живописната платноходка. Това, което не видя, беше една кола, натоварена с багаж, в която седеше невзрачна прислужница. Тази кола замина от предната врата на хотела и зави надясно към Шелал.

Еркюл Поаро реши да прекара двата часа до обяда на остров Елефантина, разположен точно срещу хотела.

Когато слезе на кея, той видя двама мъже, които се качваха в една от хотелските лодки, и се присъедини към тях. Те очевидно се познаваха. По-младият беше пристигнал с влака предишния ден. Беше висок тъмнокос млад мъж с тясно лице и заядливо издадена брадичка. Беше облечен с много мръсен сив спортен костюм и поло с висока яка, съвсем неподходящо за климата. Другият, малко пълничък мъж на средна възраст, веднага заговори Поаро на изразителен, но леко завален английски. Без да проявява никакво желание да вземе участие в разговора, по-младият ги изгледа намръщено и като им обърна демонстративно гръб, започна да наблюдава с възхищение сръчния нубийски лодкар, който направляваше лодката с пръстите на краката си и придърпваше платното с ръце.

Водата беше много спокойна, големите, гладки, черни скали се плъзгаха край тях и мекият бриз галеше лицата им. Не след дълго пристигнаха на Елефантина и като слязоха на брега, Поаро и бърбивият му познат се отправиха веднага към музея. Той извади от джоба си визитна картичка и я подаде с лек поклон на Поаро. На нея пишеше: „Синьор Рикети, археолог“.

За да не остане назад, Поаро му върна поклона и му даде своята визитна картичка. След като приключиха с формалностите, двамата влязоха заедно в сградата, като ерудираният италианец изля поток от информация. Сега говореха на френски. Младият мъж със спортен

костюм обходи равнодушно музея, прозявайки се от време на време, и след малко се измъкна навън.

Поаро и синьор Рикети излязоха дълго време след него. Италианецът започна въодушевено да разглежда развалините, но скоро след това Поаро забеляза зелен раиран слънчобран долу на скалите край реката и се отправи бързо натам.

Мисиз Алертън седеше на една голяма скала, със скицник до нея, а на коленете ѝ имаше книга.

Поаро повдигна учтиво шапка и тя веднага го заговори.

— Добро утро. Много е трудно да се отървеш от тези непоносими деца.

Група малки, черни, хилещи се фигурки я заобикаляше. Като се кривеха и протягаха умолително ръце, те фъфлеха от време на време с надежда: „Бакшиш“.

— Помислих, че ще се откажат — каза тъжно мисиз Алертън. — Наблюдават ме повече от два часа и постепенно ме обкръжават; когато извикам „имши“ и им се закамъкам със слънчобрана си, те се разпръскват за една-две минути. След това се връщат и ме гледат втренчено, а очите и носовете им са просто ужасни и не мога да повярвам, че наистина обичам деца. Поне да бяха малко измити и да имаха някакви следи от възпитание.

Тя се засмя печално.

Поаро галантно се опита да разпръсне тълпата, но без успех. Те се разбягваха, после се връщаха и отново ги обграждаха.

— Повече щях да харесам Египет, ако само за малко ме бяха оставили на мира. Но никъде не можеш да останеш сам. Някой постоянно ти досажда с молби за пари, предлага ти разходка с магаре или мъниста, излет до туземни села или лов на патици.

— Много е неприятно — съгласи се Поаро. Той постла внимателно кърпичката си на скалата и седна някак страхливо.

— Синът ви не е ли с вас тази сутрин?

— Не, Тим трябваше да изпрати няколко писма, преди да заминем на екскурзия до Втория водопад. Отиваме там на екскурзия.

— Аз също.

— Много се радвам. Искам да ви кажа, че съм много развълнувана, че се запознах с вас. Когато бяхме в Майорка, една позната, мисиз Лийч, ми разказваше удивителни неща за вас. Беше си

загубила рубинения пръстен и много съжаляваше, че не сте там, за да го намерите.

— Бога ми, да не съм тюлен от цирково шоу!

И двамата се засмяха.

Мисиз Алертън продължи:

— Видях ви от прозореца си със Саймън Дойл по алеята тази сутрин. Кажете ми, какво мислите за него? Всички толкова се интересуваме от този човек.

— Така ли?

— Да. Бракът му с Линет Риджуей беше най-голямата изненада. Тя трябваше да се омъжи за лорд Уиндълшъм и после внезапно се сгоди за този мъж, за когото никой нищо не беше чувал.

— Познавате я добре, мадам?

— Аз не, но една моя братовчедка, Джоана Саутууд, е една от най-добрите ѝ приятелки.

— А, да, срещал съм това име във вестниците. — Той замълча за миг, после каза: — Много се говори за тази млада дама, Джоана Саутууд.

— О, тя отлично знае как да се рекламира — отсече мисиз Алертън.

— Вие като че ли не я обичате?

— Това беше доста злобна забележка от моя страна — разкая се тя. — Виждате ли, аз съм старомодна. Не я обичам много. Но тя и Тим са близки приятели.

— Разбирам — каза Поаро. Събеседницата му го стрелна с очи и смени темата.

— Колко малко млади хора има тук! Онова хубаво тъмнокосо момиче с ужасната майка с тюрбана е като че ли единственото младо същество наоколо. Забелязах, че често говорите с нея. Това дете ме интересува.

— Защо, мадам?

— Изпитвам съжаление към нея. Толкова много можеш да страдаш, когато си млад и чувствителен. Мисля, че е нещастна.

— Да, не е много щастлива, бедната.

— Тим и аз я наричаме „нацупеното момиче“. Опитах се да я заговоря един-два пъти, но тя винаги се държеше студено. Но, надявам

се, че ще дойде на тази екскурзия по Нил и може би ще се сприятелим, нали?

— Твърде е възможно, мадам.

— Наистина съм много общителна, най-различни хора толкова много ме интересуват. — Като замълча за миг, тя подхвърли: — Тим ми каза, че мургавото момиче, името ѝ е дъо Белфор, е било сгодено за Саймън Доял. Сигурно им е много неприятна да се срещнат отново.

— Да, неприятно е — съгласи се Поаро.

Мисиз Алертън го погледна бързо.

— Може да ви прозвучи глупаво, но тя почти ме плаши. Изглежда толкова екзалтирана.

Поаро кимна бавно с глава.

— Не сте далеч от истината. Големият вихър на чувствата винаги плаши.

— И вас ли ви интересуват хората, мосю Поаро? Или се интересувате само от потенциални престъпници?

— Малко хора са извън тази категория.

Тя го погледна малко учудено.

— Наистина ли мислите така?

— Ако има определена подбуда, искам да кажа.

— Която е различна при различните хора?

— Естествено.

Мисиз Алертън се поколеба, лека усмивка заигра по устните ѝ.

— Дори и аз може би?

— Майките са особено безмилостни, когато децата им са в опасност.

— Мисля, че сте съвсем прав — каза тя сериозно и след малко прибави усмихнато: — Опитвам се да измисля мотиви за престъпление за всеки в хотела. Много е забавно. Саймън Дойл например.

Поаро се засмя.

— Най-обикновено престъпление, по най-прекия път до целта. Без никаква интелигентност.

— — И следователно много лесно ще бъде разкрито?

— Да, той не би бил изобретателен.

— А Линет?

— Това би било като „Алиса в страната на чудесата“. С главата напред.

— Разбира се. Свещеният кралски приоритет!

— А фаталното момиче, Жаклин дьо Белфор, би ли могла тя да извърши убийство?

Поаро се поколеба минута-две и каза несигурно:

— Да, мисля, че би могла.

— Но не сте сигурен.

— Не, това момиче ме озадачава.

— Не вярвам, че мистър Пенингтън би убил, нали? Той е толкова изпит и болнав, без кръв в жилите си.

— Но сигурно има силен инстинкт за самосъхранение.

— Може би. А бедната мисиз Отърбърн с нейния тюрбан?

— Не забравяйте суетата.

— Като мотив за убийство? — попита със съмнение мисиз Алертън.

— Мотивите за убийство понякога са много банални.

— Кои са обичайните мотиви, мосю Поаро?

— Най-често парите. Така да се каже, изгодата в най-различните й форми. След това отмъщението, любовта, страхът, обикновената омраза, благотворителността...

— Мосю Поаро!

— О, да, знаей един случай, когато, да кажем, Б премахва А с единствената цел да облагодетелства В. Политическите убийства често влизат в тази категория. Считат някого за опасен за цивилизацията и поради тази причина го ликвидират. Някои хора забравят, че животът и смъртта зависят от добрия бог.

Всичко това той изрече много сериозно.

— Радвам се да чуя това от вас. Все пак бог сам избира оръдията си — прошепна тя.

— Тази мисъл е опасна, мадам.

— Е, след този разговор чудя се дали ще остане някой жив! — каза весело тя и стана. — Трябва да се връщаме. Ще тръгнем веднага след обяд.

Когато слязоха при кея, видяха младият мъж с полото да сядат в лодката. Италианецът беше вече там. След като нубийският лодкар отпусна платното и те потеглиха, Поаро учтиво се обърна към непознатия.

— Има прекрасни неща за разглеждане в Египет, нали?

Младежът извади вонящата лула от устата си и отговори кратко и натъртено — с учудващо възпитан глас:

— Те ме отвращават.

Мисиз Алертън сложи пенснето си и го изглежда със задоволство и интерес.

— Така ли? Защо? — попита Поаро.

— Пирамидите например. Безсмислено дялане на огромни камъни, построени заради егоизма на някой жесток, самодоволен деспот. Помислете за експлоатираните маси, които са се трудили ден и нощ и са умирали, за да ги издигнат. Отвращавам се, като мисля за страданията и мъките, които са вградени в тях.

— На вас не ви трябват нито пирамидите, нито Партенона, нито прекрасни гробници и храмове, напълно достатъчно е хората да се хранят три пъти на ден и да умират в леглата си — обади се весело мисиз Алертън.

Младият човек я изглежда намръщено.

— Мисля, че човешките същества струват повече от камъните.

— Но не са така трайни като тях — отбеляза Поаро.

— По-приятно ми е да видя сит работник, отколкото което и да е така наречено произведение на изкуството. Бъдещето има значение, не миналото.

Това беше твърде много за синьор Рикети, който избухна в порой от страстни, трудно разбираеми думи.

Младият мъж отговаряше остро и много жлъчно, като казваше на всеки какво мисли за капиталистическата система.

Тирадата свърши, когато бяха вече при кея на хотела.

— Добре, добре — промърмори приветливо мисиз Алертън и слезе на брега.

Младежът погледна сърдито след нея.

Във фоайето на хотела Поаро среща Жаклин дьо Белфор, която беше облечена в костюм за езда.

— Отивам на разходка с магаре. Ще ми препоръчат ли някое туземно село, мосю Поаро? — каза тя с шеговит, лек поклон.

— Това ли е екскурзията ви за днес, мадмоазел? Идете, те са живописни, но не давайте много пари за местни антикварни рядкости.

— Които се доставят тук с кораби от Европа? Не могат толкова лесно да ме измамат.

Като кимна леко, тя излезе навън в ослепителната слънчева светлина.

Поаро много бързо подреди багажа си, тъй като държеше всичките си вещи в пълен ред. После се отправи към трапезарията, за да обядва рано.

След обяда хотелският автобус закара пътниците за Втория водопад на гарата, откъдето щяха да вземат експреса Кайро—Шелал — щяха да пътуват не повече от десет минути.

Пътниците бяха майката и синът Алертън, Поаро, младият мъж в мръсен спортен костюм и италианецът. Мисиз Отърбърн и дъщеря ѝ бяха отишли на екскурзията до Асуанския язовир и Филе и щяха да се качат на парахода в Шелал.

Влакът от Кайро и Луксор закъсня с около двадесет минути. Когато най-после пристигна, настъпи обичайна суматоха. Носачите, изнасящи куфари от влака, се блъскаха с други, които внасяха куфари. Накрая, останал без дъх, Поаро се озова в едно купе със своя багаж, този на Алертън и някакви чужди куфари, докато Тим и майка му с част от техния багаж бяха в друго купе.

Срещу Поаро седеше сбръчкана стара дама с бял копринен шал около врата. Беше обсипана с диаманти и лицето ѝ изразяваше върховно презрение към по-голямата част от човечеството.

Тя изглежда отвисоко Поаро и се скри зад страниците на американско списание. Едра, трмава млада жена на около трийсет години седеше срещу нея. На невчесаната ѝ глава светеха кафяви, покорни като на куче очи и в цялото ѝ същество се чувствуваше безкрайно досадното желание да угоди всекиму. От време на време старата дама поглеждаше иззад списанието си и издаваше някоя кратка заповед.

— Корнелия, сгъни одеялата. Когато пристигнем, погрижи се за куфара ми. В никакъв случай не позволявай друг да ги носи. Не забравяй ножа ми за рязане на хартия.

Те пристигнаха бързо. След десет минути влакът спря до пристана, където ги очакваше „Карнак“. Мисис Отърбърн и дъщеря ѝ бяха вече на борда.

„Карнак“ беше по-малък от параходите при Първия водопад — „Папирус“ и „Лотос“, които бяха твърде големи, за да минат през шлюзовете на Асуанския язовир. Пасажерите се качваха на борда,

където им показваха каютите. Тъй като корабът не беше пълен, на повечето от тях дадоха каюти на горната палуба. Цялата предна част на тази палуба беше заета от остъкления панорамен салон, където пътниците можеха да се любуват на реката, която се откриваше пред тях. На долната палуба имаше салон за пушене и малка всекидневна, а на най-долната — трапезария.

След като подреди багажа в каютата си, Поаро излезе отново на палубата, за да наблюдава заминаването на кораба. Той се приближи към Розали Отърбърн, облегната на парапета.

— Заминаваме за Нубия. Радвате ли се?

Момичето си пое дълбоко дъх.

— Да. Чувствувам, че най-после тръгвам по нов път.

Тя направи жест с ръка. Имаше нещо мрачно във водната равнина пред тях, в огромните голи скали, които докосваха брега на реката, тук-там се виждаха следи от разрушени и изоставени поради строежа на язовира къщи. Целият пейзаж имаше меланхоличен, почти зловещ чар.

— Далеч от хората — промълви Розали Отърбърн.

— Освен от самите нас, мадмоазел.

Тя сви рамене и каза:

— Нещо в тази страна ме кара да се чувствувам... грешна. Тук човек напълно разкрива душата си. Всичко е толкова грозно и несправедливо.

— Учудвам се, защото нямате факти, за да докажете това.

— Вижте майките на другите и вижте моята — прошепна тя. — Няма друг бог освен Секса и Саломе Отърбърн е неговият пророк. О, не трябваше да казвам това.

Поаро направи знак на протест.

— Защо да не го кажете на мен? Аз знам много. Ако вие кипите отвътре, е добре, нека нечистата пяна да изскочи на повърхността и тогава човек може да я обере с лъжица, ето така.

И той направи движение, като че ли изхвърляше нещо в Нил.

— Тогава всичко е свършено.

— Какъв необикновен човек сте вие! — Начупените й устни се разтегнаха в усмивка, но внезапно тя се вкамени и възкликна: — А, ето мисиз Дойл и съпругът ѝ. Изобщо не предполагах, че те ще дойдат на тази екскурзия!

Линет току-що бе излязла от една каюта в средата на палубата. Саймън стоеше зад нея. Тя беше толкова сияеща и самоуверена, че Поаро остана изненадан. Определено парадираше с щастието си. Саймън Дойл също беше друг човек. Засмян до уши, той приличаше на весел ученик.

— Чудесно е — каза той, като също се облегна на перилото. — Наистина очаквам с нетърпение тази екскурзия, а ти, Линет? Като че ли не сме туристи, а наистина навлизаме в сърцето на Египет.

— Да, сега всичко е... някак по-вълнуващо — отвърна бързо съпругата му. Ръката ѝ се плъзна по неговата. Той я притисна до себе си и прошепна:

— Тръгнахме, Лин.

Параходът се отдалечаваше от кея. Заминаваха на седемдневна екскурзия до Втория водопад и обратно.

Зад тях се чу звънлив, сребърен смях. Линет се обърна рязко.

Там беше Жаклин дьо Белфор. Тя изрече с усмивка:

— Здравей, Линет! Не очаквах да ви видя тук. Мислех, че ще останете в Асуан още десет дни. Каква изненада!

— Ти... ти не си... — заекна Линет и е мъка се опита да се усмихне безгрижно. — Не очаквах да те видя тук.

— Така ли? — И Жаклин се отдалечи към другата част на кораба.

Линет сграбчи ръката на съпруга си.

— О, Саймън, Саймън...

Цялото добро настроение на Дойл беше изчезнало. Беше разярен, ръцете му конвулсивно се свиваха в юмруци въпреки усилието да се овладее.

Двамата отстъпиха настрана. Без да се обръща, Поаро долови откъслечни думи.

— ... да се върнем... невъзможно... можехме... — И след това Саймън проговори е отчаяна решителност: — Не можем винаги да бягаме, Лин. Всичко сега ще се реши...

Изминаха няколко часа. Слънчевият ден гаснеше. Поаро стоеше в остъкления салон и гледаше право пред себе си. „Карнак“ навлизаше в тясна клисура. Диви и мрачни скали обграждаха голямата река, която бързо и плавно се промъкваше между тях. Бяха вече в Нубия.

Той чу шум от стъпки и Линет Дойл застана до него. Никога не беше я виждал в такова състояние. Приличаше на уплашено дете. Тя

закърши нервно ръце и каза:

— Страхувам се, мосю Поаро, от всичко се страхувам. Никога не съм се чувствала така преди. Колко пусто и зловещо е наоколо и тези черни, страшни скали край нас... Къде отиваме? Какво ще се случи? Така ме е страх! Всички ме мразят. Никога не съм се чувствала така. Винаги съм била добра с хората... правила съм им услуги... а те ме мразят... толкова много хора ме мразят. Всички около мен са врагове освен Саймън... ужасно е да чувствуваш, че те ненавиждат...

— Но какво става с вас, мадам?

Тя тръсна глава.

— Нервите, предполагам... Чувствувам, че съм обградена с опасности. — Погледна неспокойно назад и каза рязко: — Как ще свърши всичко това? Тук сме хванати в капан! Няма изход. Трябва да продължим, а... не знам къде съм.

Тя се отпусна в един стол. Поаро я погледна загрижено и със съчувствие.

— Откъде би могла тя да знае, че ще пътуваме с този кораб? Как е разбрала?

— Тя не е глупава — отвърна Поаро.

— Като че ли никога няма да избягам от нея.

— Бихте могли да се избавите по един начин. В същност учудвам се защо не сте се досетили? В крайна сметка парите за вас не са проблем. Защо не наехте малко корабче?

Тя безпомощно поклати глава.

— Ако знаехме всичко това тогава... А имаше и други усложнения... — И внезапно избухна: — Да знаете колко ми е трудно. Трябва да бъда много внимателна със Саймън... Той е страшно чувствителен на тема пари. За това, че имам толкова много! Искаше да отида с него на някое тихо място в Испания и той да плати всички разноски за медения месец. Като че ли това имаше някакво значение! Колко са глупави мъжете! Саймън трябва да свикне да живее безгрижно. Самата идея за корабче му беше неприятна... заради излишните разходи. Трябва постепенно да го превъзпитам.

Тя погледна Поаро и прехапа ядосано устни, може би защото разбра, че се е увлякла много в интимни теми.

Изправи се и каза:

— Извинете, мосю Поаро. Трябва да се преоблека. Боя се, че наговорих куп глупости.

ОСМА ГЛАВА

Мисиз Алертън, спокойна и изискана във вечерната си рокля от черна дантела, се отправи към трапезарията на най-долната палуба.

Синът ѝ я настигна при вратата.

— Не зная къде ще седнем.

Салонът беше пълен с малки маси. Мисиз Алертън изчака стюарда, който настаняваше една компания, да им обърне внимание.

— Между другото поканих Еркюл Поаро на нашата маса.

— Но защо, майко! — Тим беше наистина смаян и ядосан.

Майка му го погледна с изненада. Обикновено беше толкова общителен.

— Имаш ли нещо против, мили?

— Да, имам. Той е съвсем нищожно, дребно парвеню!

— О, не е вярно, Тим! Не съм съгласна.

— Както и да е, но за какво ни е притрябвал този чужд човек? Това е толкова досадно, както сме се наблъскали на това корабче! Той ще бъде с нас от сутрин до вечер.

— Съжалявам, скъпи — каза съкрушено мисиз Алертън. — Мислех, че ще ти бъде приятно. Все пак той има такъв опит. А ти обичаш детективски истории.

— Бих искал да не ти идват такива гениални идеи, мамо. Късно е вече да направим нещо, нали? — изръмжа Тим.

— Да, мисля, че наистина е късно, Тим.

— Е, добре, ще трябва да се примирим.

Стюардът дойде при тях в тази минута и ги поведе към една маса. Мисиз Алертън го последва с озадачен вид. Тим обикновено беше толкова добър и приветлив. Този изблик не му подходеше. Той не споделяше обичайните за англичаните недоверие и враждебност към чужденците. Беше космополит. „Е, да — въздъхна тя. — Мъжете са толкова неразбираеми. Дори и най-близките и скъпите същества имат такива странни чувства и реакции.“

Докато сядаха, Еркюл Поаро влезе бързо и безшумно в трапезарията. Спря се с ръка на облегалката на третия стол и попита:

— Наистина ли мога, мадам, да се възползвам от учтивата ви покана?

— Разбира се. Седнете, мосю Поаро.

— Много сте любезна.

Тя почувствува със смущение, че докато сяда, Поаро поглежда бързо Тим, а той не успява да прикрие недоволната си гримаса.

Мисиз Алертън си постави за задача да създаде приятно настроение. Докато ядяха супата си, тя издърпа списъка на пътниците, който беше под чинията ѝ.

— Да се опитаме да идентифицираме всички присъстващи. Това винаги е забавно — каза тя весело и зачете: — Мисиз и мистър Алертън. Дотук съвсем лесно! Мис дъо Белфор. Както виждам, сложили са я на една маса с Отърбърнови. Питам се, какво могат да си кажат с Розали? Кой е следващият? Доктор Беснер. Доктор Беснер? Кой може да познае доктор Беснер? — Тя хвърли поглед към една маса с четирима мъже. — Трябва да е дебелият с мустаците и обръснатата глава. Сигурно е германец. Изглежда, че супата много му харесва.

Звуци от мляскане и сърбане долетяха до тях.

— Мис Бауърс — продължи мисиз Алертън. — Можем ли да отгатнем коя е мис Бауърс? Там има три или четири жени, не, засега ще ги оставим. Мистър и мисиз Дойл. Да, наистина знаменитостите на тази екскурзия. Тя действително е много красива и е облечена в прекрасна рокля.

Тим се обърна да я види. Линет, съпругът ѝ и Андру Пенингтън бяха на една маса в ъгъла. Линет беше с бяла рокля, украсена с перли.

— Най-обикновен тоалет — каза той. — Малко плат с връв по средата.

— Да, скъпи — обади се майка му. — Чудесно мъжко описание на модел за осемдесет гвинеи.

— Не мога да разбера защо жените дават толкова много пари за дрехи. Струва ми се абсурдно.

Мисиз Алертън продължи да изучава пасажерите.

— Мистър Фенторп трябва да е един от четиримата на онази маса. Напрегнатият млад мъж, който винаги мълчи. Приятно, внимателно и интелигентно лице.

— Да, интелигентен е — съгласи се Поаро. — Той не говори, само слуша и наблюдава. Добре използва очите си. Не е от тези, които биха пътували в тази част на света за удоволствие. Чудя се какво прави тук.

— Мистър Фергюсън — прочете тя. — Чувствам, че това е нашият антикапиталистически настроен приятел. Мисиз Отърбърн, мис Отърбърн. Знаем всичко за тях. Мистър Пенингтън? Наричан още чичо Андру. Той е симпатичен мъж и мисля...

— Хайде, мамо — каза Тим.

— Мисля, че е много симпатичен, но някак суховат. Безмилостна челюст. Сигурно такива са мъжете, за които пишат във вестниците, че действат на Уолстрийт, в същност не е ли в Уолстрийт? Уверена съм, че е изключително богат. Следващият — мосю Еркюл Поаро, чийто талант се прахосва напразно. Не можеш ли да измислиш престъпление за мосю Поаро, Тим?

Но тази добронамерена шега като че ли раздразни сина й отново. Той се намръщи и тя продължи бързо.

— Мистър Рикети. Нашият приятел, италианският археолог. След това мис Робсън и най-накрая мис ван Шойлер. Нея лесно ще познаем. Онази много грозна стара американска дама, която очевидно се чувства кралицата на борда. Без съмнение ще бъде недостъпна и няма да проговори на никого, ако той не отговаря на определени изисквания. Чудесна е, нали? Прилича на древно изкопаемо. Двете жени с нея трябва да са мис Бауърс и мис Робсън — слабата с пененето може би й е секретарка, а онази трогателна млада жена, която явно се чувства добре, въпреки че я третират като черна робиня, е бедната роднина. Робсън е секретарката, а Бауърс е бедната роднина.

— Грещиш, мамо — подигравателно каза Тим. Той внезапно си бе възвърнал доброто настроение.

— Откъде знаеш?

— Преди вечеря бях във фоайето и старата тиква каза на компаньонката си: „Къде е мис Бауърс? Веднага я доведи, Корнелия.“ И Корнелия заприпка като послушно кученце.

— Трябва да се запозная с мис ван Шойлер — каза сериозно мисиз Алертън.

Тим отново се усмихна.

— Ще се държи много студено с теб, мамо.

— Съвсем не. Ще подготвя почвата, като седна близо до нея и говоря възпитано и тихо (но проникновено) за всички титулувани приятели и роднини, за които си спомням. Небрежното споменаване на вторият и братовчед, дук Глазгоу, вероятно ще свърши работа.

— Колко си безсъвестна, мамо!

Събитията след вечеря дадоха интересен материал за изследователя на човешката душа.

Младият социалист (мистър Фергюсън, както предполагаха) се уедини в салона за пушене, пренебрегвайки с презрение пътниците, които се бяха събрали в панорамния салон на горната палуба.

Мис ван Шойлер навреме си осигури най-хубавото и уютно място, като се отправи решително към една маса, където седеше мисиз Отърбърн, и каза:

— Извинете, но съм сигурна, че си оставих тук плетката.

Вцепенен и хипнотизиран, тюрбанът сви знамена и мис ван Шойлер се разположи заедно със свитата си. Мисиз Отърбърн седна наблизко и се осмели да направи няколко забележки, които бяха посрещнати с такава ледена любезност, че скоро се отказа. Така мис ван Шойлер остана в царствено усамотение. Семействата Дойл и Алертън бяха заедно, доктор Беснер избра мълчаливия мистър Фенторп за събеседник, а Жаклин дьо Белфор седна сама с книга в ръка. Розали Отърбърн беше неспокойна. Мисиз Алертън я заговори един-два пъти, като се опита да я привлече в тяхната компания, но момичето отговаряше неприветливо.

Еркюл Поаро прекара вечерта, като изслуша разказа на мисиз Отърбърн за мисията ѝ като писател.

Когато се прибираще в каютата си тази вечер, той се натъкна на Жаклин дьо Белфор. Тя се беше облегнала на парапета и когато обърна глава, той беше поразен от мъчителната скръб, изписана на лицето ѝ. Сега нямаше нито безгрижие, нито злобно предизвикателство, нито буйно, мрачно тържество.

— Добър вечер, мадмоазел.

— Добър вечер, мосю Поаро. — Тя се поколеба и каза: — Учудихте ли се, когато ме видяхте тук?

— Не бях толкова учуден, колкото ми стана мъчно... много мъчно — отговори тъжно той.

— Станало ви е мъчно... за мен?

— Точно така. Опасен път избрахте, мадмоазел... Както ние тук на този кораб тръгнахме на пътешествие, така и вие тръгнахте на собственото си пътешествие... по бързей между стръмни скали, устремена към кой знае какви гибелни течения...

— Защо ми казвате това?

— Защото е истина... Обърнахте гръб на разума и избрахте пътя на риска. Съмнявам се дали ще можете да спрете, дори и да искате.

— Вярно е — изрече тя и отметна глава. — Човек трябва да следва звездата си където и да води тя.

— Но внимавайте, мадмоазел, това може да е злощастна звезда.

Тя се засмя и имитира папагалския вик на магаретарчетата:

— Тази злощастна звезда, сър. Тази звезда пада...

Поаро се унасяше в сън, когато го събудиха приглушени гласове. Чу Саймън Дойл да повтаря същите думи, които бе изрекъл, когато параходът напускате Шелал.

— Всичко сега трябва да се реши...

„Да — каза си Еркюл Поаро. — Всичко сега трябва да се реши...“ Той не беше доволен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Параходът пристигна рано на другата сутрин в Ез-Себуа.

Сияещата Корнелия Робсън с голяма широкопола шапка беше една от първите, които слязоха на брега. Корнелия не можеше да се държи студено с хората. Беше сърдечна и се отнасяше приятелски със себеподобните си.

Видът на Еркюл Поаро в бял костюм, розова риза, широка черна връзка и бял тропически шлем не я накара да потрепери, както сигурно би потрепerala аристократичната мис ван Шойлер. Когато се озоваха на една алея със сфинксове, тя с готовност отговори на баналния му въпрос: „Спътничките ви няма ли да слязат да разгледат храма?“

— Виждате ли, леля Мари — това е мис ван Шойлер, — никога не става рано. Тя трябва много да внимава за здравето си. И, разбира се, пожела мис Бауърс, медицинската ѝ сестра, да остане да я наглежда. Освен това според нея този не е от най-красивите храмове, но беше ужасно мила и каза, че няма нищо против аз да го разгледам.

— Била е много любезна — вметна сухо Поаро.

Наивната Корнелия се съгласи, без да подозира нищо.

— О, тя е толкова добра. Чудесно беше, че ме взе на тази екскурзия. Наистина съм много щастлива. Не можах да повярвам, когато предложи на мама да дойда с нея.

— Интересно ли ви е?

— О, прекрасно е! Видях Венеция, Падуа и Пиза — след това Кайро, само че леля Мари не беше много добре в Кайро и не можах да разгледам всичко, а сега сме на това възхитително пътешествие до Вади Халфа и обратно.

— Вие се радвате на всичко, мадмоазел — каза с усмивка Поаро и след това погледна замислено мълчаливата, намръщена Розали, която вървеше сама наред тях.

— Много е привлекателна, нали? — каза Корнелия, като проследи погледа му. — Само че гледа малко отвисоко, типична англичанка, разбира се. Но не е така хубава като мисиз Дойл. Мисиз

Дойл е най-красивата и най-елегантната жена, която някога съм виждала! А съпругът ѝ просто обожава земята под краката ѝ, нали? Мисля, че жената със сивите коси е много изискана. Тя, изглежда, е братовчедка на граф. Говореше за него съвсем близо до нас миналата вечер. Но в същност тя няма титла, нали?

Тя бърбеше така, докато дежурният екскурзовод не ги помоли да спрат и започна да припява:

— Този храм е посветен на египетския бог Амон и на бога на слънцето Ре-Характе, чийто символ е глава на сокол... — И продължи монотонно в този дух.

Доктор Беснер със справочника на Бедекер в ръка си мърмореше нещо на немски. Той явно предпочиташе печатаното слово.

Тим Алертън не беше с групата. Майка му разчупваше леда с резервирания мистър Фенторп. Андру Пенингтън, хванал Линет подръка, слушаше внимателно, привидно много заинтересуван от цифрите, декламирани от екскурзовода.

— Шестдесет и пет фута височина, така ли? Изглежда ми малко по-малко. Голям строител е бил този Рамзес. Гордост за Египет, човек на делото.

— И голям бизнесмен, чичо Андру.

Андру Пенингтън я погледна с одобрение.

— Добре изглеждаш тази сутрин, Линет. Малко се тревожех за теб напоследък. Струваше ми се отслабнала.

Бърбрейки помежду си, туристите се завърнаха на кораба. Още един път „Карнак“ се плъзна по реката. Гледката сега не беше толкова мрачна, защото наоколо имаше палми и ниви. С промяната на пейзажа пътниците като че ли се бяха отърсили от някакъв гнет. Тим Алертън бе превъзмогнал лошото си настроение. Розали не беше толкова намусена, а Линет изглеждаше почти безгрижна.

— Неделикатно е да се говори за бизнес на младоженка на сватбено пътешествие, но има едно-две неща... — каза Пенингтън.

— Но защо, разбира се, чичо Андру. Женитбата ми сигурно е променила доста работи — Линет внезапно бе станала делова.

— Точно така. Ще те помоля някой път да подпишеш два-три документа.

— Защо не сега?

Андру Пенингтън се огледа. Ъгълът на панорамния салон, където се намираха, беше съвсем безлюден. Повечето от пасажерите бяха отвън, на палубата между салона и каютите. Единствените хора в помещението бяха мистър Фергюсън, който, изпружил крака в мръсните си спортни панталони, пиеше бира на малка маса в средата и си свиркаше между глътките, мосю Поаро и мис ван Шойлер, която беше в един ъгъл с книга за Египет в ръка.

— Добре — каза Пенингтън и излезе.

Линет и Саймън се гледаха няколко секунди, преди бавно да се усмихнат един на друг.

— Как си, любима? — попита той.

— Добре все още... Чудно защо повече не се терзая.

— Ти си прекрасна — промълви страстно Саймън.

Пенингтън се върна и донесе куп ситно изписани документи.

— Милост! — извика Линет. — Всичко това ли трябва да подпиша?

— Знам, че ти е досадно, но искам да сложа в ред работите ти. Преди всичко наемният договор за недвижимата собственост на Пето авеню, след това концесиите за западните земи. — И той продължи да говори, като подреждаше и шумолеше с книжата. Саймън се прозя.

Вратата откъм палубата се отвори и влезе мистър Фенторп. Той погледна безцелно наоколо, отправи се бавно напред и като застана до Поаро, се загледа в прозрачната синя вода и обкръжаващите я пясъци.

— ... ето тук се подпиши — заключи Пенингтън, като разгъна един документ и посочи мястото.

Линет го взе и прочете внимателно. Обърна още веднъж първата страница, взе писалката, която Пенингтън беше оставил до нея, и написа името си: Линет Дойл.

Той прибра документа и извади друг.

Фенторп пристъпи бавно към тях, като погледна през прозореца брега, край който минаваха, където, изглежда, нещо го беше заинтересувало.

— Това е документ за прехвърляне — каза Пенингтън. — Няма нужда да го четеш.

Но Линет му хвърли бърз поглед. Той извади трети документ и Линет отново го прочете съсредоточено.

— Всички са съвсем ясни. Няма нищо интересно. Само правна фразеология — обясни той.

Саймън се прозя отново.

— Скъпо мое момиче, нима ще ги четеш всичките? Няма да ти стигне времето до обяд.

— Винаги прочитам всичко внимателно. Баща ми така ме е учил. Казваше, че може да има грешка при преписването.

Пенингтън се изсмя дрезгаво.

— Ти си истински бизнесмен, Линет.

— Много по-съвестна е от мен — каза през смях Саймън. — Никога не съм чел правен документ през живота си. Подписвам се на празното място, където ми покажат, и това е всичко.

— Това е ужасно небрежно — каза неодобрително Линет.

— Не съм делови човек — заяви весело той. — Никога не съм бил. Ако някой приятел ми каже да подпиша, подписвам. Така е много по-просто.

Андру Пенингтън го погледна замислено и каза сухо, като поглаждаше горната си устна:

— Не е ли рисковано понякога, Дойл?

— Глупости. Не съм от тези, които мислят, че всички искат да ги измамат. Доверчив съм и съм възнаграден за това. Досега почти никой не ме е лъгал.

Внезапно за изненада на всички мълчаливият мистър Фенторп се обърна и заговори Линет.

— Надявам се, че не ви досаждам, но трябва да ми позволите да изкажа възхищението си от деловите ви способности. За съжаление в професията си, аз съм адвокат, съм срещал само непрактични жени. Никога да не подписвате документ, преди да сте го прочели внимателно — това наистина е удивително!

Той леко се поклони и, доста зачервен, отново загледа бреговете на Нил. Линет каза несигурно:

— Е, благодаря ви... — И прехапа устни, за да подтисне смеха си. Младият мъж бе изрекъл всичко това изключително надутото и тържествено.

Андру Пенингтън изглеждаше много смутен. Саймън Дойл се чудеше дали да се ядоса, или да се засмее.

Ушите на мистър Фенторп бяха аленочервени.

— Следващият, моля — каза Линет с усмивка към Пенингтън.

Но той несъмнено изглеждаше много объркан.

— Може би друг път ще бъде по-добре — каза той сковано. — Както каза Дойл, ще стоим тук чак до обяд, ако трябва да четеш всички документи. Не трябва да пропускаме пейзажа. В същност първите два документа бяха най-спешни. По-късно ще се занимаем с делови въпроси.

— Тук е страшно горещо — каза Линет. — Да излезем навън.

И тримата излязоха през двукрилата врата. Еркюл Поаро обърна глава. Очите му се спряха замислено на гърба на мистър Фенторп, след това се преместиха към изтегнатата фигура на мистър Фергюсън, който, отметнал глава, все още тихо си подсвиркуваше.

Накрая Поаро погледна в ъгъла към изправения силует на мис ван Шойлер, която хвърляше гневни погледи към мистър Фергюсън.

Двукрилата врата се отвори и вътре се втурна Корнелия Робсън.

— Много закъсня — сръза я старата дама. — Къде беше?

— Много съжалявам, лельо Мари. Преждата не беше там, където казахте, а в съвсем друг куфар.

— Скъпо дете, ти си напълно безпомощна, когато трябва да намериш нещо. Зная, — че имаш желание, скъпа, но опитай се да бъдеш малко по-умна и по-бърза. Нужна е само концентрация.

— Съжалявам, лельо Мари. Боя се, че съм много глупава.

— Никой няма да бъде глупав, ако се потруди малко. Взех те със себе си на това пътешествие и очаквам малко внимание в замяна.

Корнелия се изчерви.

— Много съжалявам, лельо Мари.

— А къде е мис Бауърс? Трябваше да взема капките си преди десет минути. Моля ти се, веднага я намери. Докторът каза, че най-важно е...

Но в този момент мис Бауърс влезе с шишенце с лекарство в ръка.

— Капките ви, мис ван Шойлер.

— Трябваше да ги взема в единайсет — смъмра я тя. — Ако има нещо, което ме отвращава, това, е неточността.

— Правилно — каза мис Бауърс и погледна часовника си. — Сега е точно единайсет и, половин минута.

— Но по моя часовник е единайсет и десет.

— Мисля, че моят часовник е верен. Истински хронометър е. Никога не изостава, нито избързва — отговори най-невъзмутимо мис Бауърс.

Мис ван Шойлер изпи съдържанието на шишенцето.

— Чувствувам се определено зле — отсече тя.

— Съжалявам да чуя това, мис ван Шойлер — каза без съжаление в гласа мис Бауърс. Тя изглеждаше напълно незаинтересувана и явно търсеше правилния отговор механично.

— Тук е много горещо. Намерете ми стол на палубата, мис Бауърс. Корнелия, донеси ми плетката и внимавай да не я изпуснеш. След това искам да навиете малко прежда — даде заповедите си мис ван Шойлер.

Процесията излезе навън. Мистър Фергюсън въздъхна, протегна крака и каза, без да се обръща към никого:

— Ей, богу, бих искал да извия врата на тази жена.

Поаро попита с интерес:

— Тя е от тези, които не харесвате, а?

— Не харесвам? Да, така е. Да е била някога полезна някому или с нещо? Никога не е работила и винаги е живяла на чужд гръб. Тя е паразит, един проклет, противен паразит. Светът може да мине без много от хората на този кораб.

— Така ли?

— Да. Това момиче, което току-що подписваше акции и си придаваше важност. Стотици и хиляди, нещастни работници робуват за жалки грошове, за да може тя да носи копринени чорапи и да тъне в безсмислен лукс. Някой ми каза, че била най-богатата жена в Англия, и сигурен съм, че никога не си е мръднала пръста.

— Кой ви каза, че е най-богатата жена в Англия?

Мистър Фергюсън го погледна враждебно.

— Човек, с когото не бихте говорили! Човек, който работи със собствените си ръце и не се срамува от това! Не като вашите натруфени, накъдрени контета.

И очите му се спряха с неодобрение на връзката и розовата риза.

— Колкото до мен, аз работя с мозъка си и не се срамувам от това — каза Поаро и на свой ред го изглежда.

Мистър Фергюсън изсумтя и заяви:

— Трябва да бъдат разстреляни... Цялата тази сбирщина!

— Скъпи млади човече, каква страст имате към насилието!

Назовете ми едно добро дело, което може да бъде извършено без насилие. За да строиш, първо трябва да събаряш и рушиш.

— Така положително е много по-лесно, много по-шумно и много по-ефектно.

— Какво работите, за да си изкарвате хляба? Обзалагам се, че нищо. Сигурно се определяте като човек от средната класа.

— Не съм човек от средната класа, а високопоставен човек — заяви надменно Поаро.

— Какъв сте?

— Аз съм детектив — отговори с такъв вид Поаро като че ли каза „Аз съм крал“.

— Господи! — искрено се изненада младият мъж. — Искате да кажете, че онова момиче е наело частен детектив да я пази? Толкова ли се страхува за скъпоценната си кожа?

— Нямам нищо общо с мадам и мосю Дойл — каза твърдо Поаро. — В отпуска съм.

— В отпуска, а?

— А вие? Не сте на почивка, нали?

— Почивка — изсумтя мистър Фергюсън и прибави загадъчно: — Изучавам условията.

— Много интересно — измърмори Поаро и се измъкна тихо на палубата.

Мис ван Шойлер се беше настанила на най-хубавото място. Корнелия, коленичила пред нея, държеше гранка сива прежда в протегнатите си ръце. Мис Бауърс, изпъната в стола си, четеше „Сатърдей ивнинг пост“.

Поаро се отправи с леки стъпки към дясната страна на кораба. Когато минаваше край кърмата, едва не се сблъска с една жена, облечена в спретната черна рокля, която говореше с едър плещест мъж в униформа, може би един от механиците. Тя погледна уплашено Поаро — мургаво, вулгарно, страстно лице. И двамата имаха странно изражение на вина и уплаха. Поаро се запита за какво ли са си говорили.

Той заобиколи кърмата и продължи по лявата страна на кораба. Вратата на една кабина се отвори и мисиз Отърбърн се появи на прага,

като за малко не падна в обятията му. Беше облечена в аленочервен пенъор от сатен.

— Съжалявам — каза тя. — Извинете ме, драги мосю Поаро. Всичко е от движението, нали знаете, движението. Никога не съм понасяла водата. Ако можеше корабът да застане на едно място. — Тя го сграбчи за ръката. — Люлеенето ми играе по нервите. Никога не съм обичала морето... Часове наред стоя сама. А тази моя дъщеря не разбира, не проявява съчувствие към майка си, която е направила всичко за нея... — Мисиз Отърбърн се разплака. — Робувах за нея, душа, душа не ми остана от работа, всичко пожертвувах... И никой не го е грижа! Но ще кажа на всички, сега ще им кажа как ме пренебрегва, колко е безсърдечна... накара ме да дойда на тази екскурзия... Отегчих се до смърт... Сега ще им кажа...

И тя се втурна напред, Поаро внимателно я спря.

— Ще я изпратя при вас, мадам. Влезте в каютата си, така с най-добре...

— Не, на всички... на всички искам да разкажа.

— Опасно е, мадам. Водата е много бурна. Може да паднете през борда.

Мисиз Отърбърн го изглежда недоверчиво.

— Така ли? Наистина ли така мислите?

— Да.

Успя да я убеди. Тя се поколеба, залитна и се прибра в каютата си.

Ноздрите на Поаро потрепнаха, той поклати глава и се отправи, към Розали Отърбърн, която седеше между мисиз Алертън и Тим.

— Майка ви ви търси, мадмоазел.

Тя весело се смееше, но сега лицето ѝ внезапно се помрачи. Стрелна го с мигновен, подозрителен поглед и забърза по палубата.

— Не мога да разбера това дете — каза мисиз Алертън. — Толкова е променлива. Веднъж е сърдечна, след това определено груба.

— Съвсем е разглезена и има много лош характер — обади се Тим.

Майка му поклати глава.

— Не, не е така. Мисля, че е нещастна.

Тим сви рамене.

— Е, може би. Всички си имаме лични проблеми.

Гласът му прозвуча студено и рязко. Чу се вой на сирена.

— Обяд — извика радостно мисиз Алертън. — Умирам от глад.

Същата вечер Поаро забеляза, че мисиз Алертън разговаря с мис ван Шойлер. Когато мина край тях, тя му смигна, докато казваше:

— Разбира се, в замъка Калфриз... скъпият херцог.

Корнелия, освободена от задължения, беше на палубата и слушаше с дълбоко внимание доктор Беснер, който монотонно ѝ преподаваше египтология от бедекера.

Тим Алертън се облегна на перилото и каза:

— Както и да е, това е един прогнил свят...

Розали Отърбърн отговори:

— Някои хора имат всичко. Несправедливо е.

Поаро въздъхна. Доволен беше, че вече не е млад.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Възкличания на признание и възхита се разнесоха на палубата на „Карнак“ в понеделник сутринта. Параходът бе хвърлил котва до брега и на няколкостотин ярда, току-що докоснат от утринното слънце, се извисяваше голям храм, издялан в скалата. Четири колоса, изсечени в камъка, с лице към изгряващото слънце, гледат от векове към Нил.

Корнелия Робсън каза възторжено:

— О, мосю Поаро, чудесно е, нали? Искам да кажа, че са толкова големи и спокойни. Когато ги гледам, се чувствавам мъничка, почти като насекомо и като че ли нищо друго няма особено значение, нали?

Мистър Фенторп, който стоеше наблизко, промърмори:

— Много... хм... внушително.

— Величествено, нали? — обади се Саймън Дойл зад Поаро и продължи свойски: — Знаете ли, не съм много по храмовете и разните забележителности, но място като това наистина те грабва, ако разбирате какво искам да кажа. Тези древни фараони трябва да са били изключителни хора.

Фенторп се бе отдалечил и Саймън понижи глас:

— Безкрайно се радвам, че дойдохме на тази екскурзия. Сега нещата ще се изяснят. Учудващо е, но е така. Линет се съвзе, защото както казва тя, най-после погледнала открито към проблема.

— Мисля, че това е твърде вероятно — каза Поаро.

— Тя казва, че когато видяла Джеки на борда, изпитала ужас, но после внезапно всичко това изгубило значение. И двамата се съгласихме, че повече няма да бягаме от нея. Просто ще се срещнем с нея лице в лице и ще ѝ заявим, че абсурдните ѝ трикове изобщо не ни тревожат. Отначало беше ужасно, но сега — не! Тя си мисли, че много ни е уплашила, но сега повече не ни е страх. Точно това трябва да ѝ дадем да разбере.

— Да — каза замислено Поаро.

— Великолепен план, нали?

— О, да, да.

Линет се появи на палубата, облечена в ленена рокля с пастелен оранжеворозов цвят. Усмиваше се. Поздрави Поаро без ентусиазъм, само му кимна студено и дръпна настрана съпруга си.

Поаро внезапно осъзна, леко развеселен, че е станал твърде нежелан с критиките си към нея. Линет бе свикнала хората безкрайно да се възхищават от самата нея или от онова, което върши, а Еркюл Поаро бе много прегрешил съгласно това верую.

Мисиз Алертън се приближи до него и прошепна:

— Как се промени това момиче! В Асуан изглеждаше неспокойна и доста загрижена, а сега така сияе от щастие, че човек се пита да не би да си е загубила ума от радост.

Поаро понечи да отговори, но всички бяха приканени да се подготвят за слизане и официалният водач ги поведе към брега да разгледат Абу Симбел.

Детективът се озова до Андру Пенингтън.

— За пръв път ли идвате в Египет? — попита той.

— О, не, бях тук през 1923 година. В същност тогава посетих само Кайро. Но никога не съм пътувал по Нил.

— Пристигнали сте с „Карманик“, доколкото разбрах, поне така ми каза мадам Дойл.

Пенингтън го изгледа внимателно.

— Да, така е — каза той.

— Питам се дали сте видели Ръшингтънови, едни мои приятели, които пътуваха с този кораб.

— Не мога да си спомня такова име. Корабът беше пълен и времето много неприятно. Много от пътниците не излизаха на палубата и във всеки случай плаването е толкова кратко, че човек не може да разбере с кого пътува.

— Да, така е. Каква приятна изненада да попаднете на мадам Дойл и съпруга ѝ. Нямахте представа, че са женени, нали?

— Не. Мисиз Дойл ми беше писала, писмото било препратено и аз го получих едва след няколко дни в Кайро.

— Доколкото зная, познавате я от много години?

— Дали я познавам от много години? Знам Линет Риджуей от малко, мило създание, ей толкова високо. — И той показа с ръка. — Баща ѝ и аз бяхме приятели до гроб. Забележителен човек беше Мелхюш Риджуей и... имаше голям успех.

— Дъщеря му е наследила значително състояние, както чух... извинете, може би не трябваше да казвам това.

Андру Пенингтън го погледна леко развеселен.

— Това не е никаква тайна. Да, Линет е богата жена.

— Предполагам, че сегашната криза ще обезцени акциите на мнозина, но нейните ще останат незасегнати.

На Пенингтън му бяха необходими няколко секунди, за да отговори.

— Да, до известна степен е така. Положението сега е много сложно — каза той най-после.

— Но, струва ми се, че мадам Дойл доста разбира от бизнес.

— Да, да, точно така. Линет е умно и делово момиче.

Те спряха. Екскурзоводът ги запозна с историята на храма, построен от великия Рамзес. Четирите колоси, изобразяващи самия фараон, изсечени вътре в скалата, от двете страни на входа, гледаха безстрастно разпръснатата групичка туристи.

Синьор Рикети, без да обръща внимание на екскурзовода, разглеждаше барелефите на негърски и сирийски пленници в основата на колосите от всяка страна на входа.

Когато навлязоха в полумрака на храма, ги обзе чувството на покой. Екскурзоводът ги поведе към все още ярките, цветни барелефи на някои от вътрешните стени, но туристите се пръснаха на малки групи.

Доктор Беснер четеше звучно от бедекера и от време на време спираше, за да превежда на Корнелия, която послушно ситнеше до него. Но това не продължи дълго. Мис ван Шойлер, която в този момент влизаше в храма, подкрепяна от флегматичната мис Бауърс, издаде заповед:

— Корнелия, ела тук.

Обучението бе прекъснато насила. Докторът погледна топло след нея през дебелиите си очила.

— Много хубава девойка — съобщи той на Поаро. — Не е толкова кльощава като други млади жени. Има хубави форми. И е много интелигентен слушател. Цяло удоволствие е да я учиш.

Поаро си помисли, че съдбата на Корнелия, изглежда, беше да я тормозят или поучават. Във всеки случай нея винаги я наставляваха и тя кимаше послушно в отговор.

Мис Бауърс, мигом освободена след властния зов към Корнелия, застана в средата на храма и се огледа безучастно и студено. Реакцията ѝ към чудесата на миналото беше кратка и равнодушна.

— Екскурзоводът каза, че името на един от тези богове или богини било Мут, представяте ли си?

В един вътрешен олтар се очертаваха четири неясни, тържествени фигури, които приличаха на някакъв странен, вечен съд.

Пред тях застанаха Линет и съпругът ѝ. С ръка в неговата н вдигната нагоре глава, те бяха типична картина на съвременни цивилизовани хора, интелигентни, любознателни, недокоснати от миналото.

Саймън каза внезапно.

— Да излезем оттук. Тези четирима не ми харесват — особено онзи с високата шапка.

— Струва ми се, че това е Амон. А този е Рамзес. Защо не ги харесваш? Мисля, че са много внушителни.

— Прекалено внушителни; има нещо зловещо в тях. Хайде да излезем на слънце.

Линет се засмя, но го последва.

Излязоха навън всред слънчевата светлина и топлия, жълт пясък. Линет избухна в смях. В краката им, наредени в редица, бяха главите на половин дузина нубийски момчета. В първия миг човек можеше да помисли, че — са отрязани. Очите се въртяха, главите се клатеха ритмично напред-назад, устните припяваха модерно заклинание.

— Хип, хип, ура! Хип, хип, ура! Много добре, много хубаво. Много ви благодаря.

— Каква нелепост! Как го правят? Наистина ли са заровени толкова дълбоко?

Саймън извади малко дребни пари.

— Много добре, много хубаво, много скъпо — имитира ги той.

Две момченца, които отговаряха за „представлението“, прибраха бързо монетите.

Линет и Саймън отминаха. Нямаха желание да се връщат на кораба и бяха изморени от разглеждане на забележителности. Облегнати на една скала, двамата се изтегнаха под слънчевите лъчи.

„Колко прекрасно е слънцето — помисли лениво Линет. — Колко топло, колко сигурно... колко прекрасно е да си щастлива... толкова

прекрасно е, че съществувам аз, аз... Линет..."

Очите ѝ се затвориха. Тя беше полузаспала, полубудна, мисълта ѝ се носеше на вълните на съня над безкрайната песен на пясъка.

Саймън лежеше с отворени очи, пълни с доволство от живота. Какъв глупак беше, че така се разстрои онази първа нощ... Няма за какво да се тревожи... Всичко е наред... Все пак на Джеки може да се разчита...

Внезапно се разнесе вик — хора тичат към тях, махат с ръце... крещат...

За миг Саймън се втрени глупаво в тях. След това скочи и дръпна Линет към себе си.

И точно навреме. Голям каменен блок профуча край скалата и се разби до тях. Ако Линет бе останала на мястото си, щеше да стане на пихтия. С побелели лица, те се държаха един за друг. Еркюл Поаро и Тим Алертън дотичаха при тях.

— Господи, мадам, на косъм бяхте от смъртта!

И четиримата погледнаха инстинктивно нагоре към скалата. Не видяха нищо освен една пътека към върха. Поаро си спомни, че когато слязоха на брега, бе забелязал няколко местни жители да се изкачват по нея.

Той погледна съпрузите. Линет беше все още ужасена и зашеметена. Саймън обаче не можеше да говори от ярост.

— Дявол да я вземе! — изрева той. Но млъкна, като погледна Тим.

— Пфуу, едва се отървахте. Някой глупак ли го събори, или само се срути? — каза той.

Много бледа, Линет изрече със запъване.

— Мисля, че някой глупак направи това.

— Можеше да ви смачка като черупка от яйце. Сигурна ли сте, че нямате врагове, Линет?

Тя преглътна два пъти и не можа да отговори на добродушната шега.

— Да се върнем на кораба, мадам — каза бързо Поаро. — Трябва да вземете нещо ободрително.

Веднага се отправиха натам. Саймън беше все още разгневен, Тим с весели шеги се опитваше да разсее Линет, а Поаро вървеше с мрачно лице.

И изведнъж, когато стъпиха на мостчето, Саймън спря като закован. Очите му се изпълниха с удивление.

Жаклин дъо Белфор вървеше право срещу тях. Облечена в рокля от евтин памучен плат, тя приличаше тази сутрин на дете.

— О, господи! — промълви Саймън. — Значи все пак е било нещастен случай.

Гневът му изчезна и толкова силно облекчение се изписа на лицето му, че Жаклин забеляза, че нещо не е в ред.

— Добро утро — каза тя. — Страхувам се, че съм малко закъсняла.

И като кимна на всички, слезе на брега и закрачи към храма.

Саймън сграбчи Поаро за ръката. Другите двама бяха отминали.

— Господи, какво облекчение! Помислих... помислих...

— Да, зная какво сте си помислили — отговори Поаро. Но той все още беше мрачен и загрижен; обърна се и огледа, внимателно останалите туристи.

Мис ван Шойлер бавно се връщаше, подкрепяна от мис Бауърс.

Малко по-назад мисиз Алертън се смееше пред редицата от нубийски глави.

Другите не се виждаха.

Поаро поклати глава и последва бавно Саймън на кораба.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бихте ли ми обяснили, мадам, значението на думата „fey“?

Мисиз Алертън леко се учуди. Тя и Поаро се катереха, задъхани, по скалата с изглед към Втория водопад. Повечето се изкачваха с камили, но Поаро считаше, че движението на камилата напомня люшкането на кораб, а мисиз Алертън бе решила, че е въпрос на лично достойнство да се изкачи сама.

Бяха пристигнали във Вади Халфа миналата вечер. Тази сутрин две моторни лодки закараха цялата група до Втория водопад с изключение на синьор Рикети. Италианецът бе настоял да замине сам на екскурзия до едно отдалечено място, наречено Семна, което, както той обясни, представлявало голям интерес, защото там били вратите към Нубия по времето на Аменемхет III; там имало стела^[1] с надпис, гласящ, че негрите трябва да плащат митнически такси, преди да влязат в Египет. Всичко бе направено, за да се предотврати тази проява на индивидуализъм, но без успех. Синьор Рикети беше непреклонен и отхвърли всички възражения с аргументите; 1. Екскурзията била безсмислена. 2. Екскурзията била неосъществима, защото било невъзможно да се използва превозно средство. 3. Нямаło възможност да се осигури кола. 4. Ако все пак се намери кола, трябвало да се плати голяма сума.

След като се надсмя над първата точка, изрази съмнение по втората, предложи сам да намери кола (трето) и се пазари на много добър арабски (четвърто), синьор Рикети най-после замина в пълна тайна, да не би и някой от другите пътници да се отклони от утъпканата пътека на туристическите забележителности.

— Fey — мисиз Алертън наклони глава, за да обмисли отговора си. — Това е шотландска дума, която значи прекален възторг, извънмерно щастие, което предшества беда. С други думи, твърде хубаво е, за да е истина.

Поаро слушаше внимателно подробните ѝ обяснения.

— Благодаря ви, мадам, сега разбрах. Но колко странно, вчера употребих същата дума, а скоро след това мадам Дойл за малко не загина.

Мисиз Алертън потрепера.

— Всичко стана за секунди. Мислите ли, че някой от онези малки черни нещастници е блъснал камъка на шега? Момчетата навсякъде по света правят такива работи, без да имат намерение да причинят зло.

Поаро сви рамене.

— Може би, мадам.

Той смени темата и зададе няколко въпроса за цените на храната и хотелите в Майорка, където вероятно щял да отиде на екскурзия.

Нисичкият мъж беше станал много симпатичен на мисиз Алертън отчасти поради желанието ѝ да противоречи на Тим. Тя чувствуваше, че той постоянно се опитва да я откъсне от Еркюл Поаро, когото категорично бе определил като „парвеню от най-лош вид“. Но тя не го наричаше парвеню; предполагаше, че странният начин, по който се облича, събужда предразсъдъците на сина ѝ. Мисиз Алертън считаше, че Поаро е интелигентен и интересен събеседник. Освен това смяташе, че е изключително отзивчив. Тя откри внезапно, че му доверява неприязънта си към Джоана Саутууд. Беше ѝ по-леко, когато говореше за това. И защо пък не? Той не познаваше Джоана и едва ли някога щеше да я срещне. Защо да не се освободи от това постоянно бреме от ревниви мисли?

В същия миг Тим и Розали говореха за нея. Тим полу на шега се оплакваше от съдбата си. Здравето му било лошо, но не толкова, че да събуди съчувствие, а и не му позволявало да живее, както той би искал. Не харесвал професията си, бил зле платен.

— Съвсем монотонно, невзрачно съществуване — заключи той с огорчение.

— Имате нещо, за което много хора биха ви завидели — каза внезапно Розали.

— Какво?

— Вашата майка.

Тим беше учуден и поласкан.

— Мама? Да, разбира се, тя е необикновен човек. Много мило от ваша страна.

— Мисля, че е чудесна. Толкова е изискана... спокойна, сдържана... като че нищо не може да я засегне и въпреки това е винаги готова да се смее и шегува.

Розали говореше с въодушевление и леко заекваше.

В Тим се надигна топло чувство към момичето. Той поиска да ѝ върне комплимента, но за нещастие мисиз Отърбърн за него беше олицетворение на най-голямата заплаха за света. Това, че не можеше да бъде толкова сърдечен, го накара да се почувствува неудобно.

Мис ван Шойлер бе останала на катера, защото не можеше да поеме риска да се изкачи нито с камила, нито сама.

— Съжалявам, но ще трябва да ви помоля да останете с мен, мис Бауърс — каза тя остро. — Бях решила вие да отидете и да остане Корнелия, но момичетата са такива егоисти. Тя изхвърча навън, без да ми каже нищо. В същност видях я, че говори с този толкова неприятен и невъзпитан млад мъж Фергюсън. Корнелия много ме разочарова. Няма никакво чувство за светски маниери.

Мис Бауърс отговори безизразно:

— Няма значение, мис ван Шойлер. Сигурно там ще е много горещо, а и не мога да си представя разходка върху тия камилски седла. Сигурно са пълни с бълхи.

Тя намести очилата си, като напрегна очи, за да открие групата, слизаща по хълма, и отбеляза:

— Мис Робсън не е вече с онзи млад мъж. Сега е с доктор Беснер.

Мис ван Шойлер измърмори нещо.

След като бе открила, че доктор Беснер е известен и моден лекар в Европа, че притежава голяма клиника в Чехословакия, тя беше станала особено благоразположена към него. Освен това можеше да прибегне до професионалните му услуги преди края на пътуването.

Когато туристите се завърнаха на „Карнак“, Линет извика изненадано:

— Има телеграма за мен! Тя я грабна от таблото и я отвори.

— Но как, нищо не разбирам, картофи, цвекло, какво значи това, Саймън?

Саймън тъкмо се канеше да погледне през рамото ѝ, когато се чу разгневен глас:

— Извинете, но тази телеграма е за мен — синьор Рикети я дръпна грубо от ръцете ѝ, като я изгледа свирепо.

Линет го зяпна с удивление и после обърна; плика.

— О, Саймън, колко съм глупава! Пише Рикети, а не Риджуей, а и моето име сега, разбира се, не е Риджуей. Трябва да се извиня.

Тя се запъти към археолога, който беше при кърмата на кораба.

— Толкова съжалявам, синьор Рикети. Виждате ли, моето име, преди да се омъжа, беше Риджуей, а аз съм отскоро омъжена и...

Тя замълча, а усмихнатото ѝ, покрито с трапчинки лице го умоляваше да прости грешката на една младоженка.

Но на Рикети очевидно не му беше до смях. Кралица Виктория дори когато е била най-строга, едва ли е имала толкова неумолим вид.

— Имената трябва да се четат внимателно. Непростимо е да бъдете небрежна в такива случаи.

Линет прехапа устни и се изчерви. Не беше свикнала да приемат извиненията ѝ по този начин. Тя се обърна и като се върна при Саймън, каза ядосано:

— Тези италианци наистина са непоносими.

— Няма значение, скъпа. Да се върнем да разгледаме онзи голям крокодил от слонова кост, който ти хареса.

И двамата слязоха на брега. Проследявайки ги с очи до кея, Поаро чу някой да вдишва дълбоко. Той се извърна и видя до себе си Жаклин дьо Белфор. Ръцете ѝ бяха вкопчени в парапета. Тя се обърна към него и той се удиви от израза на лицето ѝ. Той не бе вече весел, нито злонамерен. Сега изглеждаше обзета от някакъв вътрешен, изгарящ огън.

— Вече не ги е грижа — изрече тя глухо и бързо. — Сега са далеч от мен, не мога да ги достигна... Не се интересуват дали съм тук, или не... Не мога... не мога вече да ги нараня...

Ръцете ѝ потрепераха.

— Мадмоазел...

Тя избухна.

— О, сега е твърде късно, твърде късно за предупреждения... Вие бяхте прав. Не трябваше да идвам на това пътуване. Как го нарекохте? Пътуване на душата? Не мога да спра вече. Трябва да продължа напред. И продължавам. Няма, няма да бъдат щастливи заедно. По-скоро бих ги убила...

Тя се отдръпна рязко. Поаро, загледан след нея, почувствува ръка на рамото си.

— Приятелката ви изглежда малко разстроена, мосю Поаро.

Той се обърна и остана удивен. Пред него стоеше стар познат.

Полковник Рейс!

Високият мъж със загоряло от слънцето лице се усмихна?

— Малка изненада, а?

Еркюл Поаро се бе видял с полковник Рейс преди една година в Лондон. И двамата бяха поканени на много необичайна вечеря, която бе завършила със смъртта на един странен човек, техния домакин. Той знаеше, че Рейс пътува често на тайни мисии и обикновено се намира на някой от предните постове на империята, където положението беше неспокойно.

— И така вие сте тук във Вади Халфа — отбеляза той замислено.

— Тук, на този кораб съм.

— Искате да кажете, че...

— Ще се върна заедно с вас в Шелал.

Еркюл Поаро вдигна вежди.

— Това е много интересно. Искате ли да пийнем нещо?

Те влязоха в панорамния салон, сега съвсем празен. Поаро поръча уиски за полковника и двойна оранжада с много захар за себе си.

— Значи ще пътувате с нас на връщане — каза той, като отпи от чашата си. — Бихте се върнали по-бързо с правителствения параход, който пътува и денем, и нощем, нали?

Полковник Рейс кимна одобрително.

— Както винаги, сте съвсем прав, мосю Поаро — каза той сърдечно.

— Тогава пътниците?

— Един от тях.

— Кой ли може да бъде? — попита Еркюл Поаро с очи в украсения таван.

— За нещастие и аз не зная — каза тъжно; Рейс.

Поаро изглеждаше заинтригуван.

— Няма нужда да пазя тайни от вас. Преживели сме доста заедно, тук и там. Не преследваме хората, които привидно са начело на метежниците. Интересуваме се от тези, които много хитро доближават

клечката до барута. Те бяха трима. Единият е мъртъв. Другият е в затвора. Търся третия. Този човек е извършил пет или шест хладнокръвни убийства и е един от най-умните платени подстрекатели, които някога са действали... Той е тук, на този кораб. Знам това от няколко реда в едно писмо, което мина през ръцете ни. След като го дешифрирахме, прочетохме следното: „Х ще пътува на «Карнак» от седми до тринайсети.“ Не пише под какво име ще пътува Х.

— Имаше ли някакво описание?

— Не. Само това, че е от американски, ирландски, или френски произход. Нещо като смесена порода. Това много не ни помага. Имате ли някаква идея?

— Е, да, идея... — каза замислено Поаро.

Толкова добре се разбираха, че Рейс престана да го разпитва. Той знаеше, че Еркюл Поаро никога няма да проговори, ако не е сигурен в думите си.

Детективът се почеса по носа и каза загрижено:

— На този кораб става нещо, което ме безпокои.

Рейс го погледна въпросително.

— Представете си, едно лице, да речем А, което жестоко е оскърбило лицето Б. Б жадува за отмъщение и отправя заплахи.

— А и Б са на този кораб?

— Точно така — кимна Поаро.

— Б е жена, нали?

— Съвсем правилно. Полковникът запали цигара.

— Не бих се тревожил. Хора, които разправят наляво и надясно какво ще направят, обикновено си остават само с приказките.

— И е напълно вярно, особено, когато се отнася за жени, бихте казали вие.

Но въпреки това той изглеждаше неспокоен.

— Нещо друго? — попита Рейс.

— Да, има и нещо друго. Вчера лицето, А бе на косъм от смъртта, смърт, която много лесно би могла да се представи за нещастен случай.

— Нещастен случай, режисиран от Б?

— Там е работата, че не. Б не би могъл да има нищо общо.

— Тогава това е било нещастен случай.

— Предполагам, но не ми харесват такива инциденти.

— Напълно ли сте сигурен, че Б не би могъл да има пръст в тази работа?

— Абсолютно.

— Е, случват се съвпадения. Между другото кой е А? Някоя особено противна личност?

— Напротив. А е очарователна, богата, красива млада дама.

Рейс се засмя.

— Звучи ми съвсем като историйка от роман.

— Може би. Но, уверявам ви, приятелю, загрижен съм. Ако съм прав, а все пак аз винаги имам навика да бъда прав — Рейс се усмихна скришом при това обичайно за Поаро изявление, — тогава имаме повод за дълбоко безпокойство. А и сега вие усложнявате нещата. Твърдите, че на „Карнак“ има убиец.

— Той обикновено не убива очарователни млади дами.

Поаро поклати глава в несъгласие.

Страхувам се, приятелю — каза той, — страхувам се... Днес посъветвах тази дама, мадам Дойл, да замине със съпруга си за Хартум и повече да не се връща на този кораб. Но те не се съгласиха. Моля се на небето да пристигнем в Шелал благополучно.

— Не гледате ли прекалено мрачно на нещата?

Другият поклати глава.

— Страхувам се — каза той просто. — Да, аз, Еркюл Поаро, се страхувам...

[1] Надгробен паметник при древните гърци и римляни. Б. пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В тихата гореща вечер на следващия ден Корнелия Робсън стоеше в храма на Абу Симбел. „Карнак“ отново бе хвърлил котва там, за да могат туристите още веднъж да разгледат храма, този път на изкуствено осветление. Разликата беше значителна и Корнелия отбеляза това с учудване на мистър Фергюсън, който стоеше до нея.

— Сега всичко се вижда толкова добре! — възкликна тя. — Кралят и обезглавените от него врагове изпъкват много по-ясно. И самата постройка е много интересна, не бях обърнала внимание на това преди. Ако доктор Беснер беше тук, щеше да ми обясни по-подробно.

— Не мога да разбера как понасяте този стар глупак! — каза мрачно Фергюсън.

— Защо, той е един от най-симпатичните мъже, които съм срещала.

— Надут стар досадник.

— Мисля, че не трябва да говорите по този начин.

Когато излизаха от храма в лунната нощ, младият мъж внезапно я сграбчи за ръката.

— Защо търпите досадни, дебели старци и позволявате на една злобна, дърта вещица да ви оскърбява и тормози?

— Мистър Фергюсън!

— Нямате ли капка смелост? Не знаете ли, че и вие струвате колкото тях?

— Не, не е така — каза Корнелия с искрено убеждение.

— Не сте толкова богата, това е всичко.

— Не е това. Леля Мари е много образована и...

— Образована! — Младият мъж пусна ръката ѝ така внезапно, както я бе сграбчил. — Повръща ми се от тази дума.

Корнелия го погледна с безпокойство.

— Не ѝ е приятно, че говорите с мен, нали? — попита той.

Тя се смути и изчерви.

— И защо? Защото счита, че не съм й равен в обществено положение. Пфу. Това не ви ли вбесява?

— Не бих искала да взимате толкова присърце нещата — заекна Корнелия.

— Не разбирате ли, и то вие, една американка, че всички са родени свободни и равни?

— Не е вярно — каза Корнелия със спокойна увереност.

— Но, скъпо мое момиче, това е записано във вашата конституция!

— Леля Мари казва, че политиците не са джентълмени. И хората не са равни, разбира се. Това е безсмислено. Знам, че съм грозничка, и това много ме разстройваше, но вече го преодолях. Бих искала да съм се родила красива и елегантна като мисиз Дойл, но не съм, така че няма за какво да се тревожа.

— Мисиз Дойл! — възкликна Фергюсън с дълбоко презрение. — Тя е от жените, които трябва да бъдат разстреляни за назидание.

Корнелия го изглежда загрижено.

— Сигурно имате лошо храносмилане — каза тя мило. — Имам специален вид пепсин. Леля Мари го взе веднъж. Искате ли да го пробвате?

— Вие сте невъзможна! — каза Фергюсън и се отдалечи.

Корнелия продължи към кораба. Точно когато се качваше на мастика, той отново я настигна и заяви:

— Вие сте най-добрият човек на кораба. Помнете това.

Като се зачерви от удоволствие, Корнелия се отправи към панорамния салон.

Мис ван Шойлер водеше приятен разговор с доктор Беснер за някои негови пациенти с кралска кръв.

— Надявам се, че не съм закъсняла, лельо Мари?

Поглеждайки часовника си, старата дама я сръза:

— Не мога да кажа, че много си бързала, скъпа. Какво направи с кадифения ми шал?

Корнелия се огледа.

— Да го потърся ли в каютата, лельо Мари?

— Разбира се, че не е там. Беше тук, точно на този стол, а след вечеря не съм излизала никъде.

Корнелия хвърли бърз поглед наоколо.

— Не го виждам никъде, лелю Мари.

— Глупости — каза мис ван Шойлер. — Виж внимателно!

Като че ли заповядваше на куче. Корнелия, както винаги, покорно се подчини. Мълчаливият мистър Фенторп, който седеше наблизо, стана и започна да ѝ помага. Но шалът не се намери.

Денят беше толкова горещ и зноен, че повечето от туристите се бяха прибрали в каютите си почти веднага след посещението на храма. Саймън и Линет Дойл играеха бридж с Пенингтън и Рейс на една маса в ъгъла. Единственият друг обитател на салона беше Еркюл Поаро, който дремеше на една маса близо до вратата.

Мис ван Шойлер, която се беше запътила царствено към покоите си, придружена от Корнелия и мис Бауърс, се опря до стола му. Той скочи любезно на крака, като преглътна прозявка с великански размери.

— Току-що разбрах кой сте, мосю Поаро. Трябва да ви кажа, че много съм слушала за вас от моя добър стар приятел Руфус ван Олдин. Някога трябва да ми разкажете за случаите си.

Като примигваше сънливо, Поаро направи нисък поклон. Мис ван Шойлер кимна любезно, но снисходително и отмина.

Поаро се прозя още веднъж. Чувствуваше главата си натежала и замаяна и очите му се затваряха за сън. Погледна играчите на бридж, погълнати от играта, след това младия Фенторп, зачел се дълбоко в някаква книга. Освен тях нямаше никой друг в салона.

Детективът излезе през двукрилата врата на палубата и за малко не се сблъска с Жаклин дьо Белфор, която бързаше нанякъде.

— Пардон, мадамозел.

— Изглежда, че ви се спи, мосю Поаро?

Той призна откровено:

— Да, умирам за сън. Очите ми се затварят. Денят беше много горещ и задушен.

— Да — каза замислено тя. — Беше ден, когато всичко се руши! И рухва! Когато повече не се издържа...

Гласът ѝ беше глух и пълен с напрежение. Тя не гледаше него, а песъчливия бряг. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати в юмруци.

Внезапно напрежението изчезна. Тя каза:

— Лека нощ, мосю Поаро.

— Лека нощ, мадамозел.

За част от секундата очите им се срещнаха. Когато на другия ден мислеше за това, Поаро заключи, че бе видял молба в погледа ѝ. Той щеше да си опомни това по-късно.

После се отправи за каютата си, а тя продължи към салона.

След като угоди на многото капризи и желания на мис ван Шойлер, Корнелия взе ръкоделието си и се върна в салона. Никак не ѝ се спеше, напротив, беше съвсем бодра и леко развълнувана.

Четиримата продължаваха да играят. Седнал наблизо, мълчаливият Фенторп четеше книга. Корнелия се залови с ръкоделието си.

Внезапно вратата се отвори и се появи Жаклин дьо Белфор. Тя застана на входа с отметната глава. След това натисна звънеца за прислугата, запъти се бавно към Корнелия и седна до нея.

— Бяхте ли на брега? — попита тя.

— Да. Всичко е толкова омагьосващо на лунната светлина.

Жаклин кимна.

— Да, очарователна нощ... Съвсем като за меден месец.

Погледът ѝ се отправи към масата за бридж и спря за момент върху Линет Дойл.

Момчето пристигна и тя поръча двоен джин. Когато даваше поръчката, Саймън Дойл я стрелна бързо с очи и веждите му се свиха с леко безпокойство.

Съпругата му каза:

— Саймън, твой ред е.

Жаклин тихо си затананика, Когато донесоха джина, тя го взе и каза:

— Е, да пием за отмъщението.

След това пресуши чашата и поръча още една.

Саймън отново я погледна от масата бридж. Заигра разсеяно и партньорът му Пенингтън му напомни да внимава.

Жаклин отново си затананика, отначало по-тихо, после високо: „Тя му бе любима, а той я нарани...“

— Извинете — каза Саймън на Пенингтън. — Глупаво беше, че не играх с вашия цвят. Сега ще направя робер.

Линет се изправи.

— Спи ми се. Ще си лягам.

— Време е за сън — подкрепи я полковник Рейс.

— Прав сте — съгласи се Пенингтън.

— Идваш ли, Саймън?

Дойл каза бавно:

— Не още. Първо ще пия нещо.

Линет кимна и излезе. Рейс я последва. Пенингтън си изпи чашата и също си тръгна. Корнелия започна да сгъва ръкоделието си.

— Не си отивайте, мис Робсън, моля ви се — каза Жаклин. — Искате ми се да се веселя. Не ме изоставяйте.

Корнелия седна отново.

— Ние, момичетата, трябва да се поддържаме — заяви Жаклин, отметна глава и се изсмя остро и безрадостно.

Втората чаша с джин бе сервирана.

— Ще пиете ли нещо? — попита Жаклин.

— Не, благодаря — отговори Корнелия.

Жаклин наклони назад стола си и продължи да си тананика, сега вече високоз „Тя му бе любима, а той я нарани...“

Мистър Фенторп обърна една страница от „Европа без маска“.

Саймън Дойл започна да разглежда някакво списание.

— Наистина мисля, че трябва да си лягам каза Корнелия. — Стана много късно.

— Няма още да си лягате — заяви Жаклин. — Забранявам ви. Разкажете ми за себе си.

— Е, не зная, няма много за разказване — заекна Корнелия. — Повечето време съм живяла доста затворено и не съм пътувала много. Това е първото ми пътуване в Европа и всичко ми е толкова интересно.

Жаклин се засмя.

— Щастлив човек сте вие, нали? Господи, как бих искала да съм като вас!

— Така ли? Но мисля... сигурна съм...

Корнелия се смути. Без съмнение мис д-во Белфор пиеше много. Това не беше нещо ново за Корнелия. Тя беше видяла много пьянски сцени по време на сухия режим. Но имаше нещо друго... Жаклин д-во Белфор й говореше, гледаше я и все пак Корнелия чувствуваше, че по някакъв начин тя се обръща към другото.

Но имаше само още двама души в залата, мистър Фенторп и мистър Дойл. Мистър Фенторп изглеждаше погълнат от книгата си, а мистър Дойл седеше със странно, напрегнато изражение.

Жаклин каза отново:

— Разкажете ми всичко за себе си.

Покорна както винаги, Корнелия се подчини. Тя говореше мудро, впусна се в ненужни подробности за всекидневието си. Никак не беше свикнала да говори. Ролята ѝ в живота беше винаги да слуша другите. И все пак мис д-бо Белфор изглеждаше заинтересувана. Когато Корнелия объркано млъкна, тя веднага я подкани да продължи.

— Разказвайте още.

И Корнелия продължи да разказва. (Разбира се, мама е много фина, понякога не хапва нищо освен малко сладки на закуска...) Тя чувствуваше с отчаяние, че всичко, което казва, е изключително безинтересно, въпреки че другата я ласкаеше с привидния си интерес. Но наистина ли се интересуваше? Не слушаше ли по някакъв начин нещо друго, или може би се заслушваше за нещо друго? Да, тя гледаше Корнелия, но нямаше ли някой друг там, в салона?

— Разбира се, часовете по живопис са много интересни. Миналата зима ходих на курс по...

(Колко ли беше часът? Сигурно беше много късно. А тя говореше ли, говореше. Поне да беше се случило нещо наистина интересно...)

И веднага като че ли в отговор на желанието ѝ, нещо се случи. Само че в този момент това изглеждаше напълно естествено.

Жаклин обърна глава и произнесе:

— Натисни звънеца, Саймън. Искам още един джин.

Саймън Дойл вдигна очи от списанието и каза тихо:

— Стюардите са си легнали. Минава полунощ.

— Казвам ти, че искам още един джин.

— Достатъчно пи тази вечер, Джеки.

Тя се обърна рязко към него.

— Какво, по дяволите, те засяга това?

— Никак не ме засяга — сви рамене той.

Очите ѝ се втренчиха в него една-две минути.

След това тя изрече:

— Какво става с теб, Саймън? Страхуваш ли се?

Той не отговори и демонстративно взе списанието си.

Корнелия измърмори:

— О, скъпа, толкова е късно, аз трябва... Тя започна да рови в ръкоделието си, изпусна един напръстник...

Жаклин каза:

— Няма да си лягате. Искам тук да има още една жена, да ме подкрепя. — И пак се разсмя. — Знаете ли от какво се страхува Саймън? Страхува се, че ще ви разкажа историята на своя живот.

— О, така ли?

Корнелия беше жертва на противоречиви чувства. Беше ужасно смутена, но в същото време и приятно развълнувана. Колко, колко мрачен беше Саймън Дойл!

— Това е много тъжна история — каза Жаклин с нежен, но глух и подигравателен глас. — Той се държа доста лошо с мен, нали, Саймън?

— Отивай да спиш, Джеки. Ти си пияна — каза грубо Саймън Дойл.

— Ако се притесняваш, скъпи Саймън, по-добре си иди.

Саймън Дойл я изгледа. Ръката, с която държеше списанието, леко трепереше, но той каза твърдо:

— Ще остана.

Корнелия избъбра за трети път:

— Аз наистина трябва... толкова е късно...

— Няма да си тръгвате — каза Жаклин и със светкавичен жест я накара отново да седне. — Вие ще стоите тук и ще чуете какво ще кажа.

— Джеки — каза Саймън рязко, — не ставай глупачка! За бога, върви да спиш.

Жаклин внезапно се надигна от стола. Порой от свистящи, тихи звуци се заизлива от устата ѝ.

— Страхуваш се от скандал, нали? Защото си типичен англичанин, толкова благовъзпитан! Искаш да се държа „прилично“, нали? Но мен не ме е грижа дали се държа прилично, или не! По-добре се махай веднага оттук, защото имам намерение да говоря... дълго.

Джим Фенторп внимателно затвори книгата си, прозя се, погледна часовника си, стана и бавно излезе — типична английска постъпка, но много неубедителна.

Жаклин се извъртя на стола си и погледна с гняв Саймън.

— Проклет глупак — каза тя прегракнало, да не би да мислиш, че ще се държиш с мен по този начин и ще ти се размине безнаказано?

Саймън Дойл разтвори устни, после пак ги стисна. Седеше безмълвен, като че ли се надяваше, че яростта ѝ ще утихне, ако не я предизвиква с думи.

Хрипкавият и неясен глас на Жаклин зашемети Корнелия, която съвсем не беше свикнала с такива бурни емоции.

— Казах ти, че ще те убия, ако ме изоставиш заради друга жена... Мислиш, че се шегувам? Грешиш. Досега само чаках! Ти си моят мъж! Чуваш ли? Ти ми принадлежиш...

Саймън все още мълчеше, Жаклин бръкна за секунда в чантичката си и се наклони напред.

— Казах ти, че ще те убия, и не се шегувам... — В ръката ѝ внезапно се появи нещо светло и блестящо. — Ще те застрелям като куче... като мръсно псе, каквото си...

Най-после Саймън се събуди от вцепенението си. Скочи на крака, но в този миг тя натисна спусъка...

Той се сгърчи на две и падна върху един стол... Корнелия изпищя и се втурна към вратата. Джим Фенторп беше на палубата, облегнат на парапета. Тя закрещя:

— Мистър Фенторп... Мистър Фенторп...

Той изтича към нея. Тя го сграбчи и запелтечи несвързано:

— Тя го застреля... О, тя го застреля!

Саймън Дойл беше все още полулегнал на стола... Жаклин стоеше като парализирана. Тялото ѝ силно се тресеше, а разтворените ѝ от ужас очи бяха заковани в аленото петно, което бавно се прецеждаше през крачола му, точно под коляното, където той притискаше кърпичката си към раната...

— Аз не исках... О, господи, наистина не исках... — заекна тя.

Пистолетът падна с трясък на пода от треперещите ѝ пръсти. Тя го ритна встрани и той се плъзна под един диван.

Саймън проговори тихо?

— Фенторп, за бога, някой идва... Кажете, че е станало произшествие, че всичко е наред. Не трябва да има скандал.

Фенторп кимна бързо, с разбиране. Запъти се към вратата, където се показва изплашено лице на нубиец.

— Всичко е наред, всичко е наред! Само на шега!

Черното лице го погледна със съмнение и недоумение, после се успокои. Зъбите блеснаха в широка усмивка. Момчето кимна и си отиде. Фенторп се обърна.

— Всичко е наред. Мисля, че никой друг не е чул. Изстрелът прозвуча като тапа. А сега...

Той млъкна изумен. Жаклин внезапно зариде истерично.

— О, господи, искам да умра... Ще се убия. По-добре да умра... Какво направих, какво направих?

Корнелия бързо пристъпи към нея.

— Тихо, тихо, скъпа.

Саймън с обляно в пот чело и изкривено от болка лице настоя:

— Отведете я. За бога, отведете я оттук! Заведете я в каютата й, Фенторп. Вижте мис Робсън, извикайте вашата медицинска сестра. — Той ги погледна умолително. — Не я оставяйте, преди да сте сигурни, че сестрата е край нея и е в безопасност. След това намерете моя приятел Беснер и го доведете тук. И за бога, внимавайте жена ми да не узнае нищо за това.

Джим Фенторп отново кимна с разбиране. Мълчаливият млад мъж се държеше хладнокръвно и опитно в това извънредно положение.

Двамата с Корнелия извлякоха ридаещото и съпротивяващо се момиче от салона и го поведоха към каютата. Но там се оказаха в по-голямо затруднение. Тя зариде високо и започна да се бори с тях, за да се освободи.

— Ще се удавя... Ще се удавя... Не мога да живея повече... О, Саймън, Саймън!

Фенторп каза на Корнелия:

— По-добре извикайте мис Бауърс, а аз ще остана тук, докато дойдете.

Корнелия кимна и бързо излезе.

Веднага след това Жаклин сграбчи Фенторп.

— Кракът му е счупен... кръви... Кръвта му ще изтече и той ще умре. Трябва да отида при него... О, Саймън, Саймън, как можах?

Повиши глас и Фенторп каза настойчиво:

— Тихо, тихо... той ще се оправи.

Тя отново започна да се боричка с него.

— Пуснете ме! Пуснете ме да се хвърля зад борда... Оставете ме да свърша с всичко!

Фенторп я хвана за раменете и я принуди да седне на леглото.

— Трябва да стоите тук. Не вдигайте шум и се съвземете. Казвам ви, че всичко е наред.

За негово облекчение изтерзаното момиче малко се успокои, но той наистина се зарадва, когато завесата се дръпна и деловата мис Бауърс, увита в ужасно кимоно, влезе, придружена от Корнелия.

— Е — каза мис Бауърс енергично. — Какво има?

И се залови за работа без никаква изненада или безпокойство.

Фенторп с признателност остави съкрушеното момиче във вещите ѝ ръце и забърза към каютата на доктор Беснер. Почука и влезе, без да чака отговор.

— Доктор Беснер?

Дочу се ужасно хъркане и след това стреснат глас:

— А? Какво има?

Фенторп вече бе запалил лампата. Докторът премигна срещу него, подобен на огромен бухал.

— Дойл. Ранен е. Мис дьо Белфор стреля по него. Той е в салона. Можете ли да дойдете?

Храбрият доктор не се смути. Зададе няколко кратки въпроса, obu чехлите си, облече халата, взе малка чанта с необходимите инструменти и се запъти с Фенторп към салона.

Саймън бе успял да отвори прозореца до себе си. Облегнал глава на прозореца, той вдишваше дълбоко. Лицето му имаше ужасен цвят.

Доктор Беснер се отправи към него.

— Е? Какво има?

Кърпичката, напоена с кръв, лежеше на килима, на който очертаваше тъмно петно.

Прегледът беше прекъсван от тевтонски възклицания и сумтене.

— Да, това е лошо... Костта е счупена. Голяма загуба на кръв. Хер Фенторп, ние двамата трябва да го пренесем в каютата ми. Ето така. Той не може да ходи. Трябва да го носим, ей така.

Докато го вдигаха, Корнелия се появи на входа. Докторът я видя и изръмжа одобрително.

— А, вие ли сте? Добре. Елате с нас. Имам нужда от помощ. Ще ми бъдете по-полезна от този приятел тук, много блед ми изглежда.

Фенторп се усмихна измъчено.

— Да извикам ли мис Бауърс? — попита той.

Доктор Беснер погледна изпитателно Корнелия.

— Вие ще се справите много добре, мис заяви той. — Няма да припаднете или да се държите глупаво, нали?

— Ще сторя, каквото ми кажете — каза Корнелия въодушевено.

Беснер кимна доволен. Процесията мина по палубата. Следващите десет минути бяха изцяло отдадени на хирургията и на мистър Фенторп не му беше никак приятно. Той тайно се засрами от по-голямата твърдост на Корнелия.

— Е, това е най-доброто, което мога да направя — съобщи доктор Беснер. — Държахте се като герой, приятелю. — Той потупа одобрително Саймън по рамото. След това нави ръкава му и извади подкожна спринцовка.

— Сега ще ви дам нещо, за да заспите. А съпругата ви знае ли?

Саймън каза с отпаднал глас:

— Не трябва да разбере до сутринта... — Продължи: — Не обвинявайте Джеки... Аз съм виновен. Държах се безчестно с нея... Бедното дете, тя не знаеше какво прави...

Доктор Беснер кимна с разбиране.

— Да, да, разбирам.

— Вината е моя — настоя Саймън. Очите му, се спряха на Корнелия. — Някой трябва да остане с нея. Може да се нарани...

Докторът го инжектира. Корнелия каза със спокойна увереност:

— Всичко е наред, мистър Дойл. Мис Бауърс ще бъде с нея цялата нощ...

Сянка на благодарност премина по лицето му. Тялото му се отпусна. Очите му се затвориха. Внезапно той рязко ги отвори.

— Фенторп?

— Да, Дойл?

— Пистолетът... не го оставяйте... да се търкаля там. Момчето ще го намери сутринта.

Фенторп кимна.

— Правилно. Сега ще отида да го прибера. Той излезе и се запъти към салона. Мис Дауърс се появи пред каютата на Жаклин.

— Сега ще бъде по-добре — каза тя. — Инжектирах я с морфин.

— Но ще останете с нея, нали?

— О, да. Морфинът действа възбудително на някои хора.

Фенторп продължи към салона.

След около три минути се чу почукване на каютата на Беснер.

— Доктор Беснер?

— Да? — Едрият мъж се появи.

Фенторп му направи знак да излезе на палубата.

— Вижте, не намерих пистолета...

— Какво?

— Пистолета. Момичето го изпусна и го ритна встрани под един диван. Сега не е там.

Двамата се втренчиха един в друг.

— Но кой може да го е взел?

Фенторп сви рамене.

— Хм, интересно. Но не виждам какво можем да направим — промърмори Беснер.

Недоумяващи и леко разтревожени, двамата мъже се разделиха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Еркюл Поаро точно бършеше пяната от прясно избърснатото си лице, когато чу бързо почукване на вратата и полковник Рейс влезе безцеремонно след това, като затвори вратата след себе си.

— Инстинктът ви беше безпогрешен. Това се случи — каза той.

Поаро наостри слух и попита рязко:

— Какво се случи?

— Линет Дойл е мъртва... Простреляна в главата снощи.

Поаро остана безмълвен за секунда. Два ярки спомена изплуваха в него. Едно момиче в градина в Асуан, рязък, задъхан глас, който шепнеше; „Как искам да притисна хубавия си малък пистолет до главата ѝ и само да натисна спусъка“. И друг, по-неотдавнашен същият глас, който казва: „Човек чувства, че не издържа повече — това е ден, когато нещо рухва“, и тази странна, мигновена молба в очите ѝ. Какво беше станало с него? Защо не отвърна на тази молба? Той беше спял, ням, замаян от нуждата за сън... Рейс продължи:

— Имам официално становище по въпроса. Случаят е в моите ръце. Корабът трябва да отплува след половин час, но ще бъде задържан, докато наредя. Възможно е, разбира се, убиецът да е дошъл от брега.

Поаро поклати глава.

— Добре — съгласи се Рейс. — Ще изключим това предположение. — Е, драги, от вас зависи. Това е вашата област.

Поаро се обличаше бързо.

— На ваше разположение съм — каза той.

Двамата мъже излязоха на палубата.

Рейс каза:

— Беснер трябва да е там сега. Изпратих стюарда да го извика.

На кораба имаше четири каюти първа класа, с баня. Едната от лявата страна беше заета от доктор Беснер, а другата от Андру Пенингтън. От дясната страна едната каюта беше заета от мис ван

Шойлер, а другата до нея — от Линет Дойл. Каютата на съпруга ѝ беше в съседство.

Пребледнял стюард стоеше пред каютата на Линет Дойл. Той им отвори вратата и те влязоха вътре. Доктор Беснер се беше навел над леглото. Той обърна глава и изръмжа нещо, когато те се появиха.

— Е, какво можете да ни кажете, докторе! — попита Рейс.

Беснер потри замислено небръснатата си челюст.

— Била е застреляна в упор. Вижте, тук, точно над ухото, оттук е влязъл куршумът. Много малък куршум, бих казал от двадесет и два милиметра. Пистолетът е бил притиснат плътно до главата ѝ, вижте, мястото е малко опушено и кожата е леко обгорена.

Отново мъчителният спомен за думите, прошепнати в Асуан, изплува в съзнанието на Поаро.

Беснер продължи:

— Спяла е, нямало е съпротива. Убиецът се е промъкнал в мрака и я е застрелял, както е лежала в леглото.

— О, не — извика Поаро. Интуицията му отказваше да приеме това. Жаклин дьо Белфор, промъкваща се в тъмната каюта с пистолет в ръка, не, тази картина не „бе приемлива“.

Беснер се втренчи в него през дебелиите стъкла на очилата си.

— Казвам ви, че така е станало.

— Да, да. Не исках да кажа това, което си помислихте. Не ви противореча.

Беснер доволно изсумтя.

Поаро се приближи и застана до него. Линет Дойл лежеше по гръб. Лицето ѝ беше спокойно и естествено. Но над ухото ѝ имаше дупчица с коричка засъхнала кръв.

Поаро скръбно поклати глава.

Тогава погледът му падна на бялата стена, точно пред него и той си пое остро дъх. Бялата ѝ чистота беше нарушена от голямо, разкрасено Ж, надраскано с някакво червеникавокафяво вещество.

Той се вгледа в него, след това се наведе над мъртвото момиче и много внимателно повдигна дясната ѝ ръка. На единия ѝ пръст имаше червеникавокафяво петно.

— По дяволите! — възкликна Еркюл Поаро.

— Моля? Какво е това? — попита доктор Беснер и погледна нагоре. — Ах, да!

— По дяволите! Какво значи това, Поаро? — попита Рейс.

Поаро се поклати леко на пръсти.

— Питате ме какво значи това. Е, добре, та то е много просто, нали? Мадам Дойл умира; тя иска да разобличи убиеца си и изписва с пръст, натопен в собствената си кръв, първата буква от името му. Да, това е удивително просто.

— Да, но...

Доктор Беснер беше готов да избухне, но Рейс го накара да замълчи с повелителен жест.

— Така мислите значи? — попита бавно, той, Поаро се обърна към него и кимна с глава.

— Да, да. Това е, както казах, удивително просто! Звучи толкова познато, нали? Толкова често са го правили на страниците на криминалните романи! Сега наистина е малко остаряло. Човек би предположил, че нашият убиец е старомоден!

Рейс си пое дълбоко дъх.

— Разбирам — каза той. — Отначало помислих, че...

— Че вярвам в такива мелодраматични истории — каза Поаро с лека усмивка. — Но, пардон, доктор Беснер, вие искахте да кажете нещо?

Беснер избухна в порой от гърлени звуци.

— Какво искам да кажа? Пфу! Казвам, че това е абсурдно, това са глупости! Бедната дама е умряла мигновено. Да натопи пръст в кръвта си (а както виждате, няма почти никаква кръв и да напише буквата Ж на стената — ха, че това са глупости, мелодраматични глупости!

— Да, наивно е — съгласи се Поаро.

— Но е направено с някаква цел — предположи Рейс.

— Да, естествено — кимна с мрачно лице Поаро.

— Какво значи Ж? — попита Рейс.

— Ж значи Жаклин дьо Белфор, млада дама, която ми заяви преди по-малко от седмица, че не би желала нищо освен... Поаро млъкна и усърдно цитира: — „да притисна хубавия си малък пистолет до главата ѝ и само да натисна спусъка...“

— Боже мой! — възкликна доктор Беснер.

Настъпи мигновена тишина. След това Рейс си пое дълбоко дъх и каза:

— И точно това е било извършено тук?

Беснер кимна.

— Да, така е. Пистолетът е бил с много малък калибър, вероятно двадесет и два милиметра. Куршумът, разбира се, трябва да се извади, преди да определим това със сигурност.

Рейс кимна с разбиране и попита:

— Кога е настъпила смъртта?

Беснер отново потърка челюстта си и като изпука с пръсти, каза:

— Не бих искал да бъде прекалено точен. Сега е осем часът. Като имам пред вид температурата снощи, ще кажа, че тя положително е била мъртва шест часа и вероятно не повече от осем.

— Това значи, че е била убита между полунощ и два часа.

— Точно така.

И тримата замълчаха. Рейс се огледа.

— А съпругът ѝ? Предполагам, че спи в съседната каюта.

— В момента — каза доктор Беснер — той спи в моята каюта.

Двамата мъже го изгледаха с изумление.

— Ах, да — кимна Беснер няколко пъти. — Виждам, не са ви казали, че снощи в салона стреляха по мистър Дойл.

— Стреляха?! Кой?

— Младата дама, Жаклин дьо Белфор.

— Ранен ли е тежко? — попита рязко Рейс.

— Да, костта му е надробена. Направих всичко възможно в момента, но необходимо е, както разбирате, да бъде подложен на подходящо лечение и фрактурата да бъде прегледана на рентген, което е невъзможно на този кораб.

— Жаклин дьо Белфор — промълви Поаро.

Очите му отново се спряха на буквата Ж на стената.

— Ако няма какво повече да правим тук, нека да слезем долу — каза отривисто Рейс, — капитанът ни предостави салона за пушене. Преди всичко трябва да изясним всички факти.

Слязоха на долната палуба, където разтревоженият капитан ги очакваше пред вратата на салона за пушене. Бедният човек беше ужасно разстроен и обезпокоен от цялата история и имаше голямо желание да предостави всичко на полковник Рейс.

— Пред вид на официалната ви длъжност, сър, смятам, че ще е най-добре да поверя случая във ваши ръце. Получих заповед да бъде

на ваше разположение за един... друг случай. Ако се заемете с това, ще се погрижа всичко да бъде, както желаете.

— Отлично! Като начало бих искал да предоставите на мен и мосю Поаро тази стая по време на следствието.

— Разбира се, сър.

— Това е всичко засега. Идете и си гледайте работата. Зная къде мога да ви намеря.

Донякъде успокоен, капитанът излезе от стаята.

— Седнете, Беснер, и ни разкажете всичко, което се случи снощи — каза Рейс.

Те мълчаливо слушаха боботеция глас на доктора.

— Всичко е ясно — каза Рейс, когато той свърши. — Момичето е изпаднало в ярост с помощта на една-две чаши джин и е стреляло наслуки по Дойл с двадесет и два милиметров пистолет. След това се е промъкнало до каютата на Линет Дойл и е застреляло и нея.

Но доктор Беснер заклати глава.

— Не, не мисля така. Не мисля, че това е било възможно. Преди всичко тя не би написала първата буква от името си на стената; това е абсурдно, нали?

— Би могла — заяви Рейс, — ако е била така заслепена от гняв и ревност, както предполагаме. Тя би поискала да се подпише под престъплението, така да се каже.

Поаро поклати глава.

— Не, не мисля, че тя може да бъде толкова примитивна.

— Тогава има само една причина за това „Ж“. Било е написано умишлено от някой друг, за да хвърли подозрението върху нея.

— Да, и престъпникът не е имал шанс, защото не само, че е малко вероятно младата фройлайн да е извършила убийството; това според мен е и невъзможно — съгласи се Беснер.

— Защо?

Беснер обясни как Жаклин е изпаднала в истерия и обстоятелствата, при които мис Бауърс се е заела да се грижи за нея.

— И мисля, не, сигурен съм, че мис Бауърс е стояла с нея цялата нощ.

— Ако е така, случаят се усложнява много.

— Кой откри престъплението? — — попита Поаро.

— Камериерката на мисиз Дойл, Луиз Бурже. Тя отишла да се обади на господарката си както обикновено, намерила я мъртва, излетяла навън и припаднала в ръцете на стюарда. Той отишъл при капитана, който ми се обади. Намерих Беснер и след това дойдох при вас.

Поаро кимна.

— Трябва да кажем на Дойл. Спи ли още? — попита Рейс.

— Да, още спи в моята каюта. Дадох му силен опиат снощи — отвърна Беснер. Рейс погледна Поаро.

— Е, мисля, че няма защо повече да задържаме доктора — каза той. — Благодаря ви, докторе.

Беснер стана.

— Ще закуся и след това ще отида в каютата си, за да видя дали мистър Дойл се е събудил.

— Благодаря.

Беснер излезе. Двамата мъже се спогледаха.

— Е, какво мислите за това, Поаро? Случаят е поверен на вас и вие ще давате указанията. Ще действам, както наредите.

Поаро се поклони.

— Трябва да разследваме случая. Мисля, че преди всичко трябва да проверим доколко е вярна тази история от снощи, т.е. да разпитаме Фенторп и мис Робсън, които са очевидци на случилото се. Изчезването на пистолета е твърде многозначително.

Рейс натисна звънеца и изпрати съобщение по стюарда.

Поаро въздъхна и поклати глава.

— Неприятна, много неприятна история — каза тихо той.

— Имате ли някакви предположения? — попита Рейс с любопитство.

— Предположенията ми са противоречиви и са разхвърляни най-безредно. Налице е и важният факт, че това момиче мразеше Линет Дойл и искаше да я убие.

— Мислите ли, че е способна на това?

— Да... така мисля — каза колебливо Поаро.

— Но не по този начин? Това ви тревожи, нали? Да се промъкне в каютата ѝ през нощта и да я застреля, докато спи. Шокира ви хладнокръвието на убийството?

— В известно отношение, да.

— Считате, че това момиче, Жаклин дьо Белфор, не е в състояние да извърши предумишлено, хладнокръвно убийство?

Поаро каза бавно:

— Виждате ли, не съм сигурен. Мисля, че е достатъчно умна, за да състави такъв план, но се съмнявам, че е способна физически да го изпълни...

— Да, разбирам... Е, и според разказа на Беснер това също би било невъзможно.

— Ако това е истина, положението значително се изяснява. Да се надяваме, че е истина. — Поаро замълча и добави просто; — Бих се радвал, ако е така, защото много ми е мъчно за това момиче.

Вратата се отвори и влязоха Фепторп, Корнелия и Беснер.

Корнелия произнесе задъхано:

— Това е ужасно, нали? Бедната, мисиз Дойл! А беше толкова красива. Само някой демон би могъл да направи това! Бедният мистър Дойл, ще се побърка, когато разбере. Снощи дори ужасно се безпокоеше, да не би тя да научи за нещастния случай с него.

— Точно за това искаме да ни разкажете, мис Робсън — каза Рейс. — Искаме да знаем какво точно се е случило снощи.

Корнелия започна да разказва малко объркано, но Поаро ѝ помогна с един-два въпроса.

— А, да, разбирам. След играта мадам Дойл се прибра в каютата си. Питам се дали наистина е отишла там.

— Да — каза Рейс. — Всъщност аз я видях. Пожелал ѝ лека нощ при вратата.

— В колко часа?

— Не се сърдете, не мога да си спомня — каза Корнелия.

— Беше единайсет и дващест — каза Рейс.

— Добре. И така мадам Дойл е била жива и здрава в единайсет и дващест. В този момент кой беше още в салона?

— Дойл и мис дьо Белфор бяха там. Също мис Робсън и аз — отговори Фепторп.

— Това е вярно — потвърди Корнелия. — Мистър Пенингтън изпи един джин и отиде да спи.

— Това след колко време беше?

— След около три-четири минути.

— Тоест преди единайсет и половина.

— Да.

— Така че в салона бяха мадмоазел дьо Белфор, мосю Дойл, мосю Фенторп и вие, мадмоазел Робсън. С какво се занимавахте?

— Мистър Фенторп четеше книга, аз си бях взела ръкоделието, а мис дьо Белфор...

Фенторп ѝ се притече на помощ.

— Тя пиеше много.

— Да — съгласи се Корнелия. — Говореше главно с мен и ме разпитваше за живота ми. И въпреки че се обръщаше към мен, струва ми се, че имаше пред вид мистър Дойл. Той много се дразнеше от това, но мълчеше. Мисля, че по този начин искаше да я успокои.

— Но тя не се успокои.

Корнелия поклати глава.

— Опитах се един-два пъти да си отида, но тя ме накара да остана и се почувствувах крайно неудобно. Тогава мистър Фенторп стана и излезе...

— И на мен ми стана неудобно — каза Фенторп. — Поисках да се измъкна незабелязано. Мис дьо Белфор очевидно искаше да направи скандал.

— И тогава тя извади пистолета — продължи Корнелия, — мистър Дойл скочи и се опита да ѝ го вземе; тя стреля в крака му и след това започна да плаче и риде, аз се уплаших до смърт и изтичах след мистър Фенторп; той се върна с мен и мистър Дойл каза да не вдигаме шум, един нубиец чу изстрела и дотича да види какво става, но мистър Фенторп му каза, че всичко е наред; после заведохме Жаклин в каютата ѝ и мистър Фенторп остана с нея, докато доведе мис Бауърс. — Корнелия замълча, останала без дъх.

— В колко часа беше това? — запита Рейс.

— Не се сърдете, не знам — каза отново Корнелия.

Но Фенторп отговори веднага:

— Трябва да е било около дванайсет и двајсет. Зная, че беше дванайсет и половина, когато най-после се прибрах в каютата си.

— А сега с ваша помощ да изясним един-два въпроса — подхвана Поаро. — След като мадам Дойл излезе от салона, някой от вас четиримата последва ли я?

— Не.

— Съвсем сте сигурни, че мис дьо Белфор изобщо не е напускала салона?

Фенторп отговори бързо:

— Абсолютно. Нито Дойл, нито мис дьо Белфор, нито мис Робсън или аз сме напускали салона.

— Добре. Това потвърждава факта, че мадмоазел дьо Белфор не е могла да застреля мадам Дойл преди, да речем, дванайсет и двайсет. Мадмоазел Робсън, вие отидохте да доведете мадмоазел Бауърс. Беше ли мадмоазел дьо Белфор сама в каютата си по това време?

— Не. Мистър Фенторп беше с нея.

— Много добре! Дотук мадмоазел дьо Белфор има превъзходно алиби. След малко ще разпитам мадмоазел Бауърс, но преди да я извикам, бих искал да чуя мнението ви по един-два въпроса. Мосю Дойл, както споменахте, е бил много разтревожен да не би мадмоазел дьо Белфор да остане сама. Как мислите, дали се е страхувал, че възнамерява да извърши друга необмислена постъпка?

— Да, това е моето мнение — каза Фенторп.

— Той определено се е страхувал, че тя може да нападне мадам Дойл?

— Не — Фенторп поклати глава. — Не мисля, че имаше това пред вид. Мисля, че се страхуваше, че тя може... да направи нещо необмислено със себе си.

— Самоубийство!

— Да. Виждате ли, тя беше напълно изтрезняла и бе отчаяна от това, което бе извършила. Постоянно се обвиняваше и повтаряше, че иска да умре.

Корнелия каза стеснително.

— Мисля, че беше твърде обезпокоен заради нея. Държа се много... благородно. Каза, че цялата вина е негова, че се е отнесъл зле с нея. Той... той наистина беше много мил.

Еркюл Поаро кимна замислено.

— Сега ми разкажете за пистолета. Какво се случи с него?

— Тя го изпусна — каза Корнелия.

— И след това?

Фенторп обясни как се е върнал да го търси, но не го намерил.

— Аха, сега започвам да разбирам — каза Поаро. — Моля ви да бъдете много внимателни. Опишете ми точно какво се случи.

— Мис дьо Белфор го изпусна на земята и после го ритна встрани.

— Като че ли изпитваше омраза към него — каза Корнелия. — Зная точно какво чувствуваше.

— И така пистолетът се е плъзнал под един диван. Сега внимавайте. Мадмоазел дьо Белфор взе ли го отново, преди да напусне салона?

И двамата отрекоха това.

— Както разбирате, искам да бъда съвсем точен. А сега да се занимаем със следния въпрос. Когато мадмоазел дьо Белфор излиза от салона, пистолетът е под дивана и тъй като мадмоазел дьо Белфор не е сама — мосю Фенторп, мадмоазел Робсън или мадмоазел Бауърс са при нея, тя няма възможност да го вземе, след като е напуснала салона. В колко часа отидохте да го търсите, мосю Фенторп?

— Трябва да е било малко преди дванадесет и половина.

— И колко време според вас е изминало от момента, когато с доктор Беснер изнесохте мосю Дойл от салона, до момента, когато се върнахте да търсите пистолета?

— Може би пет минути или малко повече.

— Това значи, че през тези пет минути някой е взел падналия под дивана пистолет. Този някой не е мадмоазел дьо Белфор. Кой е той? Твърде вероятно е лицето, което го е взело, да е убиецът на мадам Дойл. Трябва да приемем също, че това лице е подслушало или видяло част от предшестващите събития.

— Не виждам как разбрахте това възрази — Фенторп.

— Защото — каза Еркюл Поаро — току-що ни казахте, че пистолетът е бил под дивана, т.е. не се е виждал. Следователно вероятността да е бил намерен случайно е нищожна. Взел го е някой, който е знаел, че е там. И този някой е присъствал на сцената.

Фенторп поклати глава.

— Не видях никого, когато излязох на палубата, преди да се чуе изстрелът.

— Да, но вие сте излязъл през вратата откъм дясната страна.

— Да. От тази страна е каютата ми.

— Тогава не бихте забелязали човек, който може да е стоял при вратата от лявата страна и е гледал през прозореца?

— Не — призна Фенторп.

— Някой друг чу ли изстрела освен нубийското момче?

— Доколкото знам, не.

Фенторп продължи:

— Всички прозорци бяха затворени. Мис ван Шойлер бе почувствувала някакво течение по-рано вечерта. Двукрилата врата също беше затворена. Съмнявам се дали изобщо изстрелът се е чул ясно. Звукът би наподобявал гърмеж на тапа.

— Доколкото зная, никой не е чул другия изстрел, с който е убита мисиз Дойл — обади Рейс.

— С това ще се занимаем по-късно — каза Поаро. — Засега все още се интересувам от мадмоазел дьо Белфор. Трябва да говорим с мадмоазел Бауърс. Но преди да тръгнете — спря той Фенторп и Корнелия, — бих искал да ми разкажете нещо за себе си, за да не стане нужда да ви викам повторно. Първо вие, мосю, трите ви имена.

— Джеймс Лечдейл Фенторп.

— Адрес?

— Глазмор Хаус, Маркит Донингтън, Нортемптъншиър.

— Професията ви?

— Аз съм адвокат.

— Защо сте дошли в тази страна?

Настъпи пауза. За пръв път безстрастният мистър Фенторп се изненада.

— Е, за удоволствие — най-после измънка той.

— Аха — каза Поаро. — В отпуска сте, така ли?

— Да, може да се каже.

— Много добре, мосю Фенторп. Ще ми разкажете ли накратко какво правихте снощи след събитията, за които току-що говорихме?

— Веднага си легнах.

— Това беше в...?

— Малко след дванадесет и половина.

— Вашата каюта е номер 22 от дясната страна и е най-близката до салона, нали?

— Да.

— Ще ви задам още един въпрос. Чухте ли нещо — каквото и да е, след като се прибрахте в каютата си?

Фенторп се замисли.

— Бързо се приготвих за сън. Мисля, че чух някакъв плясък точно когато заспивах. Нищо друго.

— Чули сте някакъв плясък? Наблизо ли?

Фенторп поклати глава.

— Наистина не мога да кажа. Бях полузаспал.

— Към колко часа беше това?

— Трябва да е било около един часа. Не мога точно да кажа.

— Благодаря ви, мосю Фенторп. Това е всичко. — Поаро насочи вниманието си към Корнелия.

— А сега, мадмоазел Робсън, вашето име.

— Корнелия Рут. Адресът ми е; Ред Хаус, Белфийлд, Кънектикът.

— Защо дойдохте в Египет?

— Дойдох на екскурзия с леля Мари, мис ван Шойлер.

— Срецаха ли сте мадам Дойл преди това пътуване?

— Не, никога.

— Какво правихте снощи?

— Веднага си легнах, след като помогнах на доктор Беснер да оперира крака на мистър Дойл.

— Вашата каюта е...?

— Номер 43 от лявата страна, точно до каютата на мис дьо Белфор.

— Чухте ли нещо?

— Не чух нищо — поклати глава Корнелия.

— Някакъв плясък?

— Не, пък и не бих могла, защото каютата ми е откъм брега.

Поаро кимна.

— Благодаря ви, мадмоазел Робсън. Сега може, ще бъдете така любезна да помолите мадмоазел Бауърс да дойде тук.

Фенторп и Корнелия излязоха.

— Всичко е съвсем ясно — каза Рейс. — Жаклин дьо Белфор не е могла да вземе пистолета, освен ако разпитаните поотделно свидетели не лъжат. Но някой го е взел. И някой е подслушвал снощи. И някой е бил толкова глупав, за да напише онова Ж на стената.

Чу се почукване и мис Бауърс влезе. Медицинската сестра беше както винаги спокойна и делова. В отговор на въпроса на Поаро тя съобщи името, образованието и адреса си, като прибави:

— Грижа се за мис ван Шойлер повече от две години.

— Лошо ли е здравето на мис ван Шойлер?

— Не, не бих казала — отговори мис Бауърс. — Тя не е млада и тъй като е загрижена за здравето си, желае да има сестра около себе си. Здравословното ѝ състояние е съвсем добро. Просто обича да я обграждат с внимание и няма нищо против да плаща за това.

Поаро кимна с разбиране и каза:

— Както разбрах, мадмоазел Робсън ви е извикала снощи?

— Да.

— Ще ми разкажете ли какво точно се случи?

— Мис Робсън набързо ми разказа за инцидента. След това отидох с нея при мис дьо Белфор, която беше изпаднала в истерия.

— Отпрати ли тя някакви заплахи срещу Линет Дойл?

— Не, не е правила нищо такова. С патологична упоритост се обвиняваше в различни престъпления. Беше погълнала голямо количество алкохол и изпитваше последствията от това. Реших, че не трябва да остане без надзор, инжектирах и малка доза морфин и останах с нея.

— Сега, мадмоазел Бауърс, искам да ми отговорите на следния въпрос: излиза ли мадмоазел дьо Белфор от каютата си?

— Не, не е излизала.

— А вие?

— Останах при нея до рано сутринта.

— Съвсем сигурна ли сте в това?!

— Абсолютно съм сигурна.

— Благодаря ви, мадмоазел Бауърс.

Сестрата излезе. Двамата мъже се спогледаха.

Жаклин дьо Белфор определено не бе извършила убийството. Кой тогава бе застрелял Линет Дойл?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейс каза:

— Някой е задигнал пистолета. Жаклин дьо Белфор не е извършила това. Някой е знаел достатъчно, за да очаква, че ще ѝ бъде приписано извършеното от него престъпление. Но този някой не е знаел, че една медицинска сестра ще я инжектира с морфин и ще стои с нея през цялата нощ. И още нещо. Някой вече се е опитал да убие Линет Дойл, като е блъснал каменен блок върху нея; този някой не е била Жаклин дьо Белфор. Кой е той?

— По-лесно ще кажем кой не би могъл да бъде — отговори Поаро. — Нито мосю Дойл, нито мадам Алертън, синът ѝ, мадмоазел ван Шойлер или мадмоазел Бауърс не биха могли да имат нещо общо, защото всички те бяха пред очите ми.

— Тук могат да се направят много предположения. Какъв е мотивът?

— Надявам се, че за това ще ни помогне Дойл, Имаше няколко инцидента.

Вратата внезапно се отвори и влезе Жаклин дьо Белфор. Беше много бледа и леко се олюляваше.

— Не го извърших аз — прошепна тя като уплашено дете. — Не го извърших. Моля ви, повярвайте ми. Всеки мисли, че съм аз, но не съм го направила, не съм, не съм... ужасно е, как искам да не беше се случвало. Можех да убия Саймън снощи, бях обезумяла. Но не съм извършила другото...

Тя се отпусна на стола и избухна в сълзи.

— Хайде, хайде — потупа я Поаро по рамото. — Знаем, че не сте убили мадам Дойл. Това е доказано, дете мое. Не сте били вие.

Жаклин внезапно се надигна в стола, стиснала мократа си кърпичка в ръце.

— Но кой го е направил?

— Това се питаме и ние — отговори Поаро. — Можете ли да ни помогнете с нещо?

Жаклин поклати глава.

— Не зная... нямам никаква представа. — Тя се замисли. — Не, не зная кой би искал да я убие. — Гласът ѝ трепна: — Освен аз.

— Извинете ме за минута, спомних си нещо — каза Рейс и излезе бързо от стаята.

Жаклин дъо Белфор седеше с наведена глава и нервно свиваше пръсти. Внезапно изрече задъхано:

— Смъртта е страшна! Ужасява ме самата мисъл за нея!

— Да. Не е много приятно да мислиш, че сега, в този момент, някой или някоя ликува заради успеха си.

— О, недейте, моля ви — извика Джеки. — Това е ужасно.

— Това е истината — сви рамене Поаро.

— Искях да умре... — каза глухо Джеки, — и тя умря. И най-лошото е, че умря, както казах аз.

— Да, мадмоазел. Била е застреляна в главата.

Тя извика:

— Тогава бях права, онази нощ в хотела. Там някой подслушваше!

— А, да — кимна Поаро. — Питам се дали ще си спомните това. Да, наистина твърде голямо съвпадение е, че мадам Дойл е била убита по начина, който описавте.

Джеки потрепера.

— Мъжът от онази нощ, кой може да е бил?

Поаро замълча за миг, после запита със съвсем друг тон:

— Сигурна ли сте, че беше мъж, мадмоазел?

Джеки го погледна изненадана.

— Да, разбира се. Поне...

— Да?

Тя сви вежди и притвори очи в усилие да си припомни. След това каза бавно:

— Мислех, че е мъж...

— Но сега не сте толкова сигурна?

Джеки прошепна?

— Не, не мога да бъда сигурна. Допусках, че е мъж, но в същност беше само един силует, сянка... — Тя млъкна и тъй като Поаро не каза нищо, добави; — Мислите, че може да е била жена? Но нали нито една жена на този кораб не би искала да убие Линет?

Поаро само поклати глава. Вратата се отвори и влезе Беснер.

— Ще дойдете ли да говорите с мистър Дойл, мосю Поаро? Искате да ви види.

Джеки скочи и хвана Беснер за ръката.

— Как е той? Добре ли е?

— Разбира се, че не е добре — каза с укор доктор Беснер. — Костта му е счупена.

— Но няма да умре, нали? — извика Джеки.

— Кой е казал такова нещо? Когато пристигнем в някое цивилизовано място, ще го прегледаме на рентген и ще бъде лекуван, както трябва.

— О! — момичето сплете конвулсивно ръце и се отпусна отново на стола.

Поаро излезе на палубата с доктора, където Рейс се присъедини към тях. Те се изкачиха на горната палуба до каютата на Беснер.

Саймън Дойл лежеше по гръб. Кракът му беше поставен върху импровизирана стойка от натрупани възглавници и подложки. Лицето му имаше пепеляв цвят, бе изкривено от болката и страшния шок от новината. Но в очите му се четеше по-ясно от всичко друго страх — мъчителният страх на дете.

Той промълви:

— Моля, влезте. Докторът ми каза за... Линет. Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам, че е истина.

— Зная. Това е тежък удар — каза Рейс.

— Джеки не го е извършила — заекна Саймън. — Сигурен съм, че не Джеки го е извършила! Всичко е срещу нея, но не е тя. Снощи беше малко нервна, много й се събра и затова се нахвърли срещу мен. Но тя не може да извърши убийство... хладнокръвно убийство...

— Успокойте се, мосю Дойл — каза меко Поаро. — Мадмоазел дьо Белфор няма нищо общо с убийството на съпругата ви.

Саймън го погледна недоверчиво.

— Откровено ли говорите?

— Но тъй като не е била Жаклин дьо Белфор — продължи Поаро, — можете ли да ни кажете кой би могъл да бъде?

Саймън поклати глава. Лицето му придоби още по-смутено изражение.

— Това е лудост, невъзможно е. Освен Джеки никой друг нямаше лоши чувства към нея.

— Мислете, мосю Дойл! Нямаше ли тя врагове? Имаше ли някой, който да не я обича?

Саймън отново поклати безпомощно глава.

— Това е абсурдно. Уиндълшъм би могъл да има лоши спомени от нея. Тя го пренебрегна, за да се омъжи за мен, но не мога да си представя човек като Уиндълшъм да извърши убийство, а и той е далеч оттук. Старият сър Джордж Уод беше недоволен от Линет заради продажбата на къщата, но той е на хиляди мили далеч оттук, в Лондон, пък и да се мисли за убийство във връзка с това е нелепо.

— Слушайте, мосю Дойл — каза сериозно Поаро. — Първия ден на „Карнак“ говорих за кратко време с вашата съпруга. Направи ми впечатление, че е много разстроена и уплашена. Тя каза, отбележете това, че всеки я ненавиждал. Каза ми, че се страхувала, като че ли отвсякъде била обградена с врагове.

— Тя беше много разстроена, че видя Джеки на борда. Също и аз — каза Саймън.

— Това е истина, но не обяснява напълно думите ѝ. Сигурно преувеличаваше, като каза, че е обградена от врагове, но все пак нямаше пред вид само Жаклин дьо Белфор.

— Може би сте прав — призна Саймън. — Мисля, че мога да обясня това. Беше разтревожена от едно име в списъка на пътниците.

— Име в списъка на пътниците? Чие име?

— Виждате ли, в същност тя не ми го каза. А и аз дори не я слушах внимателно. Мислех за тази история с Жаклин. Доколкото си спомням, спомена за някакъв разорен акционер и че ѝ е било неприятно да срещне човек, който има лоши чувства към семейството ѝ. Въпреки че не познавам историята на рода ѝ много добре, мисля, че майката на Линет е била дъщеря на милионер. Баща ѝ не е бил много-много богат, но след като се оженил, започнал да играе на борсата или нещо такова. И в резултат на това, разбира се, няколко души се разорили. Нали знаете, сутринта си богат, вечерта си на улицата. Струва ми се, че на борда имаше човек, чийто баща се е противопоставил на бащата на Линет и е бил разорен от него. Спомням си, че тя каза; „Ужасно е, когато хората те мразят, без дори да са те виждали“.

— Да — каза замислено Поаро. — Може би това е причината за думите ѝ. За пръв път тя чувствуваше бремето на парите, а не тяхната сила. Сигурен ли сте, че не е споменала нечие име?

Саймън поклати тъжно глава.

— Не обърнах внимание. Само казах, че днес никой не си спомня какво се е случило някога на баща му и че животът е твърде напрегнат, за да мислим за това. Нещо такова.

Беснер каза сухо:

— Имам едно предложение. На борда положително има млад човек, който се чувства онеправдан.

— Имате пред вид Фергюсън? — попита Поаро.

— Да. Чух го да говори един или два пъти против мисиз Дойл.

— Какво можем да направим, за да изясним това? — попита Саймън.

— Полковник Рейс и аз трябва да разпитаме всички пътници — отвърна Поаро. — Докато не изслушаме показанията им, няма смисъл да градим хипотези. Преди всичко трябва да разпитаме камериерката. Може би ще бъде добре, ако направим това тук. Присъствието на мосю Дойл може да ни е от помощ.

— Да, това е добра идея — каза Саймън.

— Тя от дълго време ли е с мисиз Дойл?

— Само от няколко месеца.

— Само от няколко месеца! — възкликна Поаро.

— Защо, да не мислите, че...

— Имаше ли съпругата ви ценни бижута?

— Перлите ѝ бяха тук — каза Саймън. — Веднъж ми каза, че стрували четиридесет и пет хиляди. — Той потрепера: — Господи, да не мислите, че заради тези проклети перли?...

— Кражбата може да бъде мотив за убийство — каза Поаро. — Въпреки че не ми изглежда много вероятно... Е, ще видим. Нека доведат камериерката.

Оказа се, че Луиз Бурже е жизнената брюнетка е темпераментно лице, която бе направила впечатление на Поаро преди няколко дни.

Сега изглеждаше уплашена, плачеше и бе загубила цялата си жизненост. Но имаше нещо лукаво в очите ѝ, което настрои зле двамата мъже към нея.

— Вие сте Луиз Бурже?

— Да, мосю.

— Кога за последен път видяхте жива мадам Дойл?

— Снощи, мосю. Бях в каютата ѝ, за да я съблека.

— В колко часа беше това?

— Малко след единадесет. Не мога да кажа точно. Помагам на мадам да се съблече и приготви за сън и си отивам.

— Колко време ви отне това?

— Десет минути. Мадам беше уморена. Каза ми да изгася лампата на излизане.

— И какво правихте, след като излязохте?

— Отидох в каютата си на долната палуба.

— И не сте чули или видели нищо, което може да ни е от помощ?

— Как бих могла, мосю?

— Не ни разправяйте такива приказки, мадмоазел — отвърна остро Поаро.

Като избягна погледа му, тя каза:

— Но аз бях далеч... Какво бих могла да чуя или да видя? Бях на долната палуба. Дори каютата ми е от другата страна на кораба. Нищо не бих могла да чуя. Естествено, ако не можех да заспя, ако се бях изкачила по стълбите, тогава може би щях да видя това чудовище, убиеца, да влиза или да излиза от каютата на мадам, но тъй като...

Тя протегна умолително ръце към Саймън.

— Мосю, моля ви се, вие разбирате, какво мога аз да кажа?

— Драга моя — каза рязко Саймън, — не ставайте глупава. Никой не мисли, че сте чули или видели нещо. Не се безпокойте, ще се погрижа за вас. Никой в нищо не ви обвинява.

— Мосю е много добър — измърмори Луиз и наведе скромно очи.

— Значи нищо не сте чули или видели, така ли? — попита нетърпеливо Рейс.

— Да.

— И не познавате никого, който да е имал лоши чувства към господарката ви?

За изненада и на тримата Луиз кимна енергично с глава.

— О, да. Това знам. На този въпрос мога да отговоря с положителност.

— Имате пред вид мадмоазел дьо Белфор? — каза Поаро.

— Да, разбира се. Но не за нея искам да ви разкажа. На този кораб имаше един човек, който не обичаше мадам и беше много ядосан, защото мадам му беше объркала плановете.

— Господи! — възкликна Саймън. — Какво значи това?

Луиз продължи, като кимаше разпалено и енергично с глава.

— Да, да. Точно така! Става дума за моята предшественица, предишната камериерка на мадам. Един от механиците на кораба искаше тя да се омъжи за него. И моята предшественица, тя се казваше Мари, щеше да направи това. Но мадам Дойл проучи и откри, че този Флитууд вече е бил женен за цветна жена, за жена от тази страна, нали разбирате. Тя се върнала при близките си, но той все още бил женен за нея. И така мадам казала всичко това на Мари и Мари била много нещастна, и не желала да види вече Флитууд. И Флитууд бил вбесен, а когато разбра, че мадам Дойл преди е била мадомоазел Линет Риджудей, ми каза, че иска да я убие! С намесата си тя му разбила живота, така каза.

Луиз тържествуващо замълча.

— Интересно — каза Рейс.

— Знаехте ли нещо за това? — обърна се Поаро към Саймън.

— Абсолютно нищо — отговори чистосърдечно той. — Съмнявам се дали изобщо Линет е знаела, че този човек е на кораба. Сигурно напълно е забравила за случая. — Той се обърна рязко към камериерката; — Казахте ли нещо за това на мадам Дойл?

— Разбира се, че не, мосю.

— Знаете ли нещо за перлите на мадам Дойл? — попита Поаро.

— Перлите ли? — Луиз разтвори широко очи. — Тя ги носеше снощи.

— Видяхте ли ги, когато си лягаше?

— Да, мосю.

— Къде ги сложи?

— Отстрани на масата, както винаги.

— Там ли ги видяхте за последен път?

— Да, мосю.

— Видяхте ли ги тази сутрин?

Очите на момичето се изпълниха с уплаха.

— Господи! Изобщо не погледнах. Отидох до леглото и видях... след това изпищях, втурнах се навън и припаднах.

— Вие не сте погледнали — поклати глава Поаро. — Но аз съм твърде наблюдателен и тази сутрин не видях никакви перли на масичката до леглото.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Еркюл Поаро не бе сгрешил. Перлите не бяха на масичката до леглото на Линет Дойл.

Помолиха Луиз Бурже да потърси в багажа на Линет. Според нея всичко било на мястото си. Само перлите бяха изчезнали.

След като излязоха от каютата, един стюард им съобщи, че в салона за пушене е сервирана закуска. Когато минаваха по палубата, Рейс се спря, за да погледне през парапета.

— Аха. Виждам, че ви е хрумнало нещо, приятелю.

— Да. Когато Фенторп спомена, че чул някакъв плясък, внезапно си спомних, че и аз бях събуден от нещо такова миналата нощ. Напълно вероятно е след убийството престъпникът да е хвърлил пистолета зад борда.

— Наистина ли мислите така, приятелю? — попита замислено Поаро.

— Това е предположение — сви рамене Рейс. — Все пак не открих никъде пистолета в каютата. Това беше първото нещо, което потърсих.

— Малко вероятно е пистолетът да е бил хвърлен зад борда.

— Къде е тогава?

Поаро отговори бавно:

— Ако не е в каютата на мадам Дойл, то логично е да бъде само на едно друго място.

— Къде?

— В каютата на Жаклин дьо Белфор.

Рейс каза съсредоточено:

— Да, разбирам... Сега тя не е там. Да отидем ли да проверим?

Поаро поклати глава.

— Не, приятелю. Би било прибързано, Може още да не е оставен там.

— Какво ще кажете, ако веднага претърсим целия кораб?

— Така ще се издадем. Трябва да действваме, много внимателно. Сега сме в деликатно положение. Хайде да поговорим, докато закусваме.

Рейс се съгласи и те влязоха в салона за пушене.

— Е, сега имаме две ясни следи — каза Рейс, като напълни чашата си с кафе, — Изчезналите перли и този Флитууд, Очевидно става дума за кражба, колкото до перлите, но не знам дали ще се съгласите с мен...

— Твърде неподходящ момент за кражба — прекъсна го Поаро.

— Точно така. Кражба на перли сега означава всеки на борда да бъде щателно претърсен. Как иначе би могъл крадецът да избяга с плячката си?

— Би могъл да отиде на брега и да ги скрие.

— Компанията има наблюдателен пост там.

— Тогава това е невъзможно. Може би убийството е било извършено, за да се отклони вниманието от кражбата? Не, това е съвсем неприемливо, дори абсурдно. Да предположим, че мадам Дойл се е събудила и е заловила крадеца на местопрестъплението.

— И той я е застрелял? Но тя е била застреляна, докато е спяла.

— Така че и това предположение отпада. Знаете ли, имам една идея за тези перли. Не, това е невъзможно, защото ако бях прав, не биха изчезнали. Какво е мнението ви за камериерката?

— Питам се — каза Рейс бавно — дали не знае повече, отколкото казва.

— А, и вие сте останали с такова впечатление.

— Това момиче определено не ми харесва.

— Да, не бих ѝ се доверил — съгласи се Еркюл Поаро.

— Мислите, че има нещо общо с убийството?

— Не, не бих казал.

— Може би е замесена в кражбата на перлите?

— Това е по-вероятно. Била е за много кратко време с мадам Дойл. Може да е член на банда, занимаваща се с кражби на бижута. В такива случаи често има камериерка с отлични препоръки. За съжаление не сме в състояние да получим информация по тези въпроси. И освен това такова обяснение не ме задоволява напълно... тези перли... о, господи, догадката ми трябва да е вярна... И все пак никой не би бил такъв идиот. — Той замълча.

— А този Флитууд?

— Трябва да го разпитаме. Може би тук е отговорът на загадката. Ако историята на Луиз Бурже е истинска, той има определена причина за отмъщение. Може би е подслушал скандала между Жаклин и Саймън Дойл и след като са напуснали салона, е влязъл бързо вътре и е взел пистолета. Да, това е напълно възможно. И това Ж, надраскано с кръв на стената, би съответствало на груба и примитивна натура.

— В същност този е човекът, който търсим?

— Да, само че... — Поаро потърка нос и каза с лека гримаса: — Виждате ли, познавам собствените си слабости. За мен казваха, че обичам да усложнявам случаите. Разрешението, което ми предлагате, е твърде лесно, твърде банално. Не мога да си представя, че наистина така се е случило. А може би това са обикновени предразсъдъци от моя страна.

— По-добре да разпитаме Флитууд.

Рейс позвъни и даде нареждане да го извикат. След това попита:

— Някакви други идеи?

— Много, приятелю. Американският попечител например.

— Пенингтън?

— Да, Пенингтън. Онзи ден наблюдавах една любопитна сценка. — И той разказа случката на Рейс. — Според мен това е от значение. Линет Дойл поиска да прочете всички документи, преди да ги подпише. Той отложи това за някой друг ден. Тогава съпругът направи една много интересна забележка.

— Каква?

— Той каза; „Никога не чета нищо. Подписвам, където ми посочат“. Разбирате ли какво означават тези думи? Пенингтън разбра. Видях това в очите му, когато погледна Дойл. Сякаш някаква съвсем нова мисъл се бе появила в главата му. Представете си, приятелю, че сте попечител на дъщеря на много богат човек. Може би използвате парите, за да играете на борсата или за рисковани сделки. Зная, че е така във всички детективски романи, но и във вестниците четем за това. Това се случва, приятелю, случва се.

— Безспорно — каза Рейс.

— Все още има време да натрупаш пари, като играеш активно на борсата. Повереницата ти е малолетна. Но внезапно тя се омъжва! Контролът върху имуществото преминава от твоите ръце в нейните

при първо поискване! Истинска катастрофа! Но има някакъв шанс. Тя е на сватбено пътешествие и може би няма да бъде много внимателна. Един лист, небрежно пъхнат между другите за подпис... Но Линет Дойл не беше такава. Тя беше делова жена, дори и през медения си месец. Съпругът ѝ казва нещо и една нова идея се появява в главата на отчаяния човек, който търси изход от фалита. Ако Линет Дойл умре, съпругът ще наследи богатството ѝ, а с него той лесно ще се справи; за ловкия Андру Пенингтън това би било детска игра. Казвам ви, че видях как тази мисъл мина през главата на Андру Пенингтън. „Ако с Дойл ще трябва да се оправям...“ Точно това си помисли.

— Много вероятно, бих казал, но нямате никакви доказателства — отбеляза сухо Рейс.

— Уви, не.

— Да не забравяме младия Фергюсън. Той обвинява всичко и всички. Не мисля, че това е от голямо значение, но все пак той би могъл да бъде човекът, чийто баща е бил разорен от стария Риджуей. Може да изглежда преувеличено, но е възможно. Твърде често хората не забравят злините от миналото. — Той замълча за миг и след това каза: — И остава моят човек.

— Да, „вашият човек“, както казвате.

— Той е убиец. Знаем това. Но, от друга страна, не виждам как би могъл да се сблъска с Линет Дойл. Пътищата им са толкова различни.

— Освен, ако случайно не е научила нещо за самоличността му.

— Възможно, но малко вероятно. — Някой почука на вратата. — А, това е нашият неуспял двуженец.

Флитууд беше едър, грубоват човек. Когато влезе в стаята, той ги изгледа с недоверие. Поаро се досети, че той е човекът, когото бе видял да говори с Луиз Бурже.

— Искали сте да ме видите? — попита с подозрение той.

— Да — каза Рейс. — Може би знаете, че на този кораб снощи бе извършено убийство?

Флитууд кимна.

— Вярно ли е, че сте имали причина да мразите жената, която бе убита?

Сянка на безпокойство се мярна в очите му.

— Кой ви каза?

— Заявили сте, че мисиз Дойл се е намесила в отношенията ви с една млада жена.

— Зная кой ви е казал това, онази лъжлива френска уличница. Това момиче е страшна измамница.

— Да, но тази история е истинска.

— Това е мръсна лъжа!

— Заявявате това, без да знаете дори за какво става дума.

Изстрелът попадна в целта. Той се смути и преглътна.

— Вярно ли е или не че сте имали намерение да се ожените за момиче на име Мари и тя ви е изоставила, когато е разбрала, че вече сте женен?

— Какво ѝ влизаше това в работата?

— Искате да кажете, че не е било работа на мисиз Дойл? Е, както знаете, двуженството е наказуемо.

— Не беше така. Ожених се за една от тукашните, но не ни провървя. Тя се върна при роднините си. Не съм я виждал от шест години.

— И все още сте женен за нея?

Мъжът замълча. Рейс продължи:

— Мисиз Дойл или мис Риджуей, както тогава се е наричала, е разкрила това, нали?

— Да, дявол да я вземе! Пъхаше си носа навсякъде, където не ѝ бе работа. Бях почтен с Мари. Бих направил всичко за нея. И тя никога не би разбрала за другата, ако не беше тази интригантка. Да, признавам, че ѝ имах зъб и ми причерня, когато я видях на този кораб, цялата обкичена с перли и диаманти, пристъпвайки наоколо като кралица, без дори да се досеща, че завинаги е разбила живота на един човек! Вярно е, не можех да я гледам, но ако мислите, че съм долен убиец, ако мислите, че съм я застрелял, това е проклета лъжа! Никога не съм я докосвал. И това е чистата истина.

Той млъкна. Пот се стичаше по лицето му.

— Къде бяхте снощи между дванайсет и два часа?

— Спях в леглото си и приятелят ми ще потвърди това.

— Ще проверим. Това е достатъчно — каза Рейс и му кимна рязко да си върви.

— Какво ще кажете? — запита Поаро, когато вратата се затвори след Флитууд.

Рейс сви рамене.

— Беше доста откровен. Нервен е, разбира се, но не прекалено. Ще трябва да проверим алибито му, въпреки че това едва ли ще ни помогне много. Другият сигурно е спял и този приятел е можел да се измъкне навън и отново да се прибере в каютата си. Трябва да разберем дали някой друг не го е видял.

— Да, трябва да разследваме това.

— Мисля, че е важно да разберем дали някой е чул нещо, което може да ни помогне да определим часа на убийството. Според Беснер това се е случило между дванайсет и два. Твърде вероятно е някои от пътниците да са чули изстрела, дори и ако не са разбрали, че това е изстрел. Аз не чух нищо подобно. А вие?

Поаро поклати глава.

— Спах много дълбоко и не чух абсолютно нищо. Сигурно са ми дали приспивателно.

— Жалко. Да се надяваме, че пътниците, чиито каюти са от дясната страна, ще ни помогнат. С Фенторп вече говорихме. Да разпитаме мисиз Алертън и сина ѝ. Ще изпратя стюарда да ги извика.

Мисиз Алертън влезе с енергична стъпка. Беше облечена в светлосива, раирана копринена рокля. Изглеждаше разстроена.

— Това е прекалено ужасно — каза тя, като седна на стола, който Поаро ѝ предложи. — Просто не мога да повярвам. Това красиво създание, което имаше всичко, за да се наслаждава на живота, сега е мъртво. Не мога, не мога да го повярвам.

— — Зная какво чувствате, мадам — каза със съчувствие Поаро.

— Радвам се, че вие сте на кораба, — каза просто тя. — Вие ще откриете кой е извършил това. Толкова се радвам, че не е онова бедно, нещастно момиче.

— Имате пред вид мадмоазел дьо Белфор. Кой ви каза, че не е тя?

— Корнелия Робсън — отговори с бегла усмивка мисиз Алертън. — Виждате ли, тя е като замаяна от случилото се. Сигурно това е единственото вълнуващо преживяване в живота и вероятно последното. Но тя е толкова мила и ужасно се срамува, че ѝ е толкова интересно. Уверена е, че се държи много грозно. — Мисиз Алертън погледна Поаро и прибави: — Но защо говоря глупости. Вие искате да ми зададете някои въпроси.

— В колко часа си легнахте?

— Малко след десет и половина.

— Веднага ли заспахте?

— Да. Бях уморена.

— Чухте ли нещо каквото и да е, през нощта?

Мисиз Алертън сви вежди.

— Да, мисля, че чух плясък и като че ли някой тичаше или обратното. Не си спомням добре. Стори ми се, че някой падна зад борда, в полусън, нали разбирате; тогава се събудих и се ослушах, но беше съвсем тихо.

— Знаете ли в колко часа беше това?

— Боя се, че не. Но не мисля, че беше дълго след като заспах. Може би след около един час.

— Уви, мадам, това не е много точно.

— Зная. Но няма смисъл да се опитвам да гадая, след като нямам и най-малката представа, нали?

— И това ли е всичко, което можете да ни кажете?

— Боя се, че да.

— Познавахте ли преди мисиз Дойл?

— Не, Тим я познаваше. Слушала съм много за нея от една наша братовчедка, Джоана Саутууд, но я видях за пръв път в Асуан.

— Ако позволите, мадам, имам още един въпрос.

Мисиз Алертън промърмори с усмивка:

— Обичам да ми задават недискретни въпроси.

— Става, дума за следното. Дали вие и вашето семейство сте понасяли някога парични загуби поради финансовите операции на бащата на мадам Дойл, Мелхюш Риджуей?

— О, не! — изумя се мисиз Алертън. — Семейните финанси никога не са претърпявали никакви големи загуби, освен когато просто намаляваха поради ниските лихви. Никога не е имало драматичен фалит, който да ни докара до бедност. Съпругът ми остави много малко пари, но те не са изхарчени, въпреки че носят по-малък доход отпреди.

— Благодаря ви. Ще помолите ли сина си да дойде при нас?

Тим каза весело, като видя майка си:

— Е, издържа ли изпитанието? Сега е мой ред! За какво те питаха?

— Само дали съм чула нещо снощи — каза мисиз Алертън. — А за нещастие абсолютно нищо не чух. Не зная защо. Все пак каютата на Линет Дойл е през една от моята. Мисля, че трябваше да чуя изстрела. Отивай, Тим; чакат те.

Поаро зададе на Тим Алертън предишните въпроси.

— Легнах си рано, около десет и половина. Четох малко. Изгасих лампата няколко минути след единайсет часа.

— — Чухте ли нещо след това?

— Чух някъде наблизко мъжки глас да казва лека нощ.

— Това бях аз, пожелавах лека нощ на мисиз Дойл — каза Рейс.

— Да. После заспах. По-късно чух врява, спомням си, че някой викаше Фенторп.

— Мадмоазел Робсън, когато е изтичала от панорамния салон.

— Да, предполагам, че беше тя. След това се разнесоха различни гласове, някой изтича на палубата и тогава чух някакъв плясък и гласа на стария Беснер, който гърмеше нещо като „Внимателно сега“ и „Не толкова бързо“.

— Чули сте плясък?

— Да, нещо такова.

— Сигурен ли сте, че не сте чули изстрел?

— Да, мисля, че би могло и това да бъде... Чух гърмеж от тапа. Може би това е бил изстрелът. Възможно е представата за плясък да се е породила в съзнанието ми, като съм свързал тапа с течност, бликаща в чаша... Спомням си, че смътно си помислих, че горе има някакво събиране и ми се искаше да се разотидат по каютите и да млъкнат.

— Да сте чули нещо друго след това?

Тим се замисли.

— Само Фенторп, който трополеше в съседната каюта. Мислех, че никога няма да си легне.

— А след това?

Тим сви рамене.

— След това нищо — мрак.

— Нищо друго ли не чухте?

— Абсолютно нищо.

— Благодаря ви, мосю Алертън.

Тим стана и излезе от каютата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На горната палуба на „Карнак“ Рейс обмисляше по-нататъшните им действия.

— Фенторп, младият Алертън, мисиз Алертън. Следва празната каюта на Саймън Дойл. А кой е до мисиз Дойл? Възрастната американска дама. Ако някой е чул нещо, би трябвало да е тя. Най-добре ще бъде да я извикаме, ако е станала.

Мис ван Шойлер влезе в стаята. Тази сутрин лицето ѝ изглеждаше по-старо и сбръчкано от обикновено. В тъмните ѝ малки очи се четяха жлъч и недоволство. Рейс стана и се поклони.

— Съжаляваме много, че ви безпокоим, мис ван Шойлер. Бяхте много любезна, че дойдохте. Седнете, моля.

Мис ван Шойлер каза рязко:

— Не желая да ме намесват в тази история. Възмутена съм от случилото се и не искам името ми да бъде свързано по какъвто и да било начин с тази... неприятна афера.

— Да, разбира се. Точно казвах на мосю Поаро, че колкото по-скоро изслушаме показанията ви, толкова по-добре, защото няма да ви безпокоим повече.

Мис ван Шойлер погледна по-благосклонно Поаро.

— Радвам се, че и двамата разбирате чувствата ми. Не съм свикнала с подобни неща.

Поаро каза успокоително:

— Точно така, мадмоазел. Затова искаме да ви спестим неприятните моменти, колкото е възможно по-скоро. В колко часа си легнахте снощи?

— Обикновено си лягам в десет часа. Снощи малко закъснях заради небрежността на Корнелия Робсън.

— Много добре. А какво чухте след това?

Мис ван Шойлер каза:

— Спя много леко.

— Великолепно! Това е истинско щастие за нас.

— Бях събудена от онази нахална млада жена, камериерката на мисиз Дойл, която и пожела лека нощ с ненужно висок глас според мен.

— А след това?

— Отново заспах. Събудих се от нечие присъствие в каютата си, но разбрах, че има някой в съседната каюта.

— В каютата на мисиз Дойл?

— Да. Тогава чух стъпки по палубата и след това някакъв плясък.

— Имате ли представа в колко часа беше това?

— Мога точно да ви кажа. Беше един и десет.

— Сигурна ли сте?

— Да. Погледнах малкия часовник до леглото си.

— Чухте ли изстрел?

— Не, нищо такова не чух.

— Но може би ви е събудил изстрел?

Мис ван Шойлер се замисли за миг и като наклони жабешката си глава, каза троснато:

— Да, може би.

— И нямате никаква представа каква е причината за плясъка, който сте чули?

— Съвсем не, знам отлично това.

Полковник Рейс запитва бързо:

— Знаете ли?

— Разбира се. Стана ми неприятно от тези крадливи звуци, затова станах и отворих вратата на каютата. Мис Отърбърн се беше облегнала на парапета. Току-що беше пуснала нещо във водата.

— Мис Отърбърн? — попита с удивление Рейс.

— Напълно ли сте сигурна, че беше тя?

— Видях ясно лицето ѝ.

— Тя забеляза ли ви?

— Не, не мисля.

Поаро се наведе напред.

— Как изглеждаше мис Отърбърн?

— Беше силно развълнувана.

Рейс и Поаро бързо се спогледаха.

— И след това? — подкани я Рейс.

— Мис Отърбърн се отдалечи към кърмата, а аз се прибрах в каютата.

Някой почука на вратата и влезе капитанът. Той държеше в ръка вързоп, от който капеше вода.

— Намерихме го, сър.

Рейс взе вързоп и започна да разгъва прогизналото кадифе. Отдолу се показва кърпичка от груб плат, оцветена в бледорозово, в която беше увит малък пистолет със седефена дръжка.

Рейс погледна победоносно Поаро и каза язвително:

— Видяхте ли, че съм прав. Бил е хвърлен зад борда.

Той протегна към него пистолета и запита:

— Какво ще кажете, мосю Поаро? Този ли е пистолетът, който сте видели онази нощ в хотел „Водопадът“?

Поаро го разгледа внимателно и каза тихо:

— Да, този е. Украсата е същата и... инициалите Ж. Б. Това е луксозен пистолет, направен за жени, но съвсем не е безобидно оръжие.

— Двадесет и два милиметров — измърмори Рейс. Той извади пълнителя. — Два куршума са изстреляни. Е, всичко е ясно.

Мис ван Шойлер се изкашля многозначително и попита:

— Ще ми върнете ли шала?

— Вашият шал, мадам?

— Да, това е моят кадифен шал.

Рейс взе прогизналата купчина.

— Ваше ли е това, мис ван Шойлер?

— Разбира се, че е мое! — отсече старата дама. — Изчезна снощи. Питам всички дали са го виждали.

Поаро погледна въпросително Рейс и той кимна леко в знак на съгласие.

— Къде го видяхте за последен път, мис ван Шойлер?

— Снощи, в салона. Когато реших да си лягам, не можах никъде да го намеря.

— Разбирате ли за какво е бил използван шалът ви? — Той го разстла и посочи с пръст малките обгорели дупки. — Убиецът е увил пистолета в него, за да заглуши изстрела.

— Какво нахалство! — заяви сърдито мис ван Шойлер и съсухрените ѝ бузи се зачервиха.

Рейс каза:

— Бих се радвал, мис ван Шойлер, ако ми кажете дали сте познавали преди мисиз Дойл.

— Не се познавахме.

— Но сте слушали за нея?

— Знаех коя е, разбира се.

— Семействата ви не бяха ли близки?

— Моето семейство винаги е държало на положението си, полковник Рейс. Скъпата ми майка никога не би помислила да приеме някой от семейството Харц, които въпреки богатството си бяха хора без потекло.

— Това ли е всичко, което имате да ни кажете?

— Да, нямам какво повече да кажа. Линет Дойл беше възпитана в Англия и аз я видях за пръв път на този кораб.

Мис ван Шойлер се изправи. Поаро ѝ отвори вратата и тя тържествено излезе.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

— Това е нейната версия и тя няма да се отклони от нея — каза Рейс. — Може би е истина. Не зная. Но Розали Отърбърн? Не очаквах това.

Поаро поклати объркано глава и внезапно удари с ръка по масата.

— Но това е безсмислено — извика той. — По дяволите! Безсмислено е!

Рейс по изгледа.

— Какво точно искате да кажете?

— Искам да кажа, че дотук всичко е съвсем ясно. Някой е искал да убие Линет Дойл. Някой е подслушал скандала снощи в салона. Някой се е промъкнал там и е взел пистолета, обърнете внимание, пистолета на Жаклин дьо Белфор, и е написал буквата Ж на стената... Толкова е просто, нали? Всички улики сочат, че Жаклин дьо Белфор е извършила убийството. И какво след това прави убиецът? Оставя проклетия пистолет, пистолета на Жаклин дьо Белфор, на палубата, за да го видят всички? Не, той или тя хвърля тази толкова изобличаваща улика зад борда. Защо, приятелю, защо?

— Да, странно.

— Това е повече от странно, това е невъзможно!

— Не е невъзможно, след като се е случило!

— Не това искам да кажа. Искам да кажа, че последователността на събитията е невъзможна. Тук нещо не е наред.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полковник Рейс погледна с изненада колегата си. Той имаше причини да се възхищава от ума на Еркюл Поаро. Но сега не можеше да проследи мисълта му. Въпреки това не зададе никакви въпроси. Рядко задаваше въпроси, но действуваше бързо и решително.

— Каква е следващата ни задача? Да разпитаме мис Отърбърн?

— Да, това може би ще ни помогне.

Розали Отърбърн влезе неохотно. Не беше нервна, а просто нямаше желание да говори.

— Е, какво има? — попита тя.

Рейс се зае да задава въпросите.

— Разследваме смъртта на мисиз Дойл — обясни той.

Розали кимна.

— Ще ми разкажете ли какво правихте снощи? Тя помисли за миг.

— Мама и аз си легнахме рано, преди единайсет часа. Не чухме нищо особено освен някакъв шум откъм каютата на доктор Беснер. Чух, че старият боботи нещо на немски. Разбира се, не знаех нищо до тази сутрин.

— Чухте ли изстрел?

— Не.

— Излизахте ли от каютата си снощи?

— Не.

— Сигурна ли сте?

Розали го изглежда.

— Какво искате да кажете? Разбира се, че съм сигурна.

— Да сте отивали например към дясната страна на кораба и да сте хвърляли нещо зад борда?

Лицето ѝ пламна.

— Има ли някакъв закон против хвърлянето на неща зад борда?

— Не, разбира се. Но сте направили това, нали?

— Не. Казвам ви, че не съм излизала от каютата си.

— А ако някой ви е видял и...

Тя го прекъсна.

— Кой казва, че ме е видял?

— Мис ван Шойлер.

— Мис ван Шойлер ли? — запита тя с искрено учудване.

— Да. Мис ван Шойлер твърди, че е видяла от каютата си да изхвърляте нещо зад борда.

— Това е проклета лъжа — отсече Розали и като помисли за миг, попита: — В колко часа?

— В един и десет — отвърна Поаро.

Тя поклати замислено глава.

— Видяла ли е нещо друго?

Поаро я погледна въпросително и потърка брадичката си.

— Не, но е чула нещо.

— Какво е чула?

— Някои да се движи в каютата на мисиз Дойл.

— Разбирам — промълви Розали. Сега тя беше смъртно бледа.

— И вие твърдите, че не сте хвърляли нищо зад борда?

— Защо, за бога, трябва да хвърлям нещо зад борда в дванайсет часа през нощта?

— Трябва да има някаква безобидна причина за това.

— Безобидна? — повтори рязко момичето.

— Да. Виждате ли, мадмоазел, нещо, което не е било безобидно, е било хвърлено зад борда снощи.

Рейс мълчаливо ѝ показва съдържанието на изцапания с кръв вързоп.

Розали Отърбърн се отдръпна назад.

— С... това ли е била убита?

— Да, мадмоазел.

— И вие мислите, че аз съм го направила? Каква глупост! Защо, за бога, да убивам Линет Дойл? Дори не я познавах!

Тя се изсмя презрително и стана.

— Всичко това е толкова нелепо.

— Имайте пред вид, мис Отърбърн — каза Рейс, — че мис ван Шойлер е готова да се закълне, че е видяла съвсем ясно лицето ви на лунната светлина.

Розали се изсмя отново.

— Кой, тази баба? Сигурно не е много добре със зрението. Не е видяла мен. — Тя замълча.

— Свободна ли съм?

Рейс кимна и Розали Отърбърн излезе от стаята.

Двамата се спогледаха. Рейс запали цигара.

— Е, това е. Явно противоречие. На коя от двете да вярваме?

Поаро поклати глава.

— Струва ми се, че и двете не са много искрени.

— Това е най-лошото в професията ни — каза унило Рейс. — Толкова много хора прикриват истината без особена причина. Какво ще предприемем сега? Да продължим разпита на пътниците.

— Да. Винаги е добре да се действа методично и последователно.

Рейс кимна.

Мисиз Отърбърн, облечена в ефирна многоцветна рокля, влезе след дъщеря си. Тя потвърди думите ѝ, че са си легнали преди единайсет часа. Не била чула нищо особено през нощта и не знаела дали Розали е излизала от каютата си. За самото престъпление беше склонна да говори повече.

— Престъпление от любов! — възкликна тя. — Първобитният инстинкт, който е тясно свързан с половия нагон. Представете си Жаклин, това темпераментно момиче с южна кръв, следващо най-дълбоките си инстинкти, как се промъква тихо с пистолет в ръка...

— Но доказано е, че мадмоазел дьо Белфор не е застреляла мадам Дойл. Това знаем със сигурност — обясни ѝ Поаро.

— Съпругът ѝ тогава — каза мисиз Отърбърн, като се съвзе от удара. — Сладострастието се проявява особено силно в половия нагон и това често води до сексуални престъпления. Известни са много подобни случаи.

— Мистър Дойл е бил ранен в крака и не е можел да се движи. Костта му е била счупена и е прекарал нощта с доктор Беснер — каза полковник Рейс.

Мисиз Отърбърн беше много разочарована. Тя потърси с надежда някаква друга възможност.

— Разбира се! Колко съм недосетлива! Мис Бауърс!

— Мис Бауърс?

— Естествено. Това е толкова ясно от психологическа гледна точка. Изтерзаната девственица. Вбесена от гледката на тези млади съпрузи, страстно влюбени един в друг. Разбира се, че е тя. Тя е точно такъв тип — външно непривлекателна, с вродено чувство за благоприличие. В моята книга „Безплодната лоза...“

Полковник Рейс тактично се намеси:

— Предположенията ви са много полезни за нас, мис Отърбърн. Сега трябва да продължим работата си. Много ви благодаря.

Той я изпрати учтиво до вратата и се върна, като бършеше челото си.

— Пфу! Каква ужасна жена! Защо нея някой не убие!

— Това все още може да се случи — утеши го Поаро.

— И няма да бъде никаква загуба. Кой още остана? Рикети и Фергюсън. Ще оставим Пенингтън накрая.

Синьор Рикети беше много словоохотлив и развълнуван.

— Какъв ужас, какъв позор! Да убиеш една толкова млада и красива жена, това наистина е безчовечно престъпление!

Отговаряше бързо. Легнал си много рано. В същност веднага след като вечерял. Прочел набързо една много интересна статия, публикувана напоследък — „Праисторически изследвания в Мала Азия“, която хвърляла съвсем нова светлина върху цветната керамика на Анадолските предпланини. Изгасил лампата малко преди единайсет. Не, не чул никакъв изстрел. Нито никакъв шум като гърмеж на тапа. Единственото нещо, което чул, но по-късно, около полунощ, бил никакъв плясък, силен плясък точно до неговия прозорец.

— Вашата каюта е на долната палуба от дясната страна, нали?

— Да, да, така е. И чух силен плясък. — Той показва с ръце колко силен е бил плясъкът.

— Можете ли да ми кажете в колко часа беше това?

Синьор Рикети се замисли.

— Беше около един, два или три часа, след като заспах. Може би два часа.

— Около един и десет, така ли?

— Да, много вероятно. Господи, какво отвратително престъпление, колко безчовечно... такава очарователна жена.

Рикети излезе, като размахваше ръце.

Рейс изгледа Поаро. Поаро вдигна изразително вежди, после сви рамене. Продължиха с мистър Фергюсън.

Да се разговаря с него беше трудно. Той се изтегна неприлично на един стол.

— Много шум за нищо! — каза младежът с подигравателна усмивка. — Какво значение има това наистина? Колко много безполезни жени има на света!

— Бихте ли ни казали какво правихте снощи, мистър Фергюсън? — попита студено Рейс.

— Не виждам защо трябва да ви казвам, но няма значение. Поскитах доста наоколо. Отидох на брега с мис Робсън. След това тя се качи на кораба, а аз се разкарвах още малко на брега, после се върнах и си легнах към дванадесет часа.

— Каютата ви е на долната палуба, от дясната страна?

— Да. Не съм важна личност.

— Чухте ли изстрел? Може да е прозвучал като гърмеж на тапа.

Фергюсън помисли за миг.

— Да, мисля, че чух нещо такова... Но не мога да си спомня кога, изглежда, преди да заспя. По това време наоколо имаше още много хора, които вдигаха шум и тичаха по горната палуба.

— Тогава сигурно е стреляла мис дъо Белфор. Чухте ли друг изстрел?

Фергюсън поклати глава.

— А някакъв плясък?

— Плясък? Като че ли чух плясък. Но не съм сигурен, наоколо беше толкова шумно.

— Излизахте ли от каютата си през нощта?

Фергюсън се ухили.

— Не, не съм. Не участвах в това добро дело, нямах късмет.

— Хайде, хайде, мистър Фергюсън, не се дръжте като дете.

Младият мъж реагира гневно.

— Защо да не кажа, каквото мисля? Аз вярвам в насилието.

— Но не практикувате онова, което проповядвате — промърмори Поаро. Той се наведе към него. — Питам се дали Флитууд ви е казал, че Линет Дойл е една от най-богатите жени в Англия? Флитууд, приятелю, не е обичал Линет Дойл и е имал сериозна причина да я убие.

Мистър Фергюсън скочи рязко от мястото си и извика яростно:

— Значи това е мръсната ви игра, а? Да стоварите всичко на бедняк като Флитууд, който няма пари да наеме адвокати. Но предупреждавам ви, че ако се опитате да го замесите в тази работа, ще се разправяте с мен.

— И кой точно сте вие?

Лицето на мистър Ферпосън силно почервения.

— Мога да разчитам на приятелите си — заяви дрезгаво той.

— Е, мистър Фергюсън, мисля, че нямам повече нужда от вас — каза Рейс. Когато вратата се затвори зад него, той отбеляза неочаквано: — Доста симпатичен хлапак наистина.

— Това не е човекът, когото търсите, нали? — попита Поаро.

— Едва ли. Но предполагам, че онзи е на борда. Информацията беше много точна. Е, всяко нещо с времето си. Гера е ред на Пенингтън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Андру Пенингтън изрази скръбта си и шока от новината по общоприетите норми. Както винаги, грижливо облечен, той беше сложил черна връзка. Дългото му, гладко избръснато лице беше смутено.

— Джентълмени, тази история ме потресе! — каза той тъжно. — Спомням си Линет като най-милото малко създание, което можете да си представите. Как се гордееше с нея старият Мелхюш Риджуей! Но няма смисъл да говорим за това. Кажете ми какво мога да направя; това е всичко, за което ви моля.

— Първо бих искал да ви попитам, мистър Пенингтън, дали чухте нещо снощи? — попита Рейс.

— Не, сър. Каютата ми е точно до доктор Беснер, мисля, че неговата е номер четиридесет и първи. Около дванайсет часа чух оттам някакъв шум. Тогава, разбира се, нищо не знаех.

— Чухте ли нещо друго? Някакви изстрели?

Андру Пенингтън поклати глава.

— Не, нищо такова.

— Кога си легнахте?

— Трябва да е било малко след единайсет часа.

Той се наведе напред.

— Сигурно знаете, че по кораба се носят разни слухове. Има нещо подозрително в онази полуфранцузойка, Жаклин дьо Белфор. Линет не ми каза всичко, но аз не съм глух и сляп. Имало е някаква история между нея и Саймън, както знаете, търсете жената, това е много сигурно правило и бих казал, че не трябва дълго да търсите.

— Искате да кажете, че Жаклин дьо Белфор е застреляла мадам Дойл? — попита Поаро.

— Да, така ми се струва. Естествено, аз не знам нищо...

— За нещастие ние знаем нещо!

— Така ли? — погледна го изненадано мистър Пенингтън.

— Знаем, че е съвсем невъзможно мадмоазел дьо Белфор да е застреляла мадам Дойл.

Той изложи подробно всички факти, но Пенингтън не изглеждаше убеден.

— Съгласен съм, че има някаква логика в това, но обзалагам се, че онази медицинска сестра не е стояла будна през цялата нощ. Сигурно е задрямала за малко и момичето е могло да се измъкне навън и отново да се върне.

— Едва ли, мосю Пенингтън. Спомнете си, че ѝ е инжектирала силен опиат. А и една медицинска сестра обикновено спи леко и се буди винаги заедно с пациента си.

— Всичко това ми изглежда много подозрително — заяви Пенингтън.

Рейс каза внимателно, но твърдо:

— Моля да имате пред вид, мистър Пенингтън, че сме проверили всички възможности. Резултатът е напълно ясен — Жаклин дьо Белфор не е застреляла мадам Дойл. Така че сме принудени да търсим другаде. Затова се надяваме, че ще ни помогнете.

— Аз? — Пенингтън направи нервно движение.

— Да. Вие сте били близък приятел на убитата. Познавате живота ѝ положително много по-добре от съпруга ѝ, който се е запознал с нея само преди няколко месеца. Сигурно знаете например кой е имал лоши чувства към нея. А може би познавате някого, който е имал причини да желае смъртта ѝ.

Андру Пенингтън облиза пресъхналите си устни.

— Уверявам ви, нямам представа... Виждате ли, Линет израсна в Англия. Почти не познавам приятелите и средата ѝ.

— И освен това на борда е имало човек, който е бил заинтересован от смъртта на мадам Дойл — каза замислено Поаро. — Както си спомняте, тук, на това място, тя едва се спаси, когато онзи каменен блок се разби до нея. А! Но вие в същност не бяхте ли наблизо?

— Не. Тогава бях в храма. После чух за това, разбира се. Опасен инцидент наистина. Но не мислите ли, че е било случайно?

Поаро сви рамене.

— Тогава мислех така, но сега се съмнявам.

— Да, да, естествено. — Пенингтън избърса лицето си с копринена кърпичка.

Полковник Рейс продължи:

— Мистър Дойл спомена, че на борда има някой, който изпитва неприязън не лично към съпругата му, но към нейното семейство. Знаете ли кой може да е той?

— Не, нямам представа — отговори с искрено учудване Пенингтън.

— Тя не ви ли каза нещо за това?

— Не.

— Били сте близък приятел на баща ѝ. Спомняте ли си за някакъв негов конкурент, който е бил разорен от финансовите му операции?

Пенингтън поклати безпомощно глава.

— Нищо особено не мога да кажа. Такива операции се извършват често, разбира се, но не мога да си спомня някой да го е заплашвал. Не, не знам нищо.

— Накратко, с нищо не можете да ни помогнете, така ли, мистър Пенингтън?

— Да, така изглежда. Много съжалявам, джентълмени.

Рейс размени поглед с Поаро и каза:

— И ние съжаляваме. Надявахме се, че ще ни съдействате.

Той стана, за да покаже, че разпитът е свършил.

Андру Пенингтън каза:

— Тъй като Дойл е на легло, предполагам, че би искал аз да уредя формалностите. Извинете, полковник, какво точно възнамерявате да правите?

— Ще пътуваме до Шелал без спиране и ще пристигнем утре сутринта.

— А тялото?

— Ще го пренесем в хладилната камера на кораба.

Андру Пенингтън кимна и излезе от стаята. Поаро и Рейс отново се спогледаха.

— Мистър Пенингтън беше много неспокоен — каза Рейс, като запали цигара.

Поаро кимна.

— И мистър Пенингтън беше толкова смутен, че излъга най-необмислено. Той не беше в храма на Абу Симбел, когато камъкът падна. Аз, лично аз ви казвам, мога да се закълна в това, защото току-що бях излязъл оттам.

— Много глупава и изобличаваща лъжа.

Поаро отново кимна и каза с усмивка:

— Но засега го държим в ръцете си, нали?

— Точно така — съгласи се Рейс.

— Ние се разбираме чудесно, приятелю.

Дочу се лек, стържещ звук и корабът се олюля. „Карнак“ бе потеглил към дома, към Шелал.

— Перлите. Това е следващият въпрос, който трябва да изясним — каза Рейс.

— Имате ли някакъв план?

— Да — той погледна часовника си. — След половин час е време за обяд. Предлагам в края на обедата да съобщя, че перлите са откраднати и че моля всички пътници да останат в трапезарията, докато претърсим навсякъде.

Поаро кимна одобрително.

— Перлите са все още в крадеца. Тъй като ще действваме неочаквано, той или тя няма да могат да ги изхвърлят панически зад борда.

Рейс взе няколко листа и каза:

— Извинете, но искам да обобщя фактите. Така човек не се обърква.

— Правилно. Редът и точността са всичко в нашата работа.

За известно време Рейс беше зает с писане. След това подаде на Поаро резултата от труда си.

— Съгласен ли сте с всичко дотук?

Поаро взе листовите, изписани с четлив, ясен почерк.

Те бяха озаглавени:

Мисиз Дойл за последен път е била видяна жива от камериерката си Луиз Бурже. Час: около 23:30.

От 23:30 до 00:20 само следните пътници имат алиби: Корнелия Робсън, Джеймс Фенторп, Саймън Дойл и Жаклин дьо Белфор. Престъплението е било извършено почти сигурно след този час, защото по всяка вероятност е бил използван пистолетът на Жаклин дьо Белфор, който тогава е бил в чантичката ѝ. Не можем да бъдем абсолютно сигурни, че е използван нейният пистолет, преди да бъде прегледан от експерти, но можем да приемем това за почти доказано.

Вероятен ход на действията: Х (убиецът) е бил свидетел на сцената между Жаклин и Саймън в панорамния салон и е забелязал, че пистолетът е бил запратен под един диван. След като салонът се изпразнил, Х е взел пистолета, като е предполагал (а), че Жаклин дьо Белфор ще бъде обвинена за престъплението. Според тази теория следните лица автоматически отпадат от подозрение:

Корнелия Робсън, защото не е имала възможност да вземе пистолета, преди Джеймс Фенторп да се върне и го потърси.

Мис Бауърс и **доктор Беснер** — поради същата причина.

Фенторп не е напълно освободен от подозрение, тъй като е могъл да прибере в джоба си пистолета и след това да заяви, че не го е намерил.

Всеки друг е могъл да вземе пистолета през този интервал от десет минути. Вероятни мотиви за убийството:

Андру Пенингтън. Предполага се, че е замесен в незаконни финансови операции. Има известни доказателства в подкрепа на тази теория, но недостатъчни, за да оправдаят съдебни действия срещу него. Ако той е блъснал скалата, трябва да приемем, че действа хладнокръвно и без колебание. Очевидно престъплението не е било обмислено предварително, освен ако не предположим, че е бил съставен план от дълго време.

Обстановката снощи по време на скандала и стрелбата е представлявала идеална възможност за престъпника.

Възражения против твърдението, че Пенингтън е убиецът: **Защо е хвърлил пистолета във водата, след като това е толкова важна улика срещу Ж. Б.?**

Флитууд. Мотив — отмъщение. Флитууд е считал, че Линет Дойл е разбила живота му. Възможно е да е подслушал сцената, като е забелязал оръжието под дивана. Може би го е взел, за да извърши убийството по-лесно, а не да хвърли подозрението върху Жаклин. Това обяснява защо намерихме пистолета във водата. **Но ако това е така, защо е написал Ж с кръв на стената?**

Н. В. Кърпичката от евтин плат, в която намерихме пистолета, по-вероятно е била на човек като Флитууд, отколкото на някого от богатите пътници.

Розали Отърбърн. На мис ван Шойлер или на Розали да вярваме? Нещо е било хвърлено във водата тогава и възможно е да е бил пистолетът, увит в кадифения шал.

Важно за отбелязване: Имала ли е Розали някакъв мотив? Може би не е обичала Линет Дойл и дори ѝ е завиждала, но като мотив за убийство това е напълно изключено. Свидетелски показания срещу нея могат да бъдат подкрепени само от убедителен мотив. Доколкото знаем, Розали Отърбърн и Линет Дойл не са се познавали преди.

Мис ван Шойлер. Кадифеният шал, в който е бил увит пистолетът, е принадлежал на мис ван Шойлер. Според нейните показания видяла го е за последен път в панорамния салон снощи. Обърнала внимание на околните, че го няма, и започнали да го търсят, но без успех.

Как шалът е попаднал у Х? Дали Х го е откраднал по-рано вечерта? Но ако е така, защо? Никой не би могъл да каже предварително, че ще има скандал между Жаклин и Саймън. Може би Х е намерил шала в салона, когато се е върнал да вземе пистолета под дивана? Но ако е така, защо не е бил намерен, когато са го търсили? Или мис ван Шойлер никога не го е губила, т. е. тя е убила Линет Дойл и

показанията ѝ срещу Розали Отърбърн са преднамерена лъжа? Ако тя я е убила, какви са били мотивите ѝ? Други възможности:

Кражба: много вероятен мотив, защото перлите изчезнаха, а Линет Дойл беше с тях снощи.

Някой, който не е обичал семейство Риджуей: Възможно, но няма доказателства.

Знаем, че на борда има опасен човек, убиец. Снощи беше извършено убийство. Защо да не свържем тези две събития? Но трябва да докажем, че Линет Дойл е знаела нещо, което е застрашавало сигурността на този човек.

Заклучение: Можем да поставим лицата на борда в две групи — тези, които имат евентуален мотив и срещу които има определени улики, и тези, които все още не са заподозрени.

I

Андру Пенингтън

Флитууд

Розали Отърбърн

Луиз Бурже (кражба?)

Фергюсън (политически мотиви)

II

Мисиз Алертън

Тим Алертън

Корнелия Робсън

Мис Бауърс

Доктор Беснер

Синьор Рикети

Мисиз Отърбърн

Джеймс Фенторп

Поаро остави листовете.

— Много точно сте описали всичко.

— Съгласен ли сте?

— Да.

— Нещо да добавите?

— Аз ли? Аз си задавам един въпрос: **защо пистолетът е бил хвърлен във водата?** — каза важно Поаро.

— Само това ли?

— Засега да. Докато не намеря задоволителен отговор на този въпрос, всичко друго е безсмислено. Това е... това трябва да бъде началната ни точка. Обърнете внимание, приятелю, че в обобщението ви на събитията досега не се опитвате да разрешите този проблем.

Рейс сви рамене.

— Страх може би.

Поаро озадачено поклати глава. Взе подгизналия, размекнат кадифен шал и го разстла на масата. Прокара пръст по обгорелите места и следи.

— Кажете ми, приятелю — каза внезапно той. — Вие сте по-добре запознат с огнестрелните оръжия от мен. Може ли това нещо да заглуши напълно изстрела?

— Не. Не както заглушител например.

Поаро кимна и продължи:

— Мъж, който си служи често с огнестрелни оръжия, ще знае това, но една жена — не.

Рейс го погледна изненадано.

— Може би.

— Така е, разбира се. Тя сигурно чете детективски романи, където не всичко е точно описано.

Рейс побутна малкия пистолет със седефена дръжка.

— Е, този приятел не би издал голям шум. Само лек пукот. Ако наоколо е било шумно, обзалагам се на десет срещу едно, че нищо е нямало да чуете.

— Да, досетих се за това.

Поаро взе кърпичката и внимателно я разгледа.

— Кърпичка на обикновен човек, а не на джентълмен. Струва колкото вълната, от която е направена. Най-много три пенса.

— Кърпичка на човек като Флитууд.

— Да, забелязах, че Андру Пенингтън има фина копринена кърпичка.

— А Фергюсън? — предложи Рейс.

— Може би я е купил, за да парадирва с нея. Но тогава би трябвало да е цветна.

— И да я използва вместо ръкавица, за да не оставя отпечатьци — добави Рейс шеговито. — „Загадката на свенливата носна кърпичка.“

— Цвят съвсем като за младо момиче, нали? — Поаро я остави и взе шала, като отново прегледа следите от барут.

— Все пак странно...

— Какво?

— Бедната мадам Дойл. Лежеше толкова спокойно... с тази малка дупчица в главата — прошепна Поаро. — Спомняте ли си как изглеждаше?

Рейс го погледна въпросително.

— Знаете ли, предполагам, че се опитвате да ми кажете нещо, но нямам представа какво е то.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някой почука на вратата.

— Влезте — извика Рейс.

Появи се един стюард.

— Извинете, сър — каза той на Поаро, — но мистър Дойл ви търси.

— Идвам.

Поаро стана и излезе от стаята. Изкачи се по стълбата към горната палуба и мина покрай каютата на доктор Беснер.

Саймън лежеше, подпрян на възглавници, със зачервено и трескаво лице. В очите му се четеше смущение.

— Благодаря ви, че дойдохте, мосю Поаро. Вижте, искам да ви помоля за нещо.

— Да?

Саймън се изчерви още повече.

— Става дума за Джеки. Искам да я видя. Мислите ли, имате ли нещо против да я помолите... да дойде тук, ако тя иска, разбира се. Знаете ли, лежах и си мислех... Това нещастно дете... все пак тя е само едно дете, държах се с нея отвратително и... — той започна за заеква и млъкна.

Детективът го изгледа с интерес.

— Искате да видите мадмоазел Жаклин? Ще я доведа.

— Много ви благодаря.

Поаро излезе да я потърси. Намери Жаклин дъо Белфор, сгушена в един ъгъл на панорамния салон. На коленете ѝ имаше разтворена книга, но тя не четеше.

Поаро каза внимателно:

— Ще дойдете ли с мен, мадмоазел? Мосю Дойл иска да ви види.

Тя го погледна с удивление и смут. Изчерви се, след това пребледня.

— Саймън? Иска да ме види... да види мен? Недоверието ѝ го трогна.

— Ще дойдете ли, мадмоазел?

— Да, разбира се.

Тя го последва покорно като уплашено дете. Поаро влезе в каютата.

— Ето я.

Тя пристъпи тихо и колебливо след него и застава, неспособна да говори, е очи, втренчени в Саймън.

— Здравей, Джеки. — Той също беше смутен. — Много ти благодаря, че дойде. Исках да кажа... искам да кажа, че...

Тогава тя го прекъсна. Заговори задъхано, отчаяно.

— Саймън, не аз убих Линет. Знаеш, че не съм направила това снощи бях като луда. О, ще ми простиш ли някога?

— Разбира се. Всичко е наред! Абсолютно всичко е наред! — Сега той говореше по-лесно. — Това исках да кажа. Помислих, че малко се тревожиш и...

— Да се тревожа? Малко? О, Саймън!

— Затова исках да те видя. Всичко е наред, разбираш ли? Снощи беше малко нервна, напрегната. Съвсем естествено.

— О, Саймън! Можех да те убия!

— Не, не с онази детска играчка...

— А кракът ти? Може би няма да можеш да ходиш.

— Слушай, Джеки, не ставай сантиментална. Веднага щом пристигнем в Асуан, ще ме прегледат на рентген и ще извадят този тенекиен куршум и всичко ще се оправи много бързо.

Жаклин преглътна два пъти, втурна се напред и коленичи пред Саймън, като зарови обляното си в сълзи лице в завивките му. Той я погали неловко по главата. Очите на двамата мъже се срещнаха. Поаро въздъхна и неохотно се отправи към вратата. Когато излизаше, чу откъслечен шепот:

— Как можах да бъда толкова жестока? О, Саймън... Толкова съжалявам.

Корнелия Робсън се беше облегнала на парапета. Тя обърна глава.

— О, вие ли сте, мосю Поаро? Не ви ли се струва някак страшно, че денят е толкова красив?

Поаро погледна небето.

— Когато слънцето свети, не можете да виждате луната — каза той. — Но когато слънцето го няма, да, когато слънцето го няма...

— Моля? — попита учудено Корнелия.

— Казах, мадмоазел, че когато слънцето залезе, изгрява луната. Така е, нали?.

— Е, да, разбира се.

Тя го изгледа подозрително. Поаро се засмя тихо.

— Говоря глупости. Не обръщайте внимание. Той се запъти с леки стъпки към кърмата на кораба. Пред съседната каюта спря за миг, като долови откъслечни думи отвътре: „Толкова си неблагодарна... след всичко, което направих за теб... не се интересуваши от страданията на нещастната си майка...“

Поаро стисна устни, вдигна ръка и почука.

Настъпи мълчание, после се разнесе гласът на мисиз Отърбърн:

— Кой е?

— Тук ли е мадмоазел Розали?

Розали се появи на входа. Поаро беше изумен от вида ѝ. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а край устата — дълбоки бръчки.

— Какво има? Какво искате? — запита тя неучтиво.

— Моля за удоволствието да говоря няколко минути с вас. Ще дойдете ли?

Тя се намръщи и го погледна подозрително.

— За какво?

— Моля ви.

— Е, добре...

Пристъпи напред и затвори вратата след себе си.

— Слушам ви.

Поаро я хвана внимателно подръка и без да променя посоката, я поведе към задната част на кораба. Те минаха край баните и свиха край ъгъла. Сега бяха сами на кърмата. Нил течеше спокойно зад тях.

Той се облегна на парапета, а Розали застана срещу него, напрегната, с изопнато лице.

— Е, слушам ви? — повтори тя рязко.

Поаро заговори спокойно и внимателно.

— Бих искал да ви задам някои въпроси, мадмоазел, но ми се струва, че ще дойде момент, когато няма да желаете да отговаряте.

— Тогава за какво ме доведохте тук?

Той прокара бавно ръка по дървения парапет.

— Вие сте свикнали да носите бремето на грижите си, но това може да продължи дълго време... А напрежението става за вас твърде голямо.

— Не разбирам за какво говорите.

— Говоря за факти, обикновени, неприятни факти. Нека да си кажем истината в очите. Вашата майка е алкохоличка, мадмоазел.

Розали не отговори. Понечи да каже нещо и отвори уста, но се отказа. Не знаеше как да реагира.

— Няма нужда да говорите. Аз ще говоря вместо вас. В Асуан бях заинтересуван от отношенията ви. Веднага разбрах, че страстно се опитвате да я предпазите от нещо, въпреки че играехте ролята на неблагодарна дъщеря. Много скоро се досетих какво е то. Знаех отдавна всичко, когато една сутрин видях майка ви без съмнение в състояние на алкохолно опиянение. А нейният случай е най-труден за лекуване, защото, доколкото разбрах, се характеризира с тайни пристъпи на алкохолизъм. Тя е успяла тайно да се снабди с алкохол и да го скрие от вас. Не се учудвам, че едва вчера сте открили скривалището ѝ. И така снощи, след като майка ви е заспала дълбоко, вие тихо сте излезли с бутилките в ръка, завили сте към другата страна на кораба (тъй като вашата каюта е откъм брега) и сте ги хвърлили в Нил.

Той млъкна.

— Прав ли съм?

— Да, напълно сте прав — каза изведнъж тя, като кимна възбудено. — Глупаво беше, че не ви казах! Но не желях всички на кораба да научат. А и не исках заради това... искам да кажа...

Поаро завърши изречението вместо нея.

— Не искахте заради това да ви заподозрат в убийство?

Тя кимна и продължи разгорещено:

— Дълго се опитах да го скрия от всички... В същност тя няма вина. Загуби смелост, защото книгите ѝ повече не се продаваха. Хората се умориха от тези евтини любовни истории... Това дълбоко я нарани. След това разбрах и се опитах... да я спра. Отначало всичко беше наред, но после отново започна и беше ужасно, защото постоянно се караше с различни хора. — Тя потръпна. — Винаги

трябваше да внимавам, да я пазя... И тогава започна да се държи лошо с мен, да ме обвинява за всичко. Понякога мисля, че ме мрази.

— Бедното дете!

— Не ме съжалявайте. Нямам нужда от съчувствие, така е по-добре — каза тя остро. Въздъхна тъжно и дълбоко. — Така съм уморена, господи, колко съм уморена.

— Зная — каза той.

— Хората мислят, че съм ужасна, с лош характер, заядлива, неприятна. А не мога да бъда друга. Вече забравих да бъда мила и добра.

— Това ви казах, дълго сте носили сама бремето си.

Розали каза бавно:

— Чувствувам облекчение, когато говоря за това. Вие винаги сте били добър с мен, мосю Поаро, боя се, че често бях груба с вас.

— Учтивостта не е необходима между приятели.

Внезапно подозрението отново се върна в очите ѝ.

— Ще кажете на всички, нали? Сигурно, заради проклетите бутилки, които изхвърлих във водата.

— Не, не е нужно. Само ми кажете в колко часа беше това. В един и десет?

— Мисля, че да. Не си спомням точно.

— Сега искам да знам следното: мадмоазел ван Шойлер ви е видяла, вие видяхте ли я?

Розали поклати глава.

— Не.

— Тя каза, че ви е наблюдавала от вратата на каютата си.

— Да, но аз не я видях. Погледнах само към палубата и след това към реката.

Позро кимна.

— А видяхте ли някого друго когото и да е, когато погледнахте към палубата?

Настъпи дълга пауза. Розали напрегнато мислеше.

Накрая поклати решително глава.

— Не — каза тя. — Никого не видях.

Еркюл Поаро бавно кимна. Но очите му бяха мрачни.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По един, по двама хората се промъкваха с тъжни лица в трапезарията, сякаш чувствуваха, че да седнеш да се храниш с желание е проява на голямо безсърдечие. С виновен вид туристите влизаха и заемаха местата си.

Тим Алертън пристигна няколко минути след майка си. Беше в много лошо настроение.

— Толкова съжалявам, че дойдохме на тази проклета екскурзия — изръмжа той.

Мисиз Алертън поклати печално глава.

— Аз също, скъпи. Това прекрасно момиче! Каква загуба! Като си помисля само, че някой хладнокръвно я е застрелял. Ужасно е, че има такива хора. И онова бедно дете.

— Жаклин?

— Да, сърцето ме боли за нея. Толкова е нещастна.

— По-добре да не се разхожда наоколо и да стреля с играчки, които съвсем не са безопасни — каза без съчувствие Тим, като си взе от маслото.

— Може би животът ѝ не е бил лек.

— О, за бога, не се дръж майчински с всички.

— Ти наистина си в много лошо настроение, Тим.

— Да, така е. Защо се учудваш?

— Не разбирам защо си ядосан, когато всичко е толкова тъжно.

Тим каза нервно:

— Колко си сантиментална! Изглежда, не разбираш, че не е шега да те замесят в убийство.

Тя го погледна с леко безпокойство.

— Но сигурно.

— Точно така. Няма никакво, „но сигурно“. Всеки на този проклет кораб е заподозрян — и ти, и аз, и всички други.

— Практически е така, но в същност е толкова смешно — възрази мисиз Алертън.

— Няма нищо смешно, когато става дума за убийство! Можеш да си седиш тук, драга, и да излъчваш доброта и почтеност, но това няма да направи никакво впечатление на куп неприятни полицаи в Шелал или Асуан.

— Може би дотогава ще разберем истината.

— Откъде знаеш?

— Мосю Поаро може да открие какво е станало.

— Този стар шарлатанин? Нищо няма да открие. Знае само да се хвали и да си реше мустаците.

— Добре, Тим — каза мисиз Алертън — дори ако всичко това е вярно, трябва да приемем нещата, каквито са, без да се тревожим напразно.

Но лицето на сина ѝ беше все така мрачно.

— И онези проклети перли изчезнаха.

— Перлите на Линет?

— Да. Изглежда, че някой ги е задигнал.

— Предполагам, че това е била причината за убийството.

— Защо? Смесваш две напълно различни неща.

— Кой ти каза, че са изчезнали?

— Фергюсън. Казал му онзи здравеняк, приятелят му от машинното отделение, а той го научил от камериерката.

— Това бяха прекрасни перли — заяви тя.

Поаро седна до тях, като се поклонил на мисиз Алертън.

— Малко закъснях — каза той.

— Сигурно сте били зает отговори мисиз Алертън.

— Да, имах много работа.

Той поръча още една бутилка вино.

— Имаме толкова различен вкус — каза тя. — Вие пиете винаги вино, Тим пие уиски и сода, а аз опитвам поред всички видове минерална вода.

— О, така ли! — възкликна Поаро. Той се вгледа в нея за миг и си каза: „Това не е лоша идея...“

След това сви нетърпеливо рамене и като прогони неочакваната мисъл, започна да бърбе за други неща.

— Тежко ли е ранен мистър Дойл? — запита мисиз Алертън.

— Да, раната му е твърде сериозна. Доктор Беснер се надява по-скоро да пристигнем в Асуан, където ще прегледат крака му на рентген

и ще извадят куршума. Но предполага, че няма да остане сакат.

— Бедният Саймън — въздъхна тя. — До вчера беше толкова щастлив, имаше всичко на света. Сега красивата му съпруга е убита, а той лежи безпомощен. Все пак се надявам...

— Какво се надявате, мадам? — попита Поаро, защото тя замълча.

— Надявам се, че не е много сърдит на онова бедно дете.

— На мадмоазел Жаклин? Напротив. Беше много разтревожен за нея.

Той се обърна към Тим.

— Знаете ли, тук човек трябва да бъде малко психолог. Той беше вбесен, когато мадмоазел Жаклин ги преследваше навсякъде. Но сега, след като тя стреля в него и го рани опасно и може би го осакати за дял живот, гневът му изчезна. Можете ли да разберете това?

— Да — каза замислено Тим, — мисля, че мога. Отначало се е почувствувал като глупак.

Поаро кимна.

— Прав сте. Достойнството му е било засегнато.

— Но сега, ако човек погледне по-внимателно, тя е тази, която се прави на глупачка. Всеки я обвинява и така...

— И така той може великодушно да ѝ прости — завърши мисиз Алертън. — Какви деца са мъжете!

— Дълбоко погрешно изявление, което жените винаги правят — измърмори Тим.

Поаро се усмихна и го запита:

— Кажете ми, дали мадам Дойл прилича на братовчедка си Джоана Саутууд?

— Тук грешите, мосю Поаро. Тя е наша братовчедка и приятелка на Линет.

— А, извинете, сбъркал съм. Тя е една млада дама, за която много се говори. Известно време се интересувах от нея.

— Защо? — попита остро Тим.

Поаро се привдигна, за да се поклони на Жаклин дьо Белфор, която току-що бе влязла и минаваше край тяхната маса. Лицето ѝ пламтеше, тя дишаше бързо и очите ѝ блестяха. Докато седаше, той измърмори неясно:

— Питам се, дали всички млади дами, които имат ценни бижута, са така небрежни, както е била мадам Дойл?

Изглежда, бе забравил въпроса на Тим.

— Значи е вярно, че са били откраднати? — попита мисиз Алертън.

— Кой ви каза това, мадам?

— Фергюсън — обади се Тим.

Поаро кимна мрачно.

— Това е истина.

— Предполагам — каза нервно мисиз Алертън, — че това означава много неприятности за всички нас. Тим мисли така.

Синът ѝ се намръщи, но Поаро бързо попита:

— Така ли? Може би и преди сте имали подобно преживяване? Били сте в къща, където е била извършена кражба?

— Никога — отговори Тим.

— О, скъпи, нали беше в Портарлингтън, когато диамантите на онази ужасна жена бяха откраднати?

— Ти винаги безнадеждно объркваш нещата, мамо. Бях там, когато се разбра, че диамантите, които носеше около дебелия си врат, са фалшиви! Може би месеци преди това са били сменени. В същност много хора тогава предполагаха, че тя е направила това!

— Доколкото си спомням, и Джоана мислеше така.

— Джоана не беше там.

— Да, но знаеше случая много добре. И такова предположение е типично за нея.

— Винаги говориш против Джоана, мамо.

Поаро бързо смени темата. Имал намерение да направи голяма покупка в един магазин в Асуан. Избрал красиво златно украшение при един от местните търговци. Разбира се, преди всичко трябвало да се плати, но...

— Казват, че щели, как се казва, да ми го препратят в къщи, на не много висока цена. Мислите ли, че ще го получа?

Мисиз Алертън каза, че доколкото знае, много хора са получили по този начин директно в Англия закупените стоки от подобни магазини и че всичко е пристигнало в изправност.

— Добре. Тогава и аз така ще направя. Но знаете ли какви проблеми има човек, когато е в чужбина и му изпратят колет от

Англия! Случвало ли ви се е? Получавате ли колети, когато сте в чужбина?

— Не, нали, Тим? Понякога ти получаваш книги, но, разбира се, не сме имали никакви проблеми.

— А, да, но с книгите е различно.

Десертът беше сервиран. Тогава без предисловие полковник Рейс стана и направи съобщението си.

Той спомена накратко за престъплението и съобщи, че перлите са откраднати, като помоли пътниците да останат в салона, докато корабът бъде претърсен. След това, ако пътниците се съгласят, а той бил сигурен в това, те също щели да бъдат претърсени.

Поаро стана тихо от мястото си. Около него се надигна лек шум от подозрителни, възмутени, развълнувани гласове...

Той настигна Рейс при вратата и му прошепна нещо на ухото.

Полковникът го изслуша, кимна и направи знак на един стюард. Каза му нещо кратко и след това излезе с Поаро на палубата, като затвори вратата след себе си.

Постояха няколко минути край парапета. Рейс запали цигара.

— Идеята ви не е лоша — каза той. — Скоро ще разберем дали сте прав. Давам им три минути.

Вратата на трапезарията се отвори и се появи същият стюард. Той поздрави Рейс и каза:

— Съвсем правилно, сър. Една дама веднага иска да говори с вас.

— Така ли? — каза със задоволство Рейс. — Коя е тя?

— Мис Бауърс, сър, медицинската сестра.

На лицето на полковника се изписа лека изненада.

Доведете я в салона за пушене и не позволявайте на никой друг да излиза.

— Да, сър, другият стюард ще се погрижи за това.

Той се върна в трапезарията, а Поаро и Рейс отидоха в салона за пушене.

— Бауърс, а какво ще кажете? — измърмори Поаро.

Току-що бяха влезли в пушалнята, когато стюардът отново се появи с мис Бауърс. Той я въведе и излезе, като затвори вратата.

— Е, мис Бауърс? — Полковник Рейс я погледна въпросително. — Какво има?

Медицинската сестра беше както винаги спокойна и невъзмутима.

— Извинете ме, полковник Рейс, но при тези обстоятелства реших, че е най-добре да говоря незабавно с вас и да ви върна това.

Като отвори малката си черна чантичка, тя извади огърлица от перли и я сложи на масата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ако мис Бауърс беше жена, която обича да е център на внимание, сега тя положително би била богато възнаградена.

Полковник Рейс я погледна с дълбоко удивление и взе перлите от масата.

— Това е извънредно странно — каза той. — Ще бъдете ли така добра да обясните.

— Разбира се. За това дойдох. — Мис Бауърс се намести удобно в един стол. — Естествено, за мен беше донякъде трудно да избира най-правилния начин за действие. Без съмнение семейството не би желало какъвто и да е скандал и те разчитаха на моята дискретност, но обстоятелствата сега са толкова необичайни, че наистина нямам друг избор. Тъй като нямаше да намерите нищо в каютите, следващата ви стъпка би била претърсване на пътниците и ако перлите бяха намерени в мен, бих изпаднала в много неловко положение, а истината, така или иначе, щеше да бъде една и съща.

— А каква е истината? Вие ли взехте тези перли от каютата на мисиз Дойл?

— О, не, полковник Рейс, разбира се, че не. Мис ван Шойлер ги взе.

— Мис ван Шойлер?

— Да. Виждате ли, тя не може да не взима разни неща. Особено бижута. Всъщност, затова съм винаги с нея. Причината съвсем не е в здравето ѝ; всичко е заради тази малка странност. Винаги внимавам и за щастие, откакто съм с нея, не се е случила никаква неприятност. Това значи, че трябва да бъда много бдителна, нали разбирате? Тя винаги крие нещата, които взима, на едно и също място — увива ги в чифт чорапи, така че за мен всичко е много лесно. Претърсвам дрехите ѝ всяка сутрин. Спя леко и винаги в съседна стая, като отварям междинната врата, ако сме в хотел, и обикновено я чувам, когато става. Тогава отивам при нея и я убеждавам да си легне. Разбира се, на кораба

ми беше по-трудно. Но тя обикновено не прави това нощем. Перлите без съмнение винаги много са я привличали.

Мис Бауърс замълча. Рейс попита:

— Как открихте, че е взела перлите?

— Намерих ги в чорапите ѝ тази сутрин. Знаех на кого са, разбира се. Често ги бях виждала. Отидох да ги върна, като се надявах, че мисиз Доил още не е станала и открила, че липсват. Но отпред стоеше един стюард, който ми каза, че е убита и че е забранено да се влиза. Така че, както разбирате, изпаднах в голямо затруднение. Но все още се надявах да ги оставя незабелязано в каютата, преди да са открили, че ги няма. Уверявам ви, че прекарах много неприятна сутрин, като се питах какво е най-добре да направя. Виждате ли, семейството на мис ван Шойлер се ползува с такова добро име в обществото, че ако случаят се появи във вестниците, ще бъде фатално за него. Но това няма да стане, нали?

По лицето на мис Бауърс се изписа силна тревога.

— Зависи от обстоятелствата — каза внимателно полковник Рейс. — Разбира се, ще направим, каквото можем. Как ще реагира мис ван Шойлер?

— Ще отрече, естествено. Винаги така прави. Казва, че някой злосторник се опитва да я злепостави. Никога не признава, че е взимала нещо. Затова, ако я спра навреме, се връща покорно в леглото. Казва, че искала да погледа луната или нещо такова.

— Мис Робсън знае ли за този... недостатък?

— Не. Майка ѝ знае, но тъй като Корнелия е много простодушно момиче, тя реши да не ѝ казва нищо. И сама мога да се грижа за мис ван Шойлер — прибави опитната мис Бауърс.

— Трябва да ви благодарим, мадмоазел, че веднага дойдохте.

Мис Бауърс се изправи.

— Надявам се, че постъпих по най-добрия начин.

— Бъдете сигурна в това.

— А освен това с убиец на борда...

Полковник Рейс я прекъсна:

— Мис Бауърс — каза той сериозно, — ще ви задам един въпрос и, моля, имайте пред вид, че искам да получа верен отговор. Мис ван Шойлер е умствено разстроена. Тя е клептоманка. Но има ли склонност или мания за убийство?

Мис Бауърс отговори веднага:

— О, господи, не! Няма нищо подобно. Можете напълно да ми вярвате. Старата дама не може и муха да убие.

Отговорът беше изпълнен с такава увереност, че нямаше какво да се прибави. Все пак Поаро вметна между другото един небрежен въпрос:

— Страда ли от глухота мис ван Шойлер?

— В същност да, мосю Поаро. Няма да забележите това веднага при разговор с нея. Но твърде често не чува, когато влезете в стаята или в подобни случаи.

— Мислите ли, че би чула, ако някой се движи в каютата на мисиз Дойл, която е до нейната?

— О, не, в никакъв случай. Леглото е срещу преградата на другата страна на каютата. Не, не мисля, че би могла да чуе нещо.

— Благодаря ви, мис Бауърс.

Рейс каза:

— Сега може би ще се върнете в трапезарията и ще изчакате заедно с другите?

Той ѝ отвори вратата и я проследи с очи надолу по стълбата до входа на трапезарията. След това се върна при масата. Поаро бе взел перлите в ръка.

— Е, всичко стана много бързо — каза невесело Рейс. — Мис Бауърс е хладнокръвна и проницателна млада жена, която е напълно способна да ни заблуди или скрие някой важен факт, ако реши, че това отговаря на намеренията ѝ. А какво ще кажете за мис Мари ван Шойлер? Не мисля, че трябва да я изключваме от списъка на заподозрените. Виждате ли, тя би могла да извърши убийство, за да вземе перлите. Не можем да вярваме на сестрата. Тя ще направи всичко възможно, за да запази честта на семейството.

Поаро кимна в знак на съгласие. Беше погълнат от перлите, опипваше ги и ги оглеждаше внимателно.

— Можем да приемем за истина една част от разказа на старата дама. Тя е погледнала от каютата си и е видяла Розали Отърбърн. Но не мисля, че е чула някой или нещо в каютата на Линет Дойл. Просто е надникнала от каютата си, преди да се промъкне и да открадне перлите.

— Мис Отърбърн е била там, така ли?

— Да. Хвърлила е скрития алкохол на майка си във водата.

Полковник Рейс поклати със съчувствие глава.

— Така значи! Не му е леко на това момиче.

— Да, животът ѝ не е бил много щастлив, бедната, малка Розали.

— Е, радвам се, че това се изясни. Не е ли чула, или видяла нещо?

— Попитах я и тя ми отговори отрицателно, след като мисли около двадесет секунди.

— Така ли? — погледна го внимателно Рейс.

— Да, това е многозначително.

Рейс каза бавно:

— — Учудвам се, че никой не е чул изстрела, при положение, че Линет Дойл е била убита около един и десет или по което и да е време, след като всички на кораба са легнали. Съгласен съм, че такъв малък пистолет не би изгърмял силно, но наоколо е била мъртва тишина и би се чул всеки шум, дори и най-слаб пукот. Но сега ми се струва, че разбирам по-добре. Каютата до мисиз Дойл е била празна — съпругът ѝ е бил при доктор Беснер. Каютата отзад е била заета от мис ван Шойлер, която е глуха. Това значи, че...

Той спря и погледна въпросително Поаро, който кимна.

— Остава съседната каюта от другата страна на кораба, с други думи, Пенингтън. Изглежда, че постоянно се връщаме към него.

— Скоро ще се заемем с него, но няма да бъдем толкова внимателни!

— А, ще си позволя това удоволствие.

— Междувременно е по-добре да се заемем с претърсването на кораба. Перлите все още са удобен повод, въпреки че ги върнаха; мис Бауърс едва ли ще разгласи това.

— А, да, перлите! — Поаро отново ги вдигна срещу светлината. Изплезе език и ги близна, дори здраво захапа една от тях. След това с въздишка ги хвърли на масата.

— Нов проблем, приятелю. Не съм специалист по скъпоценни камъни, но съм имал доста работа с тях и съм съвсем сигурен, че тези перли са само една сполучлива имитация.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Полковник Рейс изруга бързо.

— Тази проклета история все повече се заплита. Сигурен ли сте, че не грешите? — Той взе перлите. — Изглеждат съвсем истински.

— Това е много добра имитация.

— Е, и какво значи това? Може би Линет Дойл е поръчала фалшива огърлица, за да я вземе със себе си на кораба от съображения за сигурност? Много жени правят така.

— Ако беше така, съпругът ѝ щеше да знае.

— Може да не му е казала.

Поаро поклати отрицателно глава.

— Не, не мисля така. Първата вечер на кораба се възхищавах от красотата и блясъка на перлите на мадам Дойл. Сигурен съм, че тогава тя носеше истинската огърлица.

— Тогава има две възможности: първо, мис ван Шойлер е откраднала фалшивата огърлица, а истинската е откраднал някой друг. Второ, цялата клептоманска история е измислица. Или мис Бауърс е извършила кражбата и за да отклони подозрението от себе си, набързо измисли тази история и даде фалшивите перли, или всички са замесени, тоест това е банда от ловки крадци на бижута, които се прикриват като достопочтено американско семейство.

— Да, трудно е да се каже — каза тихо Поаро. — Но имайте пред вид, че да се направи едно толкова свършено копие с всички подробности, като закопчалка и така нататък, и мадам Дойл да бъде заблудена — за това е необходимо голямо майсторство и много време. Който и да е изработил фалшивата огърлица, е трябвало да има възможност да изследва подробно оригинала.

Рейс се изправи.

— Няма смисъл повече да говорим за това. Да се заемем с работа. Трябва да претърсим всичко много внимателно и да намерим истинските перли.

Те започнаха от каютите на долната палуба. В каютата на синьор Рикети имаше книги по археология на различни езици и две писма — едното от някаква археологическа експедиция в Сирия, а другото очевидно от сестра му в Рим. Всичките му носни кърпички бяха от цветна коприна.

Влязоха в каютата на Фергюсън.

Там имаше много моментални снимки, „Иерихон“ от Семюъл Бътлър и евтино издание на „Дневник“ от Пийпс. Личните му вещи не бяха много. Връхните му дрехи бяха мръсни и извехтели, но бельото му беше действително от много добро качество. Имаше скъпи ленени носни кърпички.

— Интересно несъответствие — измърмори Поаро.

Рейс кимна.

— Доста странно е, че няма никакви лични документи, писма...

— Да, това ни навежда на мисълта, че мосю Фергюсън е странен млад човек.

Поаро повъртя замислено един пръстен с печат между пръстите си и го остави обратно в чекмеджето, откъдето го беше взел.

След това се отправиха към каютата на Луиз Бурже. Камериерката се хранеше след другите пътници, но Рейс бе наредил да обядва с тях. На вратата ги посрещна един стюард.

— Съжалявам, сър — извини се той, — но не можах никъде да намеря мис Бурже. Не знам къде е.

Рейс хвърли поглед в каютата. Тя беше празна.

Изкачиха се на горната палуба и започнаха от дясната страна. Първата каюта беше на Джеймс Фенторп. Тук всичко беше в пълен ред. Мистър Фенторп нямаше много дрехи, но всичко беше от много добро качество.

— Няма писма — каза замислено, Поаро. — Нашият мистър Фенторп е предпазлив — не забравя да унищожи кореспонденцията си.

Съседната каюта беше на Тим Алертън.

Тук се чувствуваше присъствието на англичанин католик — виждаха се чудесен малък триптих и голяма дървена броеница със сложна резба. Освен дрехи имаше полузавършен ръкопис, изпъстрен с бележки и задрасквания, и много книги, повечето от които публикувани неотдавна. В едно чекмедже бяха нахвърлени небрежно много писма. Поаро, който никога не се колебаеше да чете чужда

кореспонденция, ги прегледа набързо и отбеляза, че няма нищо от Джоана Саутууд. Той взе едно шишенце със секотин и като го повъртя замислено една-две минути в ръце, каза разсеяно:

— Да вървим.

— Няма евтини кърпички — съобщи Рейс и затвори бързо едно чекмедже.

Следващата каюта беше на мисиз Алертън.

В нея царяха ред и чистота. Във въздуха се носеше слаб, старомоден аромат на лавандула. Двамата мъже бързо приключиха с обиска. Когато излизаха, Рейс каза:

— Симпатична жена.

Съседната каюта на Саймън Дойл. Най-необходимите вещи — пижама, тоалетни принадлежности, бяха в каютата на Беснер, но останалата част от нещата му беше все още тук — два големи кожени куфара и войнишка торба. В гардероба също имаше малко дрехи.

— Трябва да претърсим внимателно тази каюта, приятелю, защото може би крадецът е скрил тук перлите — каза Поаро.

— Мислите ли, че е възможно?

— Но, да, разбира се. Помислете! Крадецът който и да е той или тя, знае, че рано или късно ще претърсим кораба и следователно би било крайно неразумно да скрие огърлицата в неговата или нейната каюта. Той или тя биха били затруднени да направят това в стаите за общо ползуване. Но тази каюта е на човек, който не живее в нея, така че ако намерим перлите тук, нищо няма да разберем.

Но и най-щателното претърсване не донесе резултати.

— Я виж ти — каза си Поаро и отново излязоха на палубата.

Каютата на Линет Дойл беше заключена, след като тялото беше пренесено, но ключът беше в Рейс. Той отключи вратата и двамата мъже влязоха вътре.

Освен тялото нищо не бе докосвано там от сутринта.

— Поаро, ако има нещо тук, то намерете го за бога. Знам, че вие можете да направите това по-добре от всеки друг.

— Сега нямате пред вид перлите, приятелю?

— Да. Най-важното е да открием убиеца. Може да съм пропуснал нещо сутринта.

Поаро започна да търси бързо и ловко. Коленичи и прегледа пода инч по инч. След това изследва леглото и бързо прерови гардероба и

шкафа. Претърси пътническият сандък, двата скъпи куфара и хвърли поглед на ценния позлатен несесер. Накрая насочи вниманието си към умивалника. Там имаше различни кремове, пудри и парфюми. Но единственото нещо, което заинтересува Поаро, бяха две шишенца с лак за нокти. Той ги взе и ги постави на тоалетната масичка. В едното, на което пишеше „Нейлекс роуз“, имаше една-две капки на дъното, а другото със същия размер, но с надпис „Нейлекс кардинал“ беше почти пълно.

Поаро отпуши първо празното, после пълното и внимателно ги доближи до носа си. Аромат на есенция изпълни стаята. С лека гримаса той ги запуши отново.

— Намерихте ли нещо?

Поаро отговори с една френска поговорка:

— Мухите не налитат на оцет. — След това каза с въздишка:

— Нямаме щастие, приятелю. Убиецът е бил неучтив. Той не е оставил за нас ръкавел, фас, пепел от пура или ако е била жена — носна кърпичка, червило или фиба.

— Само шишенце с лак за нокти?

Поаро сви рамене.

— Да, трябва да попитам камериерката. Тук има нещо интересно.

— Къде, по дяволите, е отишло това момиче? — каза Рейс.

Излязоха, като заключиха вратата, и се отправиха към каютата на мис ван Шойлер.

И тук видяха белезите на богатството — скъпи дрехи, тоалетни принадлежности, както и няколко документа и писма, всичко в пълен ред.

Следващата беше двойната каюта на Поаро и над нея — тази на Рейс.

— Едва ли ги е скрил тук — каза полковникът.

— Възможно е — възрази Поаро. — Веднъж разследвах убийство в Ориент експрес. Имаше една история с червено кимоно. То бе изчезнало, но трябваше да е във влака. И къде мислите, че го намерих? В своя заключен куфар! Това беше истинско нахалство!

— Е, да видим дали сега някой е бил нахален с нас...

Но крадецът на перлите не бе проявил дързост към Еркюл Поаро или полковник Рейс.

След като заобиколиха кърмата, те претърсиха внимателно каютата на мис Бауърс, но не намериха нищо подозрително. Носните ѝ кърпички бяха от обикновен лен с инициали.

В каютата на семейство Отърбърн Поаро отново прояви голямо усърдие, но без резултат.

Следващата каюта беше на Беснер. Саймън Дойл лежеше на леглото. Край него поднос с недокосната храна.

— Нямам апетит — каза той виновно.

Изглеждаше трескав и много по-зле, отколкото по-рано през деня. Поаро разбра тревогата на Беснер да го закара колкото е възможно по-скоро в болница, където да получи подходящо лечение. Дребничкият белгиец обясни за какво са дошли и Саймън кимна одобрително. Беше изумен, когато разбра, че перлите, които мис Бауърс е върнала, се оказали имитация.

— Напълно ли сте сигурен, мосю Дойл, че съпругата ви не е взела на кораба фалшива огърлица вместо истинската?

Саймън поклати решително глава.

— Сигурен съм, че не. Линет обичаше тези перли и ги носеше навсякъде. Те бяха застраховани срещу всякакъв риск и мисля, че беше малко небрежна поради това.

— Тогава трябва да продължим търсенето. Той започна да отваря чекмеджетата. Рейс атакува един куфар.

Саймън ги погледна с изненада.

— Вижте, да не би да мислите, че старият Беснер ги е задигнал?

Поаро сви рамене.

— Може би. В крайна сметка какво знаем за доктор Беснер? Само това, което той ни казва.

— Но той не би могъл да ги скрие тук, без да го видя.

— Не би могъл днес да скрие нещо, без да го видите. Не знаем кога е станала подмяната. Може да е сменил перлите преди няколко дни.

— Да, наистина.

Но търсенето беше безрезултатно.

В каютата на Пенингтън двамата прегледаха внимателно едно куфарче, пълно с правни и делови документи, повечето, от които трябваше да бъдат подписани от Линет.

Поаро поклати унило глава.

— Тук няма нищо нередно и подозрително. Съгласен ли сте?

— Напълно. Очевидно той не е глупак. Ако е имал някакъв компрометиращ документ, като пълномощно или нещо подобно, първото нещо, което би направил, е да го унищожи.

— Да, така е.

Поаро взе един тежък колт от най-горното чекмедже на шкафа, огледа го и го сложи обратно.

— Значи все още има хора, които пътуват с револвери.

— Да, доста интригуващо. Но Линет Дойл не е била застреляна с пистолет от такъв калибър. — Рейс замълча и прибави: — Знаете ли, опитвах се да отговоря на въпроса ви, защо пистолетът е бил хвърлен във водата. Може би убиецът го е оставил в каютата на Линет Дойл и някой друг, някое друго лице го е взело и хвърлило в реката?

— Да, помислих за това. Възможно е. Но тогава възникват редица въпроси. Кое е било това друго лице? Какъв интерес е имало да прикрие Жаклин дьо Белфор, като вземе пистолета? Какво е правело там другото лице? Единственият човек, когото знаем, че е влизал в каютата, е мадмоазел ван Шойлер. Възможно ли е тя да го е взела? Защо ли е искала да прикрие Жаклин дьо Белфор? И освен това каква друга причина е имала, за да вземе пистолета?

— Може би е познала шала си, уплашила се е и е хвърлила всичко във водата — предположи Рейс.

— Е, да, шала, но защо се е отървала и от пистолета? Все пак съгласен съм, че това е някакъв отговор. Но е толкова тромав! И вие още не сте обърнали внимание на един аспект относно шала...

След като излязоха, Поаро предложи Рейс да претърси останалите каюти — на Корнелия, Жаклин и двете празни в края на палубата, а той да поговори със Саймън Дойл. И така детективът закрачи обратно по палубата и влезе отново в каютата на Беснер.

Саймън каза:

— Вижте, абсолютно съм сигурен, че вчера тук бяха истинските перли. Досега мислех за това.

— Защо, мосю Дойл?

— Защото Линет — той трепна, когато произнесе името на жена си — ги държеше в ръце и говореше за тях точно преди вечеря. Тя разбираше от перли. Сигурен съм, че щеше да разбере, ако бяха фалшиви.

— Да, но това е била много добра имитация. Кажете ми, мадам Дойл винаги ли държеше перлите при себе си? Да ги е заемала на някоя приятелка например?

Саймън се изчерви от смущение.

— Виждате ли, мосю Поаро, трудно ми е да кажа... Не... познавах от дълго време Линет.

— А, да, вашата любов е била от пръв поглед.

— Така че наистина не знам — продължи Саймън. — Но Линет беше крайно щедра и може би ги е давала на някого.

— Да ги е давала например... да ги е давала на мадмоазел дьо Белфор? — попита Поаро с равен глас.

— Какво искате да кажете? — лицето на Саймън пламна. Той се опита да се изправи, но като потръпна, падна назад. — За какво намекувате? Че Джеки е откраднала перлите? Кълна се, че не е направила това. Джеки никога нищо не е откраднала. Самата мисъл за това е смешна, абсурдна...

Поаро го погледна развеселен.

— О, ла, ла! Не трябваше да ви питам. Ще ме намразите заради това — каза той неочаквано.

Саймън повтори упорито, без да обръща внимание на шеговития му тон:

— Джеки никога нищо не е откраднала.

Поаро си спомни момичешкия глас в Асуан край Нил: „Обичам Саймън и той ме обича...“

Тогава се бе запитал кой от трите разказа, които бе чул онази вечер, е истинският. Сега му се струваше, че разказът на Жаклин е най-близо до истината.

Вратата се отвори и влезе Рейс.

— Нищо — отсече той. — Е, не очаквахме това. Както виждам, идват стюардите. Сега ще разберем резултата от претърсването на пътниците.

Един стюард и една стюардеса се появиха на входа.

— Нищо, сър — каза стюардът.

— Някой от джентълмените възрази ли?

Само италианецът, сър. Беше много разпален. Каза, че това е безчестие или нещо такова. Носеше в себе си пистолет.

— Какъв?

— Автоматичен маузер, двадесет и два калибрен, сър.

— Италианците са много избухливи — каза Саймън. — Рикети изпадна в ярост във Вади Халфа само заради една грешка с една телеграма. Беше ужасно груб с Линет.

Рейс погледна въпросително към стюардесата. Тя беше хубава, висока жена.

— Нищо не намерих при дамите, сър. Всички бяха много възмутени освен мисиз Алертън, която се държа, колкото е възможно по-спокойно. Нямаше никаква следа от перлите. Между другото младата дама мис Розали Отърбърн имаше малък пистолет в чантичката си.

— Какъв?

— Много малък, сър, със седефена дръжка. Нещо като играчка.

Очите на Рейс се разшириха от учудване.

— По дяволите с тази история — избъбра той. — Мислех, че тя е въвн от подозрение, а сега... Нима всяко момиче на този проклет кораб разнася пистолети играчки със седефени дръжки?

— Как реагира, когато го намерихте? — запита рязко полковникът.

Жената поклати глава.

— Мисля, че не забеляза. Бях с гръб към нея, докато претърсвах чантичката.

— Да, но сигурно е разбрала, че сте го видели. Както и да е, това променя много неща. А камериерката?

— Преровихме целия гардероб, сър, но никъде не я намерихме.

— За кого говорите? — попита Саймън.

— Камериерката на мисиз Дойл, Луиз Бурже. Изчезнала е.

— Изчезнала?

— Може би тя е откраднала перлите. Тя единствена е имала достатъчно време, за да направи копие — промълви замислено Рейс.

— И когато е разбрала за обиска, се е хвърлила във водата — продължи Саймън.

— Глупости — каза раздразнен Рейс. — Никой не може посред бял ден да се хвърли във водата от кораб като този, без някой да забележи. Тя трябва да е някъде на борда. Кога за последен път е била видяна? — обърна се той отново към стюардесата.

— Около половин час преди звънеца за обяд, сър.

— Все пак ще прегледаме каютата ѝ — каза Рейс. — Може би ще разберем нещо.

Той се отправи към долната палуба. Поаро го последва.

Отключиха вратата и влязоха в каютата. Луиз Бурже, чието задължение бе да държи в ред вещите на другите, бе оставила в безредие своите. Върху шкафа имаше най-различни дреболии, куфарът беше натъпкан с дрехи и не можеше да се затвори, по облегалките на столовете висеше бельо.

Докато Поаро бързо и ловко отваряше чекмеджетата на шкафа, Рейс претърси куфара.

Черните лачени обувки на Луиз бяха при леглото. Едната стоеше в необикновено положение, почти без опора. Това бе толкова странно, че веднага привлече вниманието на Рейс.

Той затвори куфара и се наведе към обувките. След това високо извика.

Поаро рязко се обърна.

— Какво има? Рейс каза мрачно:

— Не е изчезнала. Тя е тук, под леглото...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Трупът на жената, която приживе се наричаше Луиз Бурже, лежеше на пода на каютата. Двамата мъже се наведоха над него.

Рейс се съвзе пръв.

— Според мен е мъртва от около един час. Беснер ще ни каже по-точно. Промушена е в сърцето. Мисля, че смъртта е настъпила мигновено. Видът ѝ не е приятен, нали?

— Не.

Поаро поклати глава и леко потрепера.

Мургавото лукаво лице бе сгърчено сякаш от изумление и ярост, оголените зъби блестяха в злобна усмивка.

Поаро внимателно се наведе отново и вдигна дясната ѝ ръка. Нещо се появи в пръстите — парче тънка бледорозова хартия. Поаро я взе и я показа на Рейс.

— Знаете ли какво е това?

— Пари — отговори Рейс.

— Предполагам, че е ъгълът на банкнота от хиляда франка.

— Е, ясно е какво се е случило. Знаела е нещо и е изнудвала убиеца. И двамата решихме, че прикрива нещо тази сутрин.

— Бяхме глупаци, идиоти! — извика Поаро. — Трябваше да се досетим. Какво каза тя? „Какво можех да видя или чуя? Бях на долната палуба. Естествено, ако не можех да заспя, ако се бях изкачила по стълбите, тогава може би щях да видя това чудовище, убиеца, да влиза или излиза от каютата на мадам, но тъй като...“ Точно това се е случило, разбира се. Тя се е качила и е видяла някой да се промъква или да излиза от каютата на Линет Дойл. И сега лежи тук заради алчността си, ненаситната си алчност...

— И ние не знаем кой я е убил — завърши отвратен Рейс.

Поаро поклати глава.

— Не. Сега знаем много повече. Знаем почти всичко. Само че изглежда невероятно... Но би трябвало да е така. А едно не разбирам... Пфу. Какъв глупак бях тази сутрин! И двамата

почувствувахме, че тя крие нещо, и не разбрахме, че причината е съвсем логична. Изнудване, разбира се.

— Тя веднага е поискала пари, за да мълчи. Заплашвала е. Убиецът е бил принуден да се съгласи и е дал френски франкове. Съгласен ли сте? — каза Рейс.

— Не, не мисля така. Много хора, когато пътуват, си взимат допълнително пари — понякога банкноти от пет лири, понякога долари, но много често и френски франкове. Може би убиецът и е дал всичко, което има, в различни валути. Но да продължим.

— Убиецът идва в каютата й, дава й парите и после...

— После тя започва да ги брои. Да, познавам тази категория хора. Докато е броила парите, забравила е всякаква предпазливост и убиецът й нанася удара. След като се е справил толкова добре, той събира парите и бяга, без да забележи, че тгълчето на една банкнота е откъснато.

— Може би ще го хванем по този начин — предположи Рейс.

— Не вярвам. Той ще разгледа банкнотите и вероятно ще забележи, че една е скъсана. Разбира се, ако е скъперник, не би могъл да унищожи банкнота от хиляда франка, но ми се струва, че е съвсем различна натура.

— Откъде знаете?

— За това престъпление и убийството на мадам Дойл са необходими известни качества — решителност, дързост, хладнокръвие, мигновени реакции, — а това не е характерно за стиснат и дребнав човек.

Рейс поклати тъжно глава.

— По-добре да извикаме Беснер.

С множество възклицания пълният доктор се залови за работа. Прегледът беше кратък.

— Мъртва е не повече от час. Умряла е мигновено — съобщи той.

— А какво оръжие мислите, че е било използване?

— А, това е интересно. Било е нещо много остро, много тънко и фино. Ще ви покажа нещо подобно.

Той се върна в каютата си, отвори едно куфарче и извади дълъг и тънък хирургически нож.

— Било е нещо такова, приятелю, а не обикновен кухненски нож.

Рейс каза с равен глас:

— Предполагам, че нито един от вашите ножове не липсва, докторе?

Беснер го погледна удивено, след това лицето му пламна от възмущение.

— Какво искате да кажете? Да не би да мислите, че аз... аз, Карл Беснер, със своите клиники и високопоставени пациенти, известен в цяла Австрия, съм убил тази малка, жалка прислужница? Но това е абсурдно смешно! Уверявам ви, че нито един от ножовете ми не липсва. Те са всички на мястото си. Ето вижте сам. А това оскърбление за професията си няма да забравя!

Доктор Беснер затвори с трясък куфарчето си, хвърли го на пода и демонстративно излезе на палубата.

— Хм, докторът страшно се разсърди — каза Саймън.

Поаро сви рамене.

— Жалко.

— На погрешна следа сте. Беснер не е лош човек, въпреки че е шваба.

Докторът внезапно се появи отново.

— Ще бъдете ли така любезни да освободите каютата ми? Трябва да превържа крака на пациента си.

Мис Бауърс бе влязла с него. Енергична и делова, тя ги чакаше да излязат. Рейс и Поаро покорно се измъкнаха навън. Рейс измърмори нещо и се отдалечи. Поаро зави навляво. Той дочу неясни гласове на момичета, приглушен смях. Жаклин и Розали бяха в каютата на Розали. Те седяха до отворената врата. Когато сянката му падна върху тях, вдигнаха нагоре очи. Той видя, че Розали Отърбърн му се усмихва свенливо и сърдечно за първи път. Но усмивката ѝ бе някак плаха, като на човек, заел се с нова и непозната работа.

— Ключкарствувате, нали? — обвини ги той.

— О, не — каза Розали. — В същност сравнявахме червилото си.

Поаро се усмихна и измърмори:

— Ах, тази мода!

Но имаше нещо принудено в усмивката му и по-наблюдателната и проникателна Жаклин забеляза това. Тя изпусна червилото, което държеше, и излезе на палубата.

— Какво се е случило?

— Правилно отгатнахте, мадмоазел. Нещо се е случило.

— Какво? — Розали също излезе.

— Още един мъртвец — каза Поаро.

Розали си пое остро дъх. Поаро я наблюдаваше внимателно. Той видя тревога и нещо повече — ужас да проблясват за миг в очите ѝ.

— Камериерката на мадам Дойл е убита — съобщи им той безцеремонно.

— Убита? — извика Жаклин. — Убита ли казахте?

— Да, това казах. — Въпреки че отговори на Жаклин, той гледаше Розали. И продължи, без да отмества поглед от нея: — Тази камериерка е видяла нещо, което не е трябвало да види. Така че я накараха да замълчи, в случай, че не си държи езика зад зъбите.

— Какво е видяла?

Отново Жаклин зададе въпроса и отново Поаро отговори на Розали. Странен беше този разговор между тримата.

— Според мен съвсем ясно е какво е видяла. Видяла е някой да влиза и да излиза от каютата на Линет Дойл през онази фатална нощ.

Той имаше остър слух. Чу остроото вдишване и видя клепачите да трепват. Розали Отърбърн реагира точно както той очакваше.

— Каза ли кого е видяла? — попита тя.

Поаро леко поклати глава със съжаление. Някой изтича по палубата — Корнелия Робсън с разширени от ужас очи.

— О, Жаклин! — извика тя. — Нещо страхотно се е случило! Още едно ужасно престъпление!

Жаклин се обърна към нея. Двете пристъпиха няколко крачки напред. Почти несъзнателно Поаро и Розали се отдалечиха в обратна посока.

Тя запита остро:

— Защо ме гледате? За какво мислите?

— Задавате ми два въпроса. Аз ще ви задам само един. Защо не ми казвате истината, мадмоазел?

— Не разбирам какво искате да кажете. Тази сутрин ви казах... всичко.

— Не, не ми казахте всичко. Не ми казахте, че носите в чантичката си малокалибрен пистолет със седефена дръжка. Не ми казахте всичко, което сте видели снощи.

Тя се изчерви и каза рязко:

— Това не е вярно. Нямам револвер.

— Не казах револвер, а малък пистолет, който носите в чантичката си.

Тя се обърна, втурна се в каютата и хвърли сивата си кожена чантичка в ръцете му.

— Говорите глупости. Вижте сам.

Поаро я отвори. В нея нямаше пистолет.

Той ѝ подаде чантичката и като срещна триумфалния ѝ презрителен поглед, каза любезно:

— Не, не е тук.

— Както виждате, не винаги сте прав, мосю Поаро. А другото, което казахте, е смешно. И там грешите.

— Не, не мисля така.

Тя тропна ядосано с крак.

— Можете да вбесите човек! Като си наумите нещо, никой не е в състояние да ви разубеди.

— Защото искам да ми кажете истината.

— Каква е истината? Изглежда, че знаете по-добре от мен.

— Искате да ви кажа какво сте видели? Ще признаете ли, ако съм прав? Е, според мен се е случило следното: когато сте излезли на кърмата, спрели сте се несъзнателно, защото сте видели един мъж да излиза от една каюта в средата на палубата. На другия ден сте разбрали, че това е каютата на Линет Дойл. Видели сте го да излиза, да затваря вратата след себе си и да се отдалечава надолу по палубата и може би да влиза в една от двете последни каюти. Е, прав ли съм?

Тя не отговори.

— Може би мислите, че е по-разумно да мълчите. Може би се страхувате, че и вас ще убият, ако проговорите.

За секунда той помисли, че се е хванала на уловката, че обвинението в страхливост ще успее, докато по-ловки аргументи биха се провалили.

Устните ѝ трепнаха, отвори се и Розали Отърбърн каза:

— Никого не видях.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мис Бауърс излезе от каютата на доктор Беснер, като пригладжаше маншетите си.

Жаклин внезапно остави Корнелия и се обърна към медицинската сестра.

— Как е той? — попита бързо тя.

Поаро се приближи навреме, за да чуе отговора. Мис Бауърс изглеждаше разтревожена.

— Не е много зле.

— Искате да кажете, че състоянието му се влошава? — извика Жаклин.

— Е, трябва да ви кажа, че ще бъде по-спокойна, когато пристигнем и той бъде прегледан на рентген, а раната се дезинфекцира и бъдат приложени обезболяващи средства. Кога мислите, че ще пристигнем в Шелал, мосю Поаро?

— Утре сутринта.

Мис Бауърс прехапа устни.

— Жалко. Правим всичко, каквото можем, но винаги има опасност от инфекция.

Жаклин хвана ръката на мис Бауърс и я разтърси.

— Ще умре ли той? Ще умре ли?

— О, господи, не, мис дьо Белфор. Надявам се, че не. Самата рана не е опасна, но без съмнение трябва да се прегледа на рентген, колкото е възможно по-скоро. И освен това никой не трябваше да безпокои днес бедния мистър Дойл! Твърде много вълнения и тревоги преживя досега. Шокът от смъртта на съпругата му и всичко друго. Нищо чудно, че температурата му се повишава.

Жаклин пусна ръката на сестрата и се отдалечи. Облегна се на парапета с гръб към другите двама.

— Според мен никога не трябва да се отчайваме — каза мис Бауърс. — Очевидно мистър Дойл има много силен организъм. Може

би никога не е боледувал през живота си. Това е в негова полза. Но безспорно повишаването на температурата е опасен признак и...

Тя поклати глава, приглади отново маншетите си и бързо се отдалечи.

Жаклин се обърна и залитайки, се отправи към каютата си, заслепена от сълзи. Една ръка я хвана за лакътя и я подкрепи. Тя погледна със замъглени от сълзи очи и видя Поаро до себе си. Облегна се леко на него и двамата влязоха в каютата ѝ.

Жаклин се отпусна на леглото и избухна в ридания.

— Той ще умре! Ще умре! Зная, че ще умре... И заради мен, заради мен...

Поаро сви рамене и поклати тъжно глава.

— Сторенето е сторено. Човек не може да го върне назад. Късно е да съжалявате.

Тя заради още по-силно.

— Той ще умре заради мен. А толкова, толкова го обичам...

— Твърде много — въздъхна той.

Поаро бе помислил това отдавна, в ресторанта на Блонден и сега мислеше така.

— Във всеки случай не вярвайте на мис Бауърс — каза след кратко колебание той. — Медицинските сестри винаги са толкова мрачни! Нощната сестра винаги е изненадана, когато намери пациента си жив вечерта; дневната сестра винаги е изненадана, когато го намери жив сутринта! Виждате ли, те прекалено много знаят за евентуалните последствия. Когато човек кара кола, лесно може да си каже: „Ако някоя кола се появи от тази пресечка, ако този камион даде внезапно заден ход, ако колелото на автомобила срещу мен изхвърчи или ако някое куче скочи от плета върху ръката ми — е, добре, тогава може би ще бъда убит!“ Но хората обикновено не допускат, че тези неща ще се случат, и вярват в благополучния край на пътуването. Разбира се, човек е склонен да мисли обратното, ако е преживял катастрофа или е бил свидетел на една или повече катастрофи.

Жаклин почти се усмихна през сълзи:

— Опитвате се да ме утешите ли?

— Господ знае какво се опитвам да направя! Не трябваше да идвате на тази екскурзия.

— Да... не трябваше. Толкова е ужасно. Но всичко скоро ще свърши.

— Да, да, разбира се.

— Саймън ще отиде в болница, ще го лекуват, както трябва, и всичко ще бъде наред.

— Държете се като дете! „И те живели щастливо до края на живота си.“ Така е, нали?

Лицето ѝ внезапно пламна.

— Мосю Поаро, съвсем не исках да кажа, че...

— Много рано е да се мисли за това! Така казват лицемерно в такива случаи, нали? Но вие имате малко френска кръв, мадмоазел дьо Белфор, и можете да признаете фактите дори ако не са много благоприятни. Кралят е мъртъв, да живее кралят! Слънцето е залязло и луната изгрява. Така ли е?

— Вие не разбирате. Той просто ме съжалява, ужасно ме съжалява, защото знае колко е мъчителна за мен мисълта, че съм го ранила толкова тежко.

— Е, да, чистото съжаление е нещо много благородно — каза насмешливо Поаро.

Той я погледна със смесени чувства и прошепна на френски:

*La vie est vaine.
Un peu d'amour,
Un peu de haine,
Et puis bonjour.*

*La vie est brève.
Un peu d'espoir,
Un peu de rêve,
Et puis bonsoir.^[1]*

След това излезе отново на палубата. Полковник Рейс, който беше там, веднага го извика.

— Поаро, къде сте? Търсих ви. Имам една идея.

Като го хвана подръка, той го поведе по палубата.

— Спомняте ли си една случайна забележка на Дойл? Отначало почти не обърнах внимание. Той спомена за някаква телеграма.

— Да, наистина.

— Може би няма значение, но човек трябва да използва всяка възможност. По дяволите, две убийства и все още се лутаме в неведение.

— Не, не се лутаме. Сега всичко е ясно като бял ден.

Рейс го изглежда изненадан.

— Имате някакво предположение?

— Нещо повече от предположение. Сигурен съм.

— Откога?

— След смъртта на Луиз Бурже.

— По дяволите, ако разбирам нещо!

— Но, приятелю! Фактите са толкова очевидни. Има само някои неясни моменти, спънки и затруднения. Виждате ли, около личност като Линет Дойл има много омраза, ревност, завист, дребнавост. Нещо като бръмчащ рояк мухи...

— Знаете всичко, така ли? — удиви се другият. — Не бихте казали това, ако не сте сигурен. Не мога да твърдя, че ми е особено ясно. Разбира се, имам известни съмнения...

Поаро се спря и стисна силно ръката на Рейс.

— Възхищавам се от вас, приятелю. Вие не искате да ви кажа какво зная, защото разбирате, че ако можех да говоря сега, бих ви разказал всичко. Но първо трябва много неща да се изяснят. Помислете, помислете за миг върху това, което ще ви изтъкна. Има няколко пункта... Твърдението на Жаклин дьо Белфор, че някой е подслушвал разговора ни онази нощ в градината в Асуан. Показанията на Тим Алертън за това, какво е чул и правил в нощта на престъплението. Многозначителните отговори на Луиз Бурже тази сутрин. Фактът, че мадам Алертън пие вода, синът ѝ пие уиски и сода, а аз — вино. Прибавете към това двете шишенца лак за нокти и поговорката, която ви казах. И накрая най-важният факт — пистолетът е бил увит в евтина носна кърпичка и кадифен шал и хвърлен във водата...

Рейс помълча една-две минути, после поклати глава.

— Не, не разбирам. Вижте, имам слаба представа за какво намекувате, но до този момент не мога да се ориентирам.

— Но, разбира се. Вие виждате само половината от истината. И помнете — трябва да започнем отначало, защото тръгнахме по съвсем погрешен път.

Рейс направи лека гримаса.

— Свикнал съм с това. Понякога ми се струва, че главното в нашата работа е да поправяме грешките си в началото и да започваме наново.

— Да, това е абсолютно вярно. Но някои хора точно това не желаят да направят. Те възприемат някаква теория и сляпо се придържат към нея. И ако някой дребен факт ѝ противоречи отхвърлят го. Но винаги фактите, които не съответстват на общата картина, имат значение. През цялото време се питах защо пистолетът е бил преместен от мястото на престъплението. Знаех, че в това има някакъв смисъл, но едва преди половин час разбрах причината.

— А аз все още не разбирам!

— Ще разберете! Само помислете за това, което ви казах. А сега да изясним случая с телеграмата. Но, разбира се, ако хер доктор ни позволи.

Доктор Беснер им отвори вратата с намръщено лице. Беше все още в много лошо настроение.

— Какво има? Искате отново да говорите с пациента ми? Предупреждавам ви, че е неразумно. Той има треска. Достатъчно му бяха днешните тревоги.

— Уверявам ви, само един въпрос и нищо повече — каза Рейс.

Като изсумтя неохотно, докторът се отстрани и двамата мъже влязоха. Зад гърба им Беснер изръмжа:

— Връщам се след три минути. Дотогава да сте свършили!

Те го чуха как изтрополи по палубата. Саймън Дойл ги изглежда въпросително.

— Да, какво има?

— Не е нещо важно — отговори Рейс. — Когато стюардите ми докладваха, казаха, че синьор Рикети им създаде големи неприятности. Вие споменахте, че това не ви учудва, защото знаете, че е избухлив и е бил груб със съпругата ви заради някаква телеграма. Бихте ли ни разказали за това?

— Разбира се. Току-що се бяхме върнали от Втория водопад край Вади Халфа. Линет помисли, че има телеграма за нея на таблото. Забравила бе, че вече не се казва Риджуей, а човек може да обърка Рикети с Риджуей, ако имената са написани нечетливо. Тя я отвори и беше много учудена, защото нищо не разбра. Тогава дойде онзи приятел Рикети, грабна телеграмата от ръката ѝ, като за малко не я скъса и започна да бърбори нещо ядосано. Линет отиде да му се извини, но той беше ужасно груб с нея.

Рейс си пое дълбоко дъх.

— А имате ли понятие, мистър Дойл, какво пишеше в телеграмата?

— Да. Линет прочете на глас една част. Ставаше дума за...

Той замълча. Навън се чу шум. Разнесе се остър глас.

— Къде са Поаро и полковник Рейс? Трябва веднага да ги видя! Много е важно. Имам ценна информация. Аз... При мистър Дойл ли са?

Беснер не бе затворил вратата. Само завесата се вееше на входа. Мисиз Отърбърн я дръпна и влезе като вихър. Олюля се с пламнало лице и заговори несвързано:

— Мистър Дойл, знам кой уби жена ви! — извика драматично писателката.

— Какво?

И тримата я изгледаха слисани. Мисиз Отърбърн ги измери с триумфален поглед. Тя беше щастлива, безкрайно щастлива.

— Да, теорията ми се оказа напълно вярна. Дълбоките, първобитни, вековни инстинкти са причината за всичко. Може да ви изглежда невероятно, фантастично, но това е истината!

Рейс каза рязко:

— Твърдите, че имате доказателства кой е убил мисиз Дойл?

Мисиз Отърбърн седна на един стол. Наведе се напред и кимна разпалено.

— Разбира се, че имам. Съгласни ли сте, че който е убил Луиз Бурже, е убил и Линет Дойл, че и двете престъпления са извършени от един и същ човек?

— Да, да, естествено — каза нетърпеливо Саймън. — Това е съвсем логично. Продължавайте.

— Тогава съм права. Знам кой е убил Луиз Бурже, следователно знам кой е убил Линет Дойл.

— Искате да кажете, че предполагате кой е убил Луиз Бурже — каза скептично Рейс.

Мисиз Отърбърн се обърна към него като тигрица.

— Не, знам това със сигурност. Видях убиеца със собствените си очи.

Саймън потрепера и извика:

— За бога, започнете отначало. Знаете кой е убил Луиз Бурже, така ли?

Мисиз Отърбърн кимна.

— Ще ви кажа какво точно се случи.

Да, тя без съмнение беше замаяна от щастие! Това бе върховният миг в нейния живот, нейното тържество! Какво от това, че книгите ѝ не се продават, че празноглавите читатели, които преди купуваха и поглъщаха жадно романите ѝ, сега имат нови любимци? Те отново ще чуят за Саломе Отърбърн! Името ѝ ще се появи във всички вестници. На процеса тя ще бъде главният свидетел на обвинението.

Писателката си пое дълбоко дъх и започна:

— Това се случи, когато слязох да обядвам. Нямах апетит... след целия ужас на неотдавнашната трагедия. Е, няма да говоря за това. Насред път се сетих, че... съм забравила нещо в каютата си. Казах на Розали да продължи без мен. Тя отиде да обядва.

Мисиз Отърбърн замълча за миг.

Завесата на вратата се раздвижи леко, сякаш полюшвана от вятъра, но нито един от тримата мъже не забеляза това.

— Аз... — Тя замълча отново. — Е, тук моментът е деликатен, но ще трябва да ви разкажа всичко. Имах среща с един човек от персонала на кораба. Трябваше да ми даде нещо, от което имах нужда, но не исках дъщеря ми да разбере. В някои отношения тя е досадна...

Не беше много добре съчинено, но щеше да има време да измисли нещо правдоподобно, преди да се яви в съда.

Рейс вдигна вежди и погледна въпросително Поаро.

Той кимна много леко. Устните му очертаха думата „алкохол“.

Завесата отново се раздвижи. Между нея и вратата се появи нещо със синкав, метален блясък.

Мисиз Отърбърн продължи:

— За да се срещна с онзи човек, трябваше да завия край кърмата на долната палуба, където той щеше да ме чака. Когато вървах по палубата, вратата на една каюта се отвори и някой погледна навън. Беше онова момиче, Луиз Бурже, или как ѝ беше името. Изглежда, че очакваше някого. Когато ме видя като че ли се разочарова и влезе бързо в каютата. Това не ми се стори подозрително, разбира се. Така че продължих към кърмата, взех онова... нещо от човека, платих му и си поговорихме малко. След това се запътих назад. Точно когато завивах край ъгъла, видях някой да чука на вратата на камериерката и да влиза вътре. Рейс каза:

— И този човек беше...?

Експлозия разтърси каютата и тя се изпълни с остър, лютив дим. Мисиз Отърбърн се наклони бавно настрани като че ли в безкрайна почуда, после тялото и се отпусна тежко напред и тя падна с трясък на пода. От малка, кръгла дупчица, точно зад ухото ѝ, потече кръв.

За секунда всички се вцепениха. След това двамата здрави мъже скочиха на крака. Тялото на жената им пречеше. Рейс се наведе над него, а Поаро скочи ловко към вратата и изтича на палубата.

Тя беше празна. Точно на прага лежеше голям колт.

Поаро бързо се огледа. Наоколо нямаше никой. След това се втурна към кърмата. Когато завиваше зад ъгъла, се сблъска с Тим Алертън, който тичаше срещу него.

— Какво, по дяволите, беше това? — извика той задъхано.

— Видяхте ли някого? — попита рязко Поаро.

— Да съм видял някого? Не.

— Тогава елате с мен. — Той хвана младия мъж за ръката и се върна обратно. Вече се бяха събрали няколко души. Розали, Жаклин и Корнелия бяха изскочили от каютите си. От салона на палубата надойдоха други — Фергюсън, Джим Фенторп и мисиз Алертън.

Рейс стоеше до револвера. Поаро се обърна и попита остро Тим Алертън:

— Имате ли ръкавици?

Тим бръкна в джоба си.

— Да, имам.

Поаро ги сложи и се наведе да огледа оръжието. Рейс направи същото. Другите ги наблюдаваха безмълвно.

— Не е избягал в обратната посока — заключи Рейс. — Фенторп и Фергюсън са били в салона на тази палуба и щяха да го видят.

— И мистър Алертън би трябвало да го види, ако е бил на кърмата — отвърна Поаро.

— Скоро видяхме това нещо — каза Рейс, като посочи револвера. — Все пак трябва да бъдем сигурни.

Той почука на вратата на Пенингтън. Никой не отговори. В каютата нямаше никой. Рейс отиде до дясното чекмедже на шкафа и рязко го отвори. То бе празно.

— Е, ясно — каза той. — А къде е Пенингтън? Отново излязоха на палубата. И мисиз Алертън бе там. Поаро бързо се отправи към нея.

— Мадам, вземете с вас мис Отърбърн и се погрижете за нея. Майка ѝ — той погледна въпросително Рейс, който кимна — беше убита.

Доктор Беснер врѣхлетя върху тях.

— Господи! Какво пък има сега?

Сториха му път. Рейс посочи каютата. Беснер влезе вътре.

— Трябва да намерим Пенингтън — каза полковникът. — Има ли някакви отпечатыци по револвера?

— Не — отвърна Поаро.

Намериха Пенингтън в малката всекидневна на долната палуба. Пишеше писма. Той вдигна симпатичното си, гладко избръснато лице и попита:

— Нещо ново?

— Не чухте ли изстрел?

— Е, сега, когато ми казвате, мисля, че чух някакъв трясък, но дори не помислих... Кой е застрелян?

— Мисиз Отърбърн.

— Мисиз Отърбърн? — Пенингтън беше изумен. — Каква изненада! Мисиз Отърбърн — той поклати глава. — Нищо не разбирам. — Понижи глас и прибави: — Джентълмени, боя се, че на кораба има убиец маниак. Трябва да направим нещо, за да се защитим.

— Мистър Пенингтън, откога сте в тази стая? — попита Рейс.

— Момент — Пенингтън леко поглади брадичката си. — Струва ми се, че от около двацет минути.

— И не сте излизали?

— Не, разбира се.

Той ги погледна въпросително.

— Виждате ли, мистър Пенингтън — каза Рейс. — Мисиз Отърбърн беше застреляна с вашия револвер.

[1]

*Животът е суета,
малко любов,
малко омраза
и после добър ден.*

*Животът е кратък,
малко надежда,
малко мечти
и после лека нощ.*

Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мистър Пенингтън беше смаян. Мистър Пенингтън просто не можеше да повярва.

— Е, джентълмени — каза той, — това е много сериозен случай.

— Изключително сериозен за вас, мистър Пенингтън.

— За мен? — изненадано вдигна вежди Пенингтън. — Но, драги, по време на изстрела аз бях тук и кротко пишех писма.

— Може би имате свидетел, който да докаже това.

Пенингтън поклати глава.

— Хм, не, но е съвсем невъзможно да се кача на горната палуба, да застрелям бедната жена (а и защо да я убивам?) и да слеза долу, без никой да ме види. По това време на деня в салона има много хора.

— Как си обяснявате факта, че е използван вашият пистолет?

— Страхувам се, че тук имам вина. Спомням си, че в началото на пътуването говорихме за огнестрелни оръжия една вечер в салона. Тогава споменах, че когато пътувам, винаги нося револвер със себе си.

— Кой бяха там?

— Не мога да си спомня точно. Мисля, че повечето от пътниците. Във всеки случай имаше много хора. — Да, наистина, тук имам вина. — Той поклати глава и продължи: — Първо Линет, след това камериерката й, а сега мисиз Отърбърн. В това няма никаква логика!

— Имаше логика — каза Рейс.

— Така ли?

— Да, мисиз Отърбърн точно ни обясняваше, че е видяла едно лице да влиза в каютата на Луиз. Преди да успее да ни каже името му, бе застреляна на място.

Андру Пенингтън избърса лицето си с тънка копринена кърпа.

— Това е ужасно — прошепна той.

Поаро каза:

— Мосю Пенингтън, бих искал да обсъдя с вас някои аспекти на този случай. Ще дойдете ли в каютата ми след половин час?

— С удоволствие.

Но тонът му не беше очарован. Нито той самият изглеждаше очарован. Рейс и Поаро се спогледаха и бързо излязоха от стаята.

— Хитър, стар дявол. Но е уплашен, нали? — каза Рейс.

— Да, разтревожен е нашият мистър Пенингтън.

Те се качиха отново на горната палуба. Мисиз Алертън излезе от каютата си и като видя Поаро, му махна настойчиво с ръка.

— Мадам?

— Бедното дете! Кажете ми, има ли двойна каюта, където да се настаня с нея? Тя не бива да се връща в каютата, в която е била с майка си, а моята е единична.

— Това може да се уреди. Много сте любезна.

— Най-обикновено внимание. Освен това наистина обичам това момиче. Винаги съм имала слабост към нея.

— Много ли е разстроена?

— Ужасно. Изглежда, че е била силно привързана към тази непоносима жена. Затова е толкова трогателна. Според Тим майката пиела. Вярно ли е?

Поаро кимна.

— О, бедната жена, не трябва да я съдим. Но животът на дъщеря ѝ, изглежда, не е бил лек.

— Да, мадам. Тя е много горда и много предана.

— Високо ценя предаността. Днес не е на мода. Тя е странно момиче — сдържана, горда, решителна и, както предполагам, с много добро сърце под навъсената външност.

— Виждам, че съм я поверил в добри ръце.

— Да, не се безпокойте. Ще се грижа за нея. Мисля, че ще станем приятелки.

Мисиз Алертън се върна в каютата. Поаро се отправи към мястото на трагедията.

Корнелия все още беше там. С разширени от ужас очи тя го запита:

— Не разбирам как човекът, който я е застрелял, е избягал, без да го видите, мосю Поаро?

— Да, как? — като ехо се обади Жаклин.

— Не е изчезнал като по чудо, мадмоазел. Имало е три различни начина, по които е могъл да се измъкне.

Жаклин го погледна учудено.

— Три начина?

— Може да е избягал надясно или наляво, но не виждам къде другаде — каза с недоумение Корнелия.

Жаклин се засмя и сви вежди.

— Но, разбира се — каза след малко тя. — В една плоскост той би могъл да се движи в две посоки, но също и под прав ъгъл, тоест трудно би могъл да се изкачи, но лесно да слезе.

Поаро се усмихна.

— Мисълта ви работи бързо.

— Много съм глупава. Все още не разбирам — каза Корнелия.

— Мосю Поаро иска да каже, скъпа, че е могъл да скочи през парапета на долната палуба — обясни Жаклин.

— Господи! — ахна Корнелия. — Никога не бих се досетила за това. Но как е успял да го направи? Трябва да е бил много бърз.

— Лесно се е справил — намеси се Тим Алертън. — Спомнете си, че в такива случаи хората винаги остават като вцепенени за няколко секунди. Човек чува изстрел и за една-две секунди е парализиран.

— И вие ли изпитавате същото, мосю Алертън?

— Да. Стоях като закован около пет секунди, а след това побягнах по палубата.

Рейс излезе от каютата на Беснер и каза властно:

— Бихте ли се разотишли? Трябва да изнесем тялото.

Всички се отдалечиха покорно. Поаро тръгна с тях. Корнелия му каза сериозно и тъжно:

— Ще помня това пътуване до края на живота си. Три убийства... Какъв кошмар!

Фергюсън я чу и каза предизвикателно:

— Това е, защото сте прекалено цивилизована. Трябва да приемате смъртта като ориенталците. Според тях тя е нещо обикновено и съвсем естествено.

— Да, интересно схващане. Но те не са образовани, бедните — каза Корнелия.

— И по-добре. Образованието отне жизнеността на бялата раса. Например тази културна вакханалия, която залива Америка. Отвратително.

Корнелия пламна.

— Мисля, че говорите глупости. Всяка зима слушам лекции за Ренесанса и гръцкото изкуство, а също и за известните жени в историята.

— Гръцко изкуство, Ренесанс, известните жени в историята! — изстена мистър Фергюсън. — Става ми лошо, като ви слушам. Бъдещето има значение, драга моя, а не миналото. Три жени загинаха на този кораб. Е, и какво от това? Никой нищо не е загубил! Линет Дойл и парите ѝ! Камериерката французойка, този домашен паразит. И онази глупава, безполезна жена — мисиз Отърбърн. Мислите ли, че някой наистина го е грижа дали са живи, или не? Мен не ме е грижа и изобщо не съжалявам за това!

— Тогава грешите! — избухна Корнелия. — А на мене ми става лошо, като ви слушам да говорите надълго и нашироко като че ли за вас никой няма значение. Не харесвах много мисиз Отърбърн, но дъщеря ѝ толкова много я обичаше и сега е ужасно разстроена от смъртта ѝ. Не познавах добре френската камериерка, но сигурно някой някъде я е обичал. А Линет Дойл освен всичко друго беше наистина прекрасна! Беше толкова красива, че когато я гледах, ми се искаше да се разплача. Аз не съм хубава и затова така ценя красотата. Беше прекрасна като произведение на гръцкото изкуство. А когато едно красиво създание умре, това е загуба за света. Така е!

Мистър Фергюсън направи крачка назад, хвана се с две ръце за главата и извика:

— Предавам се! Вие сте невероятна. Във вас няма дори и малко от естествената женска злоба. — Той се обърна към Поаро: — Знаете ли, сър, че бащата на Корнелия е бил напълно разорен от стария Риджуей? Но тя каза ли нещо, когато наследницата се разкарваше пред нея с перли и парижки тоалети? Не, тя само блее като кротко агънце: „Нали е прекрасна?“ Сигурен съм, че дори не я е погледнала накриво.

Корнелия се изчерви.

— Отначало ми беше малко неприятно. Виждате ли, татко беше съкрушен, че не успя да осигури семейството си. Мисля, че това го уби.

— Било ѝ малко неприятно! Чувате ли я?

Корнелия го погледна гневно.

— Не казахте ли току-що, че бъдещето има значение, а не миналото? А това е било в миналото, нали? Било е отдавна.

— Тук ме улучихте — каза Фергюсън. — Корнелия Робсън, вие сте единствената почтена жена, която познавам. Ще се омъжите ли за мен?

— Не ставайте смешен.

— Но това е сериозно предложение, независимо от присъствието на Стария Детектив. Във всеки случай вие сте свидетел, мосю Поаро. Против всичките си принципи предложих умишлено брак на тази жена. Аз не вярвам в законните връзки между двата пола, но тъй като мисля, че тя няма да се съгласи на нищо друго, считам женитбата за единствения изход. Хайде, Корнелия, кажете да.

— Вие сте ужасно смешен. — Корнелия се изчерви отново.

— Защо не искате да се омъжите за мен?

— Не сте сериозен.

— Предложението ми не е сериозно или аз не съм сериозен човек?

— И двете, но в същност не сте сериозен. Присмивате се на всички важни неща. На образованието, културата и... смъртта. Не сте разумен.

Тя млъкна и с пламнало лице изтича към каютата си.

Фергюсън погледна с удивление след нея.

— Дявол да го вземе! Мисля, че беше искрена. Тя иска мъжът да бъде разумен. Разумен, господи! — Той замълча и попита с любопитство: — Какво става с вас, мосю Поаро? Изглеждате толкова унесен.

— Мисля, просто мисля — стресна се Поаро. — Размишления върху Смъртта. „Смъртта, изразена в десетични дробни“ от Еркюл Поаро. Една от известните му монографии.

— Мосю Фергюсън — каза Поаро, — вие сте много нахален млад човек.

— Извинете, обичам да нападам символите на властта.

— Аз символ на властта ли съм?

— Разбира се. Какво мислите за нея?

— За мис Робсън?

— Да.

— Мисля, че е решително момиче.

— Прав сте. В нея има пламък и воля. Само привидно изглежда кротка. Тя е... по дяволите, колко я харесвам. Не би било лошо да се

заема със старата дама. Ако я настроя напълно срещу себе си, ще имам по-големи шансове при Корнелия.

Той се завъртя на пети и влезе в панорамния салон. Мис ван Шойлер седеше на обичайното си място и плетеше. Изглеждаше по-надменна отвсякога. Фергюсън се отправи към нея. Поаро влезе тихо и седна на дискретно разстояние, като си даде вид, че е погълнат от някакво списание.

— Добър ден, мис ван Шойлер.

Тя вдигна за секунда очи и измърмори студено:

— Добър... ден.

— Вижте, мис ван Шойлер, искам да говоря с вас за нещо много важно. Става дума за следното. Искам да се ожения за вашата племенница.

Кълбото прежда на мис ван Шойлер падна на земята и се затъркаля стремително по пода.

— Трябва да сте обезумели, млади човече — каза тя със смразяващ глас.

— Съвсем не. Реших да се ожения за нея и я помолих да стане моя жена!

Мис Ван Шойлер му хвърли леден поглед; със същия поглед би удостоила и някой странен вид бръмбар.

— Така ли? И предполагам, че тя ви е отговорила както трябва?

— Отказа ми.

— Естествено.

— Съвсем не е „естествено“. Ще продължа да я моля, докато се съгласи.

— Уверявам ви, сър, че ще взема мерки, за да предпазя младата си племенница от подобно преследване — отсече тя.

— Какво имате против мен?

Мис ван Шойлер само сви вежди и силно дръпна преждата, за да я навие отново, като даде да се разбере, че разговорът е приключил.

— Хайде, кажете какво имате против мен? — настоя мистър Фергюсън.

— Мисля, че това е съвсем очевидно, мистър... не знам името ви.

— Фергюсън.

— Мистър Фергюсън. — Мис ван Шойлер произнесе името му с явно отвращение. — Абсолютно безполезно е да се обсъжда подобно предложение.

— Искате да кажете, че не съм достоен за нея?

— Мислех, че това ви е съвсем ясно.

— В какъв смисъл не съм достоен?

Мис ван Шойлер отново не отговори.

— Аз имам две ръце, два крака, добро здраве, здрав разум. Това не е ли достатъчно?

— Има неща като обществено положение, мистър Фергюсън.

— Общественото положение е измислица!

Вратата се отвори и влезе Корнелия. Тя спря като закована, като видя страшната леля Мари да говори с кандидата ѝ за женитба.

Непоносимият мистър Фергюсън обърна глава, усмихна се широко и извика:

— Корнелия, елате тук. Току-що поисках ръката ви в пълно съответствие с доброто възпитание.

— Корнелия, давала ли си надежди на този млад човек? — попита мис ван Шойлер с глас, пълен със заплаха.

— Не, не, разбира се... искам да кажа, че не съвсем...

— Какво искаш да кажеш?

— Не ме е насърчавала — помогна ѝ мистър Фергюсън. — Идеята е само моя. Тя не ми отказа грубо, защото има добро сърце. Корнелия, леля ви мисли, че не съм достоен за вас. Това, разбира се, е истина, но не в този смисъл, който тя има пред вид. Моето чувство за нравственост сигурно не е така високо като вашето, но тя счита, че главна пречка за нашия брак е голямата разлика в общественото ни положение.

— Това според мен е напълно ясно на Корнелия — каза мис ван Шойлер.

— Така ли е? — погледна я въпросително Фергюсън. — Заради това ли не искате да се омъжите за мен?

— Не, не е заради това. — Лицето на Корнелия се покри с гъста руменина. — Ако... ви харесвах, щях да се ожена за вас без значение кой сте.

— Но вие не ме харесвате?

— Мисля, че... сте просто ужасен. Начинът, по който говорите... Нещата, за които говорите... Никога не съм срещала човек като вас. Аз...

Тя се задави и избяга от стаята.

— Като начало не е много лошо — обобщи Фергюсън. Той се настани удобно в стола, погледна към тавана, подсвирна и като кръстоса краката си в мръсни панталони, отбеляза: — Отсега нататък ще се обръщам към вас с „лельо“.

Мис ван Шойлер потрепера от ярост.

— Веднага напуснете тази стая или ще извикам стюарда.

— Платил съм билета си и не могат да ме изгонят от салона, който е за всички. Но да бъде както искате.

И като си затананика безгрижно „Ию, хо, хо и бутилка ром“, той стана и бавно се отправи към вратата.

Задушавайки се от гняв, мис ван Шойлер с мъка се изправи на крака. Като наруши дискретното си усамотение зад списанието, Поаро скочи, за да вземе кълбото с прежда.

— Благодаря ви, мосю Поаро. Бихте ли извикали мис Бауърс? Не се чувствам добре... Този нагъл млад човек...

— Страхувам се, че е твърде ексцентричен и разглезен. Повечето от семейството са такива. Винаги е готов да се сражава с вятърни мелници. — И той прибави небрежно: — Познахте ли го?

— Да го позная?

— Нарича се Фергюсън и не използва титлата си заради прогресивните си идеи.

— Титлата си? — възкликна мис ван Шойлер.

— Да, това е младият лорд Долиш. Много е богат, разбира се, но е истински чудак.

Обзета от противоречиви чувства, мис ван Шойлер попита:

— Откога знаете това?

— Видях снимката му в някакъв вестник и забелязах приликата. След това намерих пръстен с герб. Уверявам ви, че няма никакво съмнение.

Поаро се наслаждаваше на различните чувства, които се сменяха по лицето на мис ван Шойлер. Най-сетне тя кимна тържествено и каза:

— Много съм ви задължена, мосю Поаро.

Детективът я проследи с усмивка до вратата.

След това седна и лицето му отново стана сериозно. Той се замисли дълбоко, като от време на време кимаше с глава. Накрая каза:
— Е, да, всичко е точно така.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рейс го намери все още да седи там.

— Е, Поаро, какво има? Пенингтън ще дойде след десет минути. Предоставям това на вас.

Поаро бързо се изправи.

— Първо намерете младия Фенторп.

— Фенторп? — учуди се Рейс.

— Да. Доведете го в каютата ми.

Рейс кимна и излезе. Поаро се отправи към каютата си. Полковникът пристигна с Фенторп след една-две минути. Поаро ги покани да седнат и им предложи цигари.

— Е, мосю Фенторп, на въпроса — каза той. — Доколкото виждам, носите същата връзка като моя приятел Хейстингс.

Джим Фенторп погледна връзката си, леко смутен, и каза:

— Да, английска вратовръзка.

— Точно така. Имайте пред вид, че въпреки че съм чужденец, познавам доста добре английските обичаи. Знам например, че има „допустими“ и „недопустими“ неща.

Фенторп се усмихна.

— Днес вече не обръщаме голямо внимание на това, сър.

— Може би, но обичаят си е обичай. Традициите не се променят и има някои неща (зная го от личен опит), които не бива да се правят! Едно от тях, мосю Фенторп, е да се намесвате в чужди разговори между хора, които не познавате, без да ви молят за това.

Фенторп го погледна изумен. Поаро продължи:

— Преди няколко дни вие направихте точно това. Някои хора тихо обсъждаха делови въпроси от частен характер в панорамния салон. Вие се приближихте към тях, очевидно с намерение да чуете какво говорят, след това се обърнахте и поздравихте една дама — мадам Дойл, заради деловите ѝ качества.

Лицето на Джим Фенторп пламна. Поаро бързо продължи, без да чака отговор:

— А това, мосю Фенторп, съвсем не беше поведение, достойно за човека, който носи същата връзка като моя приятел Хейстингс! Хейстингс е толкова деликатен, че би умрял от срам, ако направи такова нещо! И така, като свържем тази постъпка с факта, че сте твърде млад, за да си позволите скъпа екскурзия и че сте член на провинциална адвокатска кантора и следователно не тънете в охолство, както и че не показвате признаци на неотдавнашно заболяване, което да изисква продължителен престой в чужбина, то аз се питам и сега питам вас — каква е причината за присъствието ви на този кораб?

— Отказвам да ви дам каквато и да било информация, мосю Поаро. Мисля, че сте луд.

— Не съм луд, а съм с напълно здрав разсъдък. Къде е вашата кантора? В Нортхемптън; това е близо до Уод Хол. Какво се опитвахте да подслушате? Разговор за правни документи. Каква беше целта на забележката ви, която произнесохте с явно смущение и тревога? Намерението ви бе да попречите на Линет Дойл да подпише какъвто и да е документ, преди да го е прочела предварително. — Той замълча. — На този кораб бе извършено убийство; други две последваха почти веднага след това. Ако продължа и ви кажа, че оръжието, с което беше убита Розали Отърбърн, беше револвер, собственост на Андру Пенингтън, тогава може би ще разберете, че е ваше задължение да ни кажете всичко, което знаете.

След няколкоминутно мълчание Джим Фенторп каза:

— По странен начин работите, но мисля, че аргументите ви са справедливи. Работата е там, че нямам точна информация за вас.

— Искате да кажете, че това е случай, базиран само на подозрения и догадки?

— Да.

— И следователно считате, че е неразумно да говорите? Това може би е вярно от правна гледна точка. Но тук не е съд. Полковник Рейс и аз се опитваме да открием един убиец. Всичко, което може да ни помогне, е от значение за нас.

Джим Фенторп отново се замисли. След това каза:

— Много добре. Какво искате да знаете?

— Защо дойдохте на тази екскурзия?

— Изпрати ме чичо ми, мистър Кармайкъл, английският адвокат на мисиз Дойл. Той се занимаваше с много от нейните дела и

поддържаше кореспонденция с мистър Андру Пенингтън, американския попечител на мисиз Дойл. Няколко дребни инцидента (не мога да ги изброя всичките) накараха чичо ми да заподозре, че не всичко е както трябва.

— С една дума, чичо ви е подозирал, че Пенингтън е мошеник? Фенторп кимна с лека усмивка.

— Казахте го по-безцеремонно, отколкото аз бих направил това, но в основни линии е вярно. Най-различни оправдания на Пенингтън, както и някои неубедителни обяснения относно прехвърлянето на сумите събудиха недоверието на чичо ми. Докато неговите подозрения не бяха още потвърдени, мис Риджудей ненадейно се омъжи и замина на сватбено пътешествие в Египет. Бракът ѝ успокои чичо ми, защото знаеше, че когато тя се върне в Англия, формалностите около имението ще бъдат уредени и тя ще поеме контрол върху него. Обаче в едно писмо от Кайро тя спомена между другото, че неочаквано е срещнала Андру Пенингтън. Подозренията на чичо ми се възвърнаха с нова сила. Беше сигурен, че Пенингтън, може би вече в отчаяно положение, се опитва да получи подписи от нея, с които да прикрие злоупотребите си. Чичо ми изпадна в голямо затруднение, тъй като нямаше точни доказателства, за да я убеди в това. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да ме изпрати тук със самолет, за да разбера какво става. Трябваше да си отворям очите и да действам решително, ако се наложи; уверявам ви, това беше много тежка задача. В същност в случая, за който споменахте, трябваше да се държа в известна степен невъзпитано! Беше неприятно, но като цяло бях доволен от резултата.

— Искате да кажете, че събудихте вниманието на мадам Дойл? — запита Рейс.

— Не чак дотам, но мисля, че това послужи като сигнал за Пенингтън. Бях сигурен, че за известно време ще престане с номерата си и дотогава се надявах да стана достатъчно близък с мистър и мисиз Дойл, за да ги предупредя по някакъв начин. В същност се надявах да направя това чрез мистър Дойл. Мисиз Дойл бе толкова привързана към Пенингтън, че би било трудно да ѝ намекна нещо за него. За мен беше по-лесно да действам чрез съпруга.

Рейс кимна.

— Ще ми отговорите ли откровено на следния въпрос? — попита Поаро. — Ако трябваше да измамите някого, кого бихте избрали:

мадам Дойл или мосю Дойл?

Фенторп леко се усмихна.

— — Във всички случаи мистър Дойл. Линет Дойл беше делова жена с нюх на бизнесмен. Предполагам, че съпругът ѝ е от онези доверчиви хора, които не разбират нищо от бизнес и винаги са готови да се подпишат на „празното място“, както той самият се изрази.

— Съгласен съм — каза Поаро и погледна Рейс. — И да не забравяме вашия мотив.

— Това са само предположения, но не и доказателства — каза Фенторп.

Поаро бързо отговори:

— А, защо, ще намерим доказателства.

— Как?

— Може би мистър Пенингтън ще ни помогне.

— Не знам дали ще е възможно — усъмни се Фенторп.

Рейс погледна часовника си.

— Той трябва да дойде всеки миг.

Джим Фенторп веднага разбра намека и си тръгна.

Две минути по-късно се появи Андру Пенингтън с учтива усмивка на уста и само твърдата челюст и бдителният блясък в очите му разкриваха опитен и хладнокръвен противник, който е нащрек.

— Е, джентълмени, аз съм тук — каза той, като седна и ги погледна въпросително.

— Помолихме ви да дойдете — започна Поаро, — защото съвсем очевидно вие проявявате особен интерес към този случай.

Пенингтън леко вдигна вежди.

— Така ли?

— Разбира се — спокойно каза Поаро. — Ако не се лъжа, сте познавали Линет Риджуей от дете.

— О, това ли... — лицето му се поотпусна. — Извинете, не ви разбрах съвсем добре. Да, както ви казах тази сутрин, помня Линет, откакто бе малко, мило създание.

— И бяхте големи приятели с баща ѝ?

— Това е така. Мелхюш Риджуей и аз бяхме много близки... много близки.

— И сте били толкова тясно свързан е него, че ви е посочил за опекун при търговските операции на дъщеря си и за попечител на

огромното богатство, което е наследила?

— Да, така е в общи линии. — Очите му отново се изпълниха с тревога и той прибави внимателно: — Естествено, не бях единственият попечител. Имаше и други, които бяха във връзка с мен.

— Те починаха, нали?

— Да, двама от тях. Третият, мистър Стърндейл Рокфорд, е жив.

— Той е вашият съдружник?

— Да.

— Доколкото знам, мадмоазел Риджуей се е омъжила, преди да навърши пълнолетие?

— Щеше да навърши двадесет и една година през юли.

— И тогава би поела контрол върху наследството?

— Да.

— Но бракът ѝ е ускорил нещата?

Пенингтън стисна здраво челюсти и ги изгледа предизвикателно.

— Извинете ме, джентълмени, но защо ви интересува това?

— Ако въпросът не ви харесва...

— Не е там работата. Нямам нищо против въпросите ви, но не виждам смисъл в тях.

— Но съгласете се, мосю Пенингтън — Поаро се наведе напред и очите му блеснаха, — че когато търсим мотивите за едно убийство, финансовите съображения винаги трябва да се имат пред вид.

Пенингтън каза навъсено:

— Според завещанието на Риджуей Линет щеше да поеме богатството в свои ръце, когато се омъжи или навърши двадесет и една години.

— Имаше ли някакви условия?

— Доколкото знам, става дума за милиони.

— Да, така е.

— Вашата отговорност и тази на съдружника ви е била много голяма — каза меко Поаро.

Пенингтън отвърна рязко:

— Свикнали сме и това не ни безпокои.

— Питам се само...

Нещо в тона му жегна Пенингтън и той запита гневно:

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Питам се дали внезапният брак на Линет Риджуей не е предизвикал паника в кантората ви? — отвърна Поаро с очарователна любезност.

— Паника?

— Да, това имах пред вид.

— За какво, по дяволите, намекувате?

— За нещо много просто. Искам да знам дали документите на Линет Дойл са в пълен ред, както би трябвало да бъдат.

— Достатъчно. Дотегна ми. — Пенингтън стана и се отправи към вратата.

— Но преди това ще отговорите ли на въпроса ми?

— Документите на Линет Дойл са в пълен ред — отсеке Пенингтън.

— Но след новината за брака ѝ сте били толкова разтревожен, че сте заминали бързо за Европа с първия кораб и сте инсценирали привидно случайна среща в Египет?

Пенингтън се върна назад. Отново се бе овладял.

— Това са абсолютни глупости! Изобщо не знаех, че Линет е омъжена, и бях изумен, когато я срещнах в Кайро. Сигурно писмото ѝ е пристигнало в Ню Йорк един ден след като съм заминал. Тогава са го препратили и аз го получих след една седмица.

— Дошли сте с „Карманик“, така ли?

— Да.

— И писмото е пристигнало в Ню Йорк, след като „Карманик“ е отплувал?

— Колко пъти трябва да повтарям това?

— Има нещо странно — каза Поаро.

— Какво?

— На багажа ви няма етикети от „Карманик“.

Единствените етикети за презокеанско плаване са от „Нормандия“, а, доколкото си спомням, тя отплава два дни след „Карманик“.

За миг Пенингтън се обърка. В очите му се появи смут.

Но намесата на полковник Рейс беше решаваща.

— Е, хайде, мистър Пенингтън — каза той, — имаме няколко причини да смятаме, че сте пристигнали с „Нормандия“, а не с „Карманик“. В такъв случай сте получили писмото на мисиз Дойл,

преди да напуснете Ню Йорк. Няма смисъл да отричате това, защото най-лесно е да проверим в параходните компании.

Андру Пенингтън потърси разсеяно стол и седна с безизразно лице. Но зад тази равнодушна маска проникателният му ум бързо търсеше изход.

— Ще трябва да ви разкажа всичко, джентълмени. Подцених ви. Но имах причини да се държа така.

— Без съмнение — каза рязко Рейс.

— Ще ви дам необходимите обяснения, но разчитам на дискретност от ваша страна.

— Не се безпокойте. Можете да ни имате доверие. Разбира се, не мога да дам големи гаранции.

— Добре, ще говоря направо — въздъхна Пенингтън. — Нещо нередно ставаше в Англия и това ме тревожеше. Писмата нямаше да ми помогнат и затова реших, че единственото, което мога да направя, е да дойда тук и сам да открия причината.

— Какво искате да кажете?

— Бях сигурен, че Линет е мамена.

— От кого?

— От английския си адвокат. В наше време не можеш да отправиш подобно обвинение без точни доказателства, така че реших веднага да дойда тук и да се заема със случая.

— Проявили сте завидна бдителност, но защо трябваше да ни лъжете, че не сте получили писмото?

— Е, как да ви кажа — разпери ръце Пенингтън, — не можеш да се натрапваш на младоженци, без да имаш сериозни причини. Реших, че е най-добре да се срещнем случайно. Освен това не знаех нищо за съпруга. Може би той също беше замесен в измамата.

— И така всичките ви действия са били съвсем безкористни? — попита сухо Рейс.

— Точно така, полковник.

Всички замълчаха. Рейс погледна Поаро. Дребничкият мъж се наведе напред.

— Мосю Пенингтън, не вярваме на нито една дума от тази история.

— По дяволите! И какво вярвате?

— Вярваме, че неочакваният брак на Линет Риджуей ви е поставил в трудно финансово положение. Че след това сте дошли бързо тук, за да намерите някакъв изход, тоест опитали сте се да спечелите време и с това намерение сте направили безуспешен опит да получите подписа на мадам Дойл за някои документи. После по време на екскурзията от върха на една скала в Абу Симбел сте блъснали каменен блок, като за малко не сте успели...

— Вие сте луд.

— Предполагаме, че нещо подобно се е случило и на връщане, когато ви се е отдала възможност да премахнете мадам Дойл, и убийството почти със сигурност би било приписано на друго лице. Ние не само предполагаме, но знаем, че с вашия револвер бе застреляна жената, която щеше да ни каже името на човека, за когото имаше сериозни причини да смята, че е убил Линет Дойл и камериерката Луиз...

— Дявол да го вземе! — избухна Пенингтън и прекъсна словесния поток на Поаро: — За какво намеквате? Луд ли сте? Защо да убивам Линет Дойл? Мъжът ѝ ще я наследи, не аз. Защо не разпитате него? Не аз, а той има интерес от смъртта ѝ.

— Дойл изобщо не е напускал салона в онази трагична нощ — каза студено Рейс, — докато не са го ранили в крака. Фактът, че е бил неспособен да пристъпи и една крачка след това, с потвърден от лекар и медицинска сестра — двама обективни свидетели, на които може да се вярва. Саймън Дойл не би могъл да убие и Луиз Бурже; без съмнение не той застреля мисиз Отърбърн. Знаете това не по-зле от нас.

— Знам, че той не я е убил — каза по-спокойно Пенингтън. — Питам се само защо се заяждате с мен, след като нямам интерес от смъртта ѝ.

— Но, драги мой, не съм съгласен с вас — гласът на Поаро напомняше гальовното мъркане на котарак. — Мадам Дойл беше делова и проникателна жена, отлично запозната с финансите см, и тя незабавно би открила каквато и да е нередност. Веднага след завръщането си в Англия тя щеше да поеме контрол върху наследството и тогава неизбежно би заподозряла нещо. Но сега тя е мъртва и съпругът ѝ, както току-що казахте, е наследник на цялото ѝ имущество. А той е различен човек — доверчив и простодушен.

Саймън Дойл не знае нищо за финансовото състояние на съпругата си, освен че е била богата. За вас би било лесно да говорите високопарно с него, да прикриете истинското положение под куп цифри, да забавите прехвърлянето на парите, като се оправдаете с юридически формалности и неотдавнашната икономическа криза. Мисля, че за вас е от голямо значение с кого ще имате работа — със съпругата или съпруга.

Пенингтън сви рамене.

— Предположенията ви са абсурдни.

— Времето ще покаже.

— Какво казахте?

— Казах: „Времето ще покаже!“ Налице са три смъртни случая — три убийства. Според закона финансовото състояние на Линет Дойл ще бъде проучено най-щателно.

Той видя, че раменете на другия внезапно се отпуснаха, и разбра, че е спечелил. Подозренията на Джим Фенторп бяха напълно основателни.

— Вие играхте и... загубихте. Няма смисъл да продължавате играта — — добави Поаро.

— Нищо не разбирате — прошепна Пенингтън. — Действително беше така, но за всичко е виновна проклетата криза. На Уолстрийт всички бяха обезумели. Но аз отново ще стъпя на краката си. С малко щастие всичко ще бъде наред в средата на юни.

С треперещи ръце той взе цигара, опита се да я запали, не успя.

Поаро каза замислено:

— Предполагам, че тогава при скалата е било моментно изкушение. Помислили сте, че никой няма да ви види.

— Това беше случайно! Кълна се, че беше случайно! — Лицето му потрепера и той се наведе напред с очи, пълни с ужас: — Спънах се и се облегнах на камъка... Кълна се, че беше случайно...

Двамата мъже мълчаха.

Пенингтън внезапно се овладя. Беше победен, но смелостта не бе го напуснала. Той се отправи към вратата.

— Не можете да ми припишете това, джентълмени. Беше злополука. И не аз я застрелях. Чувате ли? И това не можете да ми припишете, никога няма да можете. И излезе.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рейс въздъхна с облекчение, когато вратата се затвори след него.

— Постигнахме повече, отколкото се надявах. Признание в измама. Признание в опит за убийство. Това е най-доброто, което можем да направим. Всеки би признал най-много опит за убийство, но не и самото престъпление.

— Понякога това е възможно — каза унесено Поаро и очите му блеснаха.

Рейс го погледна с изненада.

— Имате ли някакъв план?

Детективът кимна. След това изброи на пръсти:

— Градината в Асуан. Показанията на мистър Алертън. Двете шишенца с лак за нокти. Моята бутилка с вино. Каdifеният шал. Изцапаната носна кърпичка. Пистолетът, оставен на местопрестъплението. Смъртта на Луиз. Смъртта на мадам Отърбърн. Да, всичко е на мястото си. Пенингтън не го е извършил, Рейс!

— Какво? — попита с изумление Рейс.

— Пенингтън не е убил Линет Дойл. Вярно е, че е имал мотиви. Вярно е, че е искал да го направи, но само се е опитал. И това е всичко. За това престъпление е било необходимо нещо, което Пенингтън е нямал! За това престъпление са нужни дързост, мигновени и безпогрешни реакции, решителност, самообладание, изобретателен и хладнокръвен ум. Пенингтън не притежава тези качества. Той не би извършил престъпление, освен ако не е сигурен, че ще бъде в безопасност. А това престъпление е било много рисковано! Висяло е на косъм. За него е била необходима дързост. А Пенингтън не е дързък. Той е само проникателен.

Рейс го погледна с уважението, което един умен мъж дължи на друг.

— Добре сте обмислили всичко — каза той.

— Да, но има едно-две неща. Онази телеграма например, която Линет Дойл е прочела. Бих искал да изясня това.

— Ей, богу, забравихме да попитаме Дойл. Той щеше да ни каже, но тогава дойде бедната мисиз Отърбърн. Отново ще го разпитаме.

— По-късно. Преди това искам да говоря с един човек.

— С кого?

— Тим Алертън.

Рейс се учуди.

— Алертън? Добре, да го извикаме.

Той натисна звънеца и изпрати бележка по стюарда.

Тим Алертън влезе и запита:

— Стюардът ми каза, че искате да говорите с мен?

— Да. Седнете, моля.

Тим седна и ги погледна с внимание, но личеше, че е леко отегчен.

— Мога ли с нещо да ви помогна? — каза той любезно, но без особено въодушевление.

— Може би в някои отношения — отговори Поаро. — Но това, което действително искам от вас, е да слушате.

Тим учтиво вдигна вежди.

— Разбира се. Аз съм най-добрият слушател в света. Можете да разчитате, че ще кажа „Ааа!“ точно когато трябва.

— Много добре. Вашето „Ааа!“ ще бъде много изразително. Но да започнем. Когато се запознах с вас и майка ви в Асуан, бях силно привлечен от вашата компания и реших, че майка ви е една от най-очарователните жени, които съм срещал.

Отегченото лице се оживи за миг и очите блеснаха.

— Тя е... необикновена.

— Но вниманието ми бе привлечено отново, когато споменахте името на една дама.

— Така ли?

— Да, на мадмоазел Джоана Саутууд. Виждате ли, напоследък слушах за нея. — След кратка пауза той продължи: — През последните три години Скотланд ярд беше твърде обезпокоен от някои кражби на бижута. Това бяха, така да се каже, обири в светското общество. Моят приятел, главният инспектор Джап, стигна до заключението, че обирите не са дело само на един човек, а на двама, които действуват много ловко. Той беше убеден от големия си личен опит, че кражбите се вършат от хора с добро обществено положение. И накрая

вниманието му бе привлечено от мадмоазел Джоана Саутууд. Всички жертви бяха нейни приятелки или познати и във всички случаи ѝ бяха заемали въпросната скъпоценност или ѝ я бяха давали за малко да я разгледа. Освен това тя живееше много по-охолно, отколкото доходите ѝ позволяваха. От друга страна, беше съвсем ясно, че не тя извършва самата кражба, тоест подмяната. В някои случаи тя беше в чужбина, когато бижутата се подменяха. Така че постепенно главният инспектор стигна до определен извод. За известен период от време мадмоазел Саутууд имаше връзки със „Сдружението на съвременните бижутери“. Той подозираше, че тя дава там откраднатите бижута; след това те се прерисуват много точно и някой неизвестен и небрежен в работата си бижутер им прави копие, като третата част от операцията — успешната подмяна, се извършва от някой друг, който не е имал нищо общо с бижута или имитации и копия на скъпоценни камъни. Инспектор Джап не знаеше кой е този човек. По време на един разговор вие се изпуснахте и казахте някои неща, които ме заинтересуваха. Пръстенът, който изчезнал, когато сте били в Майорка, фактът, че сте били на гости в къща, където е била извършена такава подмяна, близостта ви с Джоана Саутууд. Очевидно не одобрявахте моето присъствие във вашата компания и се опитахте да отдалечните майка си от мен. Разбира се, това може би се дължеше на лична антипатия, но реших, че не това е причината. Бяхте твърде обезпокоен, за да прикриете страха си, като се държите приятно и възпитано. Е, добре! Перлите изчезнаха след убийството на Линет Дойл. Сигурно ви е ясно, че веднага се досетих за вас! Но не бях съвсем доволен от себе си, защото, ако сте действували двамата с мадмоазел Саутууд, както подозирах (а тя беше близка приятелка на Линет Дойл), тогава би трябвало да бъде извършена подмяна, а не безочлива кражба. Но след това перлите неочаквано бяха върнати и какво се оказа? Че не са истински, а имитация. Тогава разбрах кой е истинският крадец. Фалшивата огърлица беше открадната и след това върната, същата фалшива огърлица, с която вие преди това бяхте подменили истинската.

Поаро погледна младия мъж пред себе си. Под загара лицето на Тим бе пребледняло. Той не притежаваше опита и хладнокръвието на Пенингтън.

— Наистина ли? И ако е така, къде съм сложил истинските перли? — опита се да каже с подигравателен глас Тим.

— И това знам.

Лицето на младия мъж изведнъж се състари.

— Мислих дълго за това — поде Поаро, — и реших, че могат да бъдат само на едно място. Истинските перли са скрити в една броеница, която виси на стената във вашата каюта. Тя е покрита с изящна дърворезба. Мисля, че сте я купили специално за това. Интересното е, че зърната на тази броеница се отвинтват. Във всяко едно от тях има перла, увита в секотин. Разчитали сте, че повечето полицейски инспектори уважават религиозните символи, освен, ако явно има нещо съмнително. Постарах се да открия как мадмоазел Саутууд ви е изпратила фалшивата огърлица. Тя е направила това, защото вие дойдохте тук от Майорка, когато сте разбрали, че мадам Дойл ще прекара в Египет медения си месец. Според мен тя е била изпратена в книга с издълбан квадратен отвор в средата. Книгите не предизвикват съмнение и практически никога не се отварят в пощата.

Настъпи дълго мълчание. После Тим каза тихо:

— Спечелихте. Беше добре замислено, но всичко има край. А сега, предполагам, не ми остава нищо друго, освен да изпия горчивата чаша.

Поаро леко кимна.

— Знаете ли, че сте били видян през онази нощ?

— Видян? — сепна се Тим.

— Да, в нощта, когато Линет Дойл умря, някой ви е видял да излизате от каютата й малко след един часа сутринта.

— Вижте, да не би да мислите, че... Не съм я убил аз! Кълна се в това! Бях в ужасно състояние. Така се случи, че избрах точно онази нощ... Господи, колко ужасно беше:

— Да, сигурно сте преживели неприятни моменти. Но сега, след като знаем всичко, бихте могли да ни помогне. Беше ли жива мадам Дойл, когато откраднахте перлите?

— Не знам. Честна дума, не знам, мосю Поаро! — каза дрезгаво Тим. — Бях разбрал, че нощем ги държи на нощната си масичка до леглото. Промъкнах се вътре, много внимателно опипах масичката, смених истинските перли с фалшивите и тихо излязох. Разбира се, помислих, че спи.

— Чухте ли я да диша? Сигурно сте се послушали за това?
Тим се замисли.

— Беше много тихо наистина. Но мисля, че не я чух да диша.

— Почувствувахте ли някаква миризма на дим във въздуха, както след неотдавнашен изстрел с огнестрелно оръжие?

— Мисля, че не. Не мога да си спомня.

— Е, няма никакъв напредък — въздъхна Поаро.

— Кой ме е видял? — попита Тим с любопитство.

— Розали Отърбърн. Тя е идвала откъм другата част на кораба, видяла ви е да излизате от каютата на Линет Дойл и да се отправяте към вашата.

— Значи тя ви е казала.

— Тя нищо не ми каза — отвърна спокойно Поаро.

— Но откъде знаете тогава?

— Защото съм Еркюл Поаро и сам се досещам. Когато я запитвах, знаете ли какво ми отговори? Каза: „Не видях никого“. И излъга.

— Но защо?

— Но това е още по-сериозна причина, за да ви каже всичко.

— Изглежда, че тя не е мислела така — сви рамене детективът.

Тим каза със странен глас:

— Тя е необикновено момиче. Сигурно животът ѝ не е бил лек с човек като майка и.

— Да, преживяла е тежки дни.

— Бедното дете — прошепна Тим. След това погледна Рейс: — Е, и какво сега, сър? Признавам, че взех перлите от каютата на Линет. Ще ги намерите точно там, където казахте, че са. Вината ми за това е доказана. Но отричам всичко, което твърдите за мис Саутууд. Нямам никакви доказателства срещу нея. А по какъв начин съм се сдобил с фалшивата огърлица, е моя работа.

— Много сте коректен — измърмори Поаро.

— Винаги джентълмен! — усмихна се Тим и прибави: — Може би си представяте колко се обезпокоих, когато открих, че майка ми се е привързала към вас! Не съм такъв закоравял престъпник, че да ми е приятно да седя рамо до рамо с известен детектив точно преди да предприема рискован удар! На някои хора това прави удоволствие, но не и на мен. Откровено казано, страхувах се.

— Но това не ви попречи да извършите кражбата.

Тим сви рамене.

— Не се страхувах толкова много, че да се откажа. Подмяната трябваше да стане все някога, а на този кораб имах прекрасна възможност за това. Каютата на Линет бе през две от моята, а самата тя беше толкова заета с проблемите си, че едва ли щеше да забележи нещо.

— Питам се дали това е вярно...

Тим го изгледа и попита:

— Какво искате да кажете?

Поаро натисна звънеца.

— Ще помоля мис Отърбърн да дойде за минута.

Тим се намръщи, но нищо не каза. Един стюард се появи, получи нареждането и излезе.

Розали дойде след няколко минути. Тя погледна изненадано Тим. До неотдавна бе плакала и очите ѝ бяха зачервени. В нея не бе останало нищо от предишното предизвикателство и мнителност. Седна и отправи покорен поглед към Рейс и Поаро.

— Много съжаляваме, че ви безпокоим — каза внимателно Рейс.

Той беше малко недоволен от Поаро.

— Няма значение — отговори тихо момичето.

— Трябва да изясним един-два въпроса — започна Поаро. — Когато ви попитах дали сте видели някого на дясната палуба в един и десет тази сутрин, вие отговорихте отрицателно. За щастие успях да открия истината без ваша помощ. Мосю Алертън призна, че е бил снощи в каютата на Линет Дойл.

Тя погледна бързо Тим. Той кимна рязко със сурово и мрачно лице.

— Греша ли в часа, мосю Алертън?

— Не, напълно сте прав.

Розали го гледаше изумена. Устните ѝ затрепераха... полуразтвориха се.

— Но вие не сте... не сте...

Той каза бързо:

— Не, не съм я убил. Аз съм крадец, а не убиец. Съвсем скоро всичко ще разберете. Целта ми бяха перлите.

Поаро продължи:

— Според самия него мосю Алертън отишъл в каютата й снощи и е сменил истинската перлена огърлица с фалшива.

— Истина ли е? — Розали го гледаше със сериозни тъжни очи, очи на дете.

— Да — каза Тим.

Настъпи мълчание. Полковник Рейс неспокойно се размърда.

Поаро проговори с необикновен глас!

— Това е, както казах, версията на мосю Алертън. Думите му отчасти се потвърждават от вашите показания, мис Отърбърн. С други думи, има доказателства, че той е бил в каютата на Линет Дойл снощи, но няма доказателства защо е бил там.

Тим го погледна с удивление.

— Но вие знаете защо!

— Какво знам?

— Е, добре, знаете, че взех перлите.

— Но да, да! Знам, че сте взели перлите, но не знам кога сте ги взели. Това може да не е станало снощи... Току-що казахте, че Линет Дойл не би забелязала подмяната. Но не съм толкова сигурен. Да допуснем, че е открила това... Да допуснем дори, че е разбрала кой го е направил... Да допуснем, че снощи е заплашила да разкаже всичко и вие сте знаели, че тя не се шегува... и да допуснем, че сте подслушали скандала в салона между Жаклин дьо Белфор и Саймън Дойл, и веднага след като всички са си отишли, тихо сте влезли вътре, взели сте пистолета и един час по-късно, когато корабът е утихнал, сте се промъкнали в каютата на Линет Дойл и за да сте сигурен, че няма да бъдете разобличен...

— Господи! — промълви Тим. От пепеливото лице две изтерзани, пълни с болка очи гледаха с безмълвна молба Поаро.

Детективът продължи:

— Но ви е видял още един човек — камериерката Луиз. На другия ден започнала да ви изнудва. Заплашила ви е, че ако не й платите добре, ще разкаже какво е видяла. Разбрали сте, че ако се примирите с изнудването, това ще бъде началото на края. Привидно сте се съгласили и сте й казали, че ще дойдете точно преди обяд в каютата й с парите. Там сте я намушкали, докато е брояла банкнотите. Но отново сте нямали късмет. Някой ви е видял да влизате в каютата й — той се полуизвърна към Розали, — това е била вашата майка.

Отново е трябвало да действате безразсъдно, рисковано, но сте нямали друг изход. Чули сте Пенингтън да говори преди няколко дни за револвера си. Изтичали сте в каютата му, взели сте го, подслушали сте разговора ни пред каютата на доктор Беснер и сте застреляли мадам Отърбърн, преди да каже името ви.

— Нее-е! — извика Розали. — Той не е извършил това!

— След това сте побягнали към кърмата — единственото нещо, което сте могли да сторите. После сте се обърнали и когато се втурнах след вас, вие вече се преструвахте, че идвате от срещуположната страна. Държали сте револвера в ръкавици; когато ги поисках, те бяха в дождоба ви...

— Кълна се в бога, че в това няма ни дума истина — каза Тим.

Но треперещият му, неуверен глас прозвуча неубедително.

И тогава Розали Отърбърн изненада всички:

— Разбира се, че не е истина! И мосю Поаро знае, че е така! Той си има причини, за да твърди това!

Поаро я погледна с изненада. Лека усмивка заигра по устните му.

— Мадмоазел е твърде умна... Но съгласете се, че уликите бяха правдоподобни.

— Защо, по дяволите... — започна със засилващ се гняв Тим, но Поаро вдигна ръка.

— Против вас има много улики, мосю Алертън. Това исках да разберете. А сега ще ви кажа нещо по-приятно. Все още не съм изследвал онази броеница в каютата ви. Но може би ако направя това, няма да намеря нищо. И тъй като мис Отърбърн продължава да твърди, че не е видяла никого снощи на палубата, е, добре, срещу вас няма никакви улики. Перлите са били взети от една клеptomанка, която след това ги е върнала. Ако искате да ги видите с мадмоазел, те са в една кутийка на масата.

Тим се изправи на крака. Остана за миг безмълвен. Когато заговори, думите му като че ли прозвучаха сухо, но, изглежда, задоволиха слушателите.

— Благодаря! Няма да има нужда да ми давате друг шанс!

Той отвори вратата пред момичето и то излезе; като взе малката картонена кутийка, Тим я последва.

Закрачиха един до друг. Тим отвори кутията, извади фалшивата огърлица и я захвърли далече в Нил.

— Край! — каза той. — Когато върна кутията на Поаро, вътре ще бъдат истинските перли. Как можах да бъда такъв глупак!

Розали каза тихо:

— Преди всичко защо започнахте?

— Искате да кажете как започнах? О, не знам. От леност, скука, а и това ме забавляваше. Толкова по-интересно е, отколкото да стоиш в някоя канцелария. Сигурно ви звучи ужасно, но виждате ли, в това ме привличаше нещо — главно рискът може би.

— Мисля, че разбирам.

— Да, но никога не бихте го направили.

Розали се замисли за миг и лицето и стана сериозно.

— Не, никога — каза тя просто.

— О, скъпа моя, вие сте очарователна... прекрасна. Защо не казахте, че сте ме видели снощи?

— Помислих, че ще ви заподозрат.

— Вие подозирахте ли ме?

— Не. Не вярвах, че можете да убие някого.

— Да. Не съм от тази сплав, от която са направени убийците. Аз съм само един нещастен крадец на дребно.

Тя плахо докосна ръката му.

— Не говорете така.

Той хвана ръката ѝ.

— Розали, искате ли... знаете какво искам да кажа. Или винаги ще ме презирате и ще ми натяквате?

Тя се усмихна леко.

— Има неща, за които и вие може да ми натяквате...

— Розали, скъпа...

Но тя го задържа за минута.

— А Джоана?

— Джоана? — извика внезапно Тим. — Вие сте като майка ми. Джоана изобщо не ме интересува. Тя има хищни очи и конско лице. Изключително непривлекателен представител на Нежния пол.

След малко Розали каза.

— Майка ви никога не бива да узнае това.

— Не съм сигурен — отвърна замислено Тим. — Мисля, че ще ѝ кажа. Тя е силен човек и ще издържи. Да, мисля, че ще разруша майчинските ѝ илюзии. Тя ще бъде толкова доволна, когато разбере, че

съм имал само делови отношения с Джоана, че ще ми прости всичко останало.

Бяха стигнали до каютата на мисиз Алертън и Тим почука решително на вратата. Тя се отвори и мисиз Алертън застана на прага.

— Розали и аз... — започна Тим и спря.

— О, скъпи мои — промълви тя и прегърна Розали. — Мое скъпо, скъпо дете. Така се надяхах, но Тим беше непоносим, преструваше се, че не те харесва. Но, разбира се, не можа да ме измами!

Розали каза сподавено:

— Вие бяхте винаги толкова мила с мен. Искях да...

Тя млъкна и зариде щастливо на рамото и.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато вратата се затвори след Тим и Розали, Поаро погледна виновно мрачното лице на полковник Рейс.

— Съгласен ли сте с този малък компромис? — попита с молба той. — Нередно е, зная, но така високо ценя човешкото щастие.

— Но не правите нищо за моето щастие.

— Тази девойка ми е толкова симпатична, а тя обича младия човек. Ще бъдат прекрасна двойка; тя има твърдостта, която му липсва, майката я харесва, всичко е както трябва.

— И така женитбата е уредена от небето и Еркюл Поаро. Единственото, което ми остава, е да прикрия углавното престъпление.

— Но, приятелю, казах ви, че това е само едно мое предположение.

— Нямам нищо против — изсмя се Рейс. — Не съм заклет полицаи, слава богу! Надявам се, че хлапакът няма да върши глупости. Момичето е почетено. Но това, от което съм недоволен, е начинът, по който се държите с мен! Аз съм търпелив човек, но търпението ми има граници! Знаете ли кой е извършил трите убийства на този кораб, или не?

— Зная.

— Тогава защо не ми кажете ясно и точно това?

— Мислите, че отдавам прекалено голямо значение на маловажни факти? И това ви дразни? Но не сте прав. Ще ви кажа нещо. Веднъж участвах в една археологическа експедиция. Когато някакъв предмет се появи на повърхността по време на разкопките, той се изчиства много внимателно отвсякъде. Полепналата пръст се отстранява, тук-там изстъргват с нож, докато накрая предметът е готов за рисунки и снимки, без излишни налепи по него. Това е, което се опитвах да направя — да премахна излишното, така че да видим неподправената истина.

— Добре — каза Рейс. — Да видим неподправената истина. Не е бил Пенингтън. Не е младият Алертън. Предполагам, че не е и

Флитууд. Нека за разнообразие чуем кой е убиецът.

— Сега ще ви кажа, приятелю.

Някой почука на вратата. Рейс тихо изруга. Влязоха доктор Беснер и Корнелия. Момичето изглеждаше разстроено.

— Полковник Рейс — възкликна тя, — мис Бауърс току-що ми каза за леля Мари. Това е ужасен шок. Тя каза, че не може да носи повече отговорността сама и че е по-добре да знам и аз, тъй като съм член на семейството. Отначало просто не можех да повярвам, но доктор Беснер беше толкова мил.

— Не, не, няма значение — запротестира скромно докторът.

— Той беше толкова любезен, разказа ми всичко за тези хора, които не могат да се борят със слабостта си. Той е лекувал клептомани в клиниката си. Обясни ми, че много често заболяването се дължи на дълбоко вкоренена невроза. — Корнелия повтори диагнозата със страхопочитание. — Това е някъде дълбоко в подсъзнанието. Понякога причината е нещо дребно, което се е случило в детството. Той е лекувал хората, като ги е карал да си припомнят тази дреболия. — Корнелия си пое дълбоко дъх и продължи: — Но много се безпокоя да не би всичко да излезе наяве. Жълтата преса ще разнесе новината в Ню Йорк. Ще бъде просто ужасно. И леля, и мама, и всички останали никога няма да могат да погледнат хората в очите.

— Така е — въздъхна Рейс. — Но секретността, секретността над всичко.

— Извинете, полковник Рейс?

— — Искан да кажа, че всичко, свързано с убийството, се пази в тайна.

— О, така се радвам — склони ръце Корнелия. — Толкова се тревожех.

— Имате прекалено добро сърце. — Доктор Беснер я потупа благосклонно по рамото и се обърна към другите: — Тя е прекрасно и чувствително момиче.

— О, не е така. Много сте мил.

— Оттогава виждали ли сте мистър Фергюсън? — каза тихо Поаро.

— Не, но леля Мари говори за него — изчерви се Корнелия.

— Изглежда, че този млад човек е от високо потекло — каза доктор Беснер. — Но трябва да призная, че не му личи. Дрехите му са

ужасни и никога не се държи възпитано.

— А вие какво мислите, мадмоазел?

— Мисля, че е съвсем луд — отвърна Корнелия.

— Как е вашият пациент? — обърна се Поаро към доктора.

— О, много добре. Току-що отново успокоих фройлайн дьо Белфор. Няма да повярвате, но беше отчаяна само защото онзи приятел беше вдигнал лека температура днес следобед! Но това е толкова естествено. Учудвам се, че сега няма силна треска. Той е като някой як селянин. Лекувал съм такива с тежки рани, на които те почти не обръщат внимание. Има много силен организъм, като на вол. Пулсът му не е ускорен, температурата е малко над нормалната. Обясних на момичето, че няма от какво да се бои. Но все пак е смешно, нали? Първо стреля в него, след това изпада в истерия да не би да му стане нещо.

— Тя безумно го обича — каза Корнелия.

— Но в това няма логика! Ако вие обичате някого, ще стреляте ли в него? Не, защото сте разумна.

— В същност не обичам шумните истории — каза тя.

— Разбира се. Вие сте истинска жена.

Рейс прекъсна тази сцена, изпълнена с искрено възхищение.

— Тъй като Дойл е добре, можем да продължим разговора си от следобед. Точно ми разказваше за телеграмата.

Доктор Беснер поклати одобрително масивната си глава.

— Ха, ха, много забавна история! Дойл ми разказа всичко. Това е била някаква телеграма само за картофи, ябълки, лук... О, извинете?

Сподавяйки възклицанието си, Рейс подскочи на стола.

— Господи! Значи това е той! Рикети! — Той погледна трите недоумяващи лица. — Това е нов шифър, използван във въстанието в Южна Африка. Картофите означават картечници, ябълките — експлозиви, и така нататък. Рикети е археолог, колкото и аз! Той е много опасен шпионин, човек, който е убивал многократно и е убил отново, кълна се в това! Мисиз Дойл е отворила онази телеграма по невнимание и той е знаел, че с него е свършено, ако тя ми беше казала какво пише в нея! Прав ли съм? — запита той Поаро. — Рикети е, нали?

— Рикети е човекът, когото търсите — каза Поаро. — От самото начало се съмнявах в него. Играеше прекалено добре ролята си; беше

повече археолог, отколкото човек. — След кратка пауза той продължи: — Но не Рикети е убил Линет Дойл. За известно време виждах, така да се каже, убиеца „в гръб“. Но сега го гледам „право в лицето“. Картината е напълно завършена. Но, разбирате ли, въпреки че знам какво се е случило, нямам доказателства. От логическа гледна точка случаят е задоволителен, но не е подкрепен с никакви факти. Има само една надежда — убиецът да направи самопризнание.

Доктор Беснер сви скептично рамене.

— Би било истинско чудо.

— Мисля, че е вероятно при сегашните обстоятелства.

— Но кой е той? — извика Корнелия. — Няма ли да ни кажете?

Очите на Поаро невъзмутимо огледаха всеки един от тях. Рейс се усмихваше иронично, Беснер все още бе изпълнен с недоверие, Корнелия с леко отворена уста го гледаше в очакване.

— Е, добре, трябва да призная, че обичам публиката и аплодисментите. Имам много високо мнение за себе си. Обичам да казват: „Колко умен е Еркюл Поаро!“

Рейс се раздвижи леко в стола.

— Е, колко е умен Еркюл Поаро? — попита тихо той.

Като клатеше тъжно глава, Поаро започна:

— Отначало проявих невероятна глупост. Най-голямата загадка за мен беше пистолетът — пистолетът на Жаклин дьо Белфор. Защо не бе оставен на местопрестъплението? Намерението на убиеца очевидно е било да насочи уликите срещу нея. Защо тогава го бе взел? Бях толкова сляп, че измислях най-различни нелепи причини. Но истинската причина бе много обикновена. Убиецът беше взел пистолета, защото е трябвало да направи това, защото е нямал друг изход.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Вие и аз, приятелю — обърна се Поаро към Рейс, — започнахме разследването с предубеждението, че престъплението е извършено спонтанно без каквато и да била предварителна подготовка.

Някой е искал да премахне Линет Дойл и е използвал удобния момент, когато убийството почти сигурно би било приписано на Жаклин дьо Белфор. От това следваше, че въпросното лице е подслушало скандала между Жаклин и Саймън Дойл и е взело пистолета, след като другите са напуснали салона. Но, приятели, ако това предубеждение беше погрешно, всичко би изглеждало напълно различно. И то беше погрешно! Това не е било мигновено, спонтанно престъпление. Напротив, то е било много внимателно обмислено, подготвяно час по час, всички подробности са били старателно уточнени предварително, дори слагането на приспивателно в бутилката с вино на Еркюл Поаро през онази нощ! Разбира се, че беше така! Сложиха ме да спя, за да не се намеся в събитията. Това ми се стори възможно. Аз пия вино, другите двама, с които се храня на масата, пият уиски и минерална вода. Няма нищо по-лесно от това, да се сипе малко безвреден опият в бутилката с вино — те стоят по цял ден на масите. Но аз отхвърлих тази мисъл. Денят беше горещ, бях много уморен, не бе толкова необичайно веднъж да спя дълбоко, а не неспокойно, както обикновено.

— Както виждате, все още бях в плен на предубеждението си. Да ми дадат приспивателно би означавало предумишлено действие, би означавало, че в седем и половина, когато се сервира вечерята, престъплението е било вече замислено, а това все още според първоначалната представа беше абсурдно. Първият удар срещу погрешната хипотеза беше нанесен, когато пистолетът бе намерен в Нил. Ако предположенията ни бяха верни, пистолетът изобщо не би трябвало да бъде хвърлян във водата... И не беше само това. — Поаро се обърна към доктора: — Вие, доктор Беснер, прегледахте тялото на

Линет Дойл. Може би си спомняте, че кожата около раната беше обгорена, тоест преди изстрела пистолетът е бил притиснат до главата?

Беснер кимна.

— Точно така.

— Но пистолетът бе намерен, увит в кадифен шал, по който имаше ясни белези от стрелба, което ни наведе на мисълта, че е бил използван, за да заглуши изстрела. Но ако е стреляно през шала, тогава кожата на жертвата не би била обгорена, тоест когато убиецът е стрелял през шала, целта му не е била Линет Дойл. Възможно ли е това да е бил другият изстрел — по време на сцената между Жаклин дьо Белфор и Саймън Дойл? Не, защото има двама свидетели и ние знаем всичко. И така, оказа се, че е имало трети изстрел, за който нищо не знаем. Но с пистолета е било стреляно само два пъти и нямаше никакви следи от друг изстрел. Тук сме изправени пред един много интересен неразрешен проблем. Следващият любопитен факт бе, че в каютата на Линет Дойл намерих две шишенца цветен лак за нокти. Сега дамите често лакират ноктите си в различни цветове, но дотогава Линет Дойл винаги използваше един и същ и тъмночервен лак „Кардинал“. На другото шишенце пишеше „Нейлекс роуз“, тоест лакът беше бледорозов, но на дъното имаше няколко капки, които не бяха бледорозови, а яркочервени. Бях толкова заинтригуван, че го отворих и го доближих до носа си. Вместо обичайната силна миризма на ацетон шишенцето миришеше на оцет! Това означаваше, че вътре има червено мастило. Разбира се, няма нищо странно в това, мадам Дойл да има шишенце с червено мастило, но би било по-естествено да го държи в шишенце за червено мастило, а не в шишенце за лак за нокти. Тогава се досетих за носната кърпичка с бледорозово петно, в която беше увит пистолетът. Червеното мастило бързо избледнява, но винаги оставя бледорозово петно. Може би ако бях тръгнал по тези неясни следи, щях да открия истината, но тогава се случи нещо, което премахна всички съмнения. Луиз Бурже бе убита при обстоятелства, които безспорно потвърждаваха факта, че е изнудвала убиеца. В ръката си тя все още стискаше банкнота от хиляда франка и си спомних нещо много важно, което бе казала сутринта. Слушайте внимателно, защото в това се крие загадката. Когато я запитах дали е видяла нещо предишната нощ, тя ми даде следния интересен отговор: „Естествено, ако не можех да заспя, ако се бях изкачила по стълбите, тогава може би

щях да видя това чудовище, убиецът, да влиза или излиза от каютата на мадам...“ Какво точно означаваше това?

Беснер, обзет от интерес към логиката, бързо отговори:

— Значи, че тя се е изкачила по стълбите.

— Не, не разбирате какво искам да кажа. Защо тя каза това на нас?

— Искала е да ни намекне нещо.

— Но защо на нас? — Тя би се държала по два начина, ако знаеше кой е убиецът — щеше да ни каже истината или да си държи езика и да иска пари за това от него! Но тя не направи нито едното, нито другото. Не каза веднага: „Не видях никого, защото спях“, нито: „Да, видях, той беше този и този“. Защо ми отговори по такъв неясен, многозначителен начин? За това може да има само една причина! Тя искаше да загатне нещо на убиеца; следователно тогава той е бил при нас. Но освен полковник Рейс и мен имаше само още двама души — Саймън Дойл и доктор Беснер.

Докторът скочи на крака и изръмжа:

— Какво? Обвинявате ме? Отново? Но това е абсурдно, изобщо не си струва да ви слуша човек.

— Замълчете, моля. Казвам ви какво мислех тогава. Да бъдем безпристрастни — каза Поаро.

— Сега той не ви обвинява — успокой го Корнелия.

Поаро бързо продължи:

— Така че си зададох въпроса — кой от двамата, Саймън Дойл или доктор Беснер? Но какви причини имаше Беснер да убие Линет Дойл? Доколкото знаех, никакви. Тогава Саймън Дойл? Но това беше невъзможно! Много свидетели биха се заклели, че до избухването на скандала той изобщо не е напускал онази вечер салона. След това е бил ранен и за него е било физически невъзможно да излезе. Имаше ли точни показания, потвърждаващи тези два пункта? Да — показанията на мадамозел Робсън, Джим Фенторп и Жаклин дьо Белфор потвърждаваха първия, а показанията на доктор Беснер и мадамозел Бауърс потвърждаваха втория. Нямаше никакво място за съмнение. Следователно престъпникът е доктор Беснер. В подкрепа на тази теория бе фактът, че камериерката е била намушкана с хирургически нож. От друга страна, Беснер умишлено бе привлякъл вниманието ми върху това. И тогава, приятели, се досетих за друг, безспорен факт.

Намекът на Луиз Бурже не би могъл да бъде предназначен за доктор Беснер, защото тя имаше прекрасната възможност да говори с него насаме, когато пожелае. Тя имаше пред вид един-единствен човек — Саймън Дойл! Саймън Дойл беше ранен, при него винаги имаше лекар, той беше в каютата на лекар. Следователно заради него тя рискува да каже тези неясни думи, в случай че няма друга възможност да го види. Спомням си как тя продължи и се обърна към него: „Мосю, моля ви, вие разбирате, какво мога аз да кажа?“ И отговорът му: „Скъпо мое момиче, не се безпокойте, ще се погрижа за вас. Никой в нищо не ви обвинява.“ Така тя получи уверението, което търсеше! Беснер гръмко изсумтя.

— Но това е толкова глупаво! Да не би да мислите, че човек с протеза и фрактура на костта може да ходи по кораба и да убива хора с нож? Казвам ви, че за Саймън Дойл е било невъзможно да излезе от каютата си.

— Зная. Това е напълно вярно — отговори спокойно Поаро. — Било е невъзможно. Било е невъзможно, но е истина! Не можеше да има друго значение в думите на Луиз Бурже. И така аз се върнах назад и изследвах отново престъплението в светлината на новите факти. Възможно ли беше в периода преди скандала Саймън Дойл да е излязъл от салона и другите да са забравили или да не са забелязали това? Съзнавах, че това е невъзможно. Трябваше ли да се вземат под внимание показанията на доктор Беснер и мадмоазел Бауърс? Добре разбирах, че не мога да се съмнявам в тях. Но тогава си спомних, че има една пролука от време, в която Саймън Дойл е бил сам в салона за пет минути, а показанията на лекаря и медицинската сестра се отнасят за времето след това. За този период имаше показания, базирани само на зрителни възприятия и въпреки че бяха очевидно много точни, повече не можеше да се разчита на тях. Като изключим предположенията, какво в същност бяха видели свидетелите? Корнелия Робсън е видяла Жаклин дьо Белфор да стреля с пистолет, Саймън Дойл да пада на един стол и да притиска кърпичката към крака си, която постепенно се оцветява в червено. Какво беше чул и видял Джим Фенторп? Той бе чул изстрел и бе видял Дойл да притиска окървавена кърпичка към крака си. Какво се бе случило след това? Дойл настоятелно помоли Жаклин дьо Белфор да бъде отведена и да не бъде оставяна сама. След това предложил на Фенторп да извика

доктора. И така мадмоазел Робсън и мосю Фенторп излизат с Жаклин дьо Белфор и в следващите пет минути са заети на бакборда. Каютите на мадмоазел Бауърс, доктор Беснер и мадмоазел дьо Белфор са от същата страна. На Саймън Дойл са необходими само две минути. Той взима пистолета под канапето, изува обувките си, побягва безшумно като заек към щирборда, влиза в каютата на съпругата си, промъква се до нея и стреля в главата ѝ, както спи; след това слага шишенцето с червено мастило на умивалника (то не трябва да бъде намерено в него), изтичва обратно в салона, взима кадифения шал на мис ван Шойлер, който е скрил отстрани до стола, за да му е подръка, увива в него пистолета и стреля в крака си. Столът, в който пада (този път с истинска рана), е до прозореца. Той го отваря и хвърля в Нил пистолета, увит в кадифения шал и издайническата носна кърпичка.

— Невъзможно! — каза Рейс!

— Не, приятелю, не е невъзможно. Припомнете си показанията на Тим Алертън. Той е чул пукот, последван от плясък. Чул е и нещо друго — стъпките на бягащ човек край каютата. Но никой не би могъл да тича по щирборда. Той е чул Саймън Дойл, който е изтичал бос край каютата му.

— И все пак е невъзможно — повтори Рейс. — Никой не може да извърши това толкова бързо — особено човек като Дойл, който няма изобретателен ум.

— Да, но той е много бърз и ловък!

— Това да. Но не би могъл да измисли всичко това.

— Но не той го е измислил. Точно тук направихме голяма грешка. Престъплението сякаш е извършено спонтанно, но това не е така. Както казах, то е било много внимателно обмислено и подготвено. Това, че Саймън Дойл е имал в джоба си шишенце с червено мастило, не е било случайност. Не, това е било замислено предварително. Не е случайност фактът, че Жаклин дьо Белфор е ритнала пистолета под канапето, където не би се виждал, и по-късно ще си спомнят за него.

— Жаклин?

— Да, Жаклин. Двете допълващи се части на престъплението. Върху какво е построено алибито на Саймън? Върху изстрела на Жаклин. Как Жаклин си осигурява своето алиби? Чрез настойчивата молба на Саймън, в резултат, на която една медицинска сестра остава

край леглото ѝ цялата нощ. И така те двамата притежават всички необходими качества — хладнокръвния, остър, изобретателен ум, умът на Жаклин дьо Белфор, и необикновената бързина и точност, характерни за човека на действието като Дойл, способен да извърши това. Помислете внимателно и ще разберете всичко. Саймън Дойл и Жаклин са били любовници. Като вземете пред вид, че те все още са любовници, всичко ще ви стане ясно. Саймън, който е наследник на богатата си съпруга, я премахва и когато му дойде времето, ще се ожени за своята любима. Всичко е било много умно замислено. Преследването на мадам Дойл от Жаклин също е част от плана. Престорената ярост на Саймън... И все пак имаше пропуски. Веднъж той с истинска горчивина ми говори дълго за властните жени. Тогава трябваше да разбера, че има пред вид съпругата си, а не Жаклин. След това отношението към Линет пред хората. За един обикновен, мълчалив англичанин е много трудно да прояви каквато и да е любов. В действителност Саймън Дойл не беше добър артист. Прекалено добре играеше ролята си на безумно влюбен. Когато разговарях с Жаклин, тя се престори, че е видяла някой да подслушва. Но аз не видях никого. И нямаше никого! Но по-късно тя щеше да използва това, за да ме заблуди. Тогава една нощ ми се стори, че чух Саймън и Линет пред каютата си. Той каза: „Всичко сега трябва да се реши“. Да, това беше Дойл, но той говореше с Жаклин. Последното действие на драмата е било планирано с абсолютна точност. За мен е приготвено приспивателно, за да не им създам никакви неприятности. Корнелия Робсън е избрана за свидетел на сцената. Предвидени са пресилената скръб и разкаянието на Жаклин. Тя вдигна голям шум, за да не се чуе изстрелът. В същност това беше изключително добра идея. Жаклин казва, че е стреляла в Дойл, Корнелия Робсън и Джим Фенторп потвърждават това и когато преглеждат крака на Саймън, оказва се, че е истина, че е неоспорим факт! И двамата имат идеално алиби, вярно, с цената на известен риск и болка за Саймън Дойл, но необходимо е той да бъде ранен, така че изобщо да не може да се движи.

И тогава в плана им се появява пукнатина. Луиз Бурже е била будна. Изкачила се е по стълбата и е видяла Саймън Дойл да тича към каютата на съпругата си и обратно. На другия ден лесно се е досетила какво се е случило. Алчността ѝ я подтиква да иска пари, за да мълчи, и по този начин подписва смъртната си присъда.

— Но мистър Дойл не би могъл да я убие — възрази Корнелия.

— Не, съучастницата му е направила това. Саймън Дойл поиска да види Жаклин колкото е възможно по-скоро. Дори ме помоли да ги оставя сами. Тогава ѝ е казал за новата опасност. Трябвало е веднага да действуват. Знаел е къде са скалпелите на Беснер. След убийството скалпелът е измит и върнат на мястото му и задъханата Жаклин, закъсняла много за обяд, се отправя бързо към трапезарията.

Но все още не всичко е наред, защото мадам Отърбърн е видяла Жаклин да влиза в каютата на Луиз Бурже. Тя незабавно идва да съобщи това на Саймън. Убийцата е Жаклин. Спомняте ли си как Саймън извика на бедната жена? Помислихме, че е от нерви. Но вратата беше отворена и той се опитваше да предупреди Жаклин за опасността. Тя го чу и действа светкавично. Спомнила си е, че Пенингтън е говорил за някакъв револвер. Взела го е, промъкнала се до каютата, подслушала е разговора и в критичния миг е стреляла. Веднъж тя се похвали, че е добър стрелец, и това се оказва вярно.

След това отбелязах, че убиецът е могъл да избяга по три начина. Исках да кажа, че е могъл да отиде към кърмата (тогава престъпникът би бил Тим Алертън), да скочи на долната палуба, което е малко вероятно, или да влезе в някоя каюта. Каятата на Жаклин беше през две врати от каютата на доктор Беснер. Тя е трябвало само да хвърли пистолета, да изтича вътре, да се разроши и да скочи в леглото. Било е рисковано, но е нямало друг изход.

Настъпи мълчание. След това Рейс попита:

— Какво е станало с куршума от първия изстрел на момичето срещу Дойл?

— Мисля, че се е забил в масата. Там има прясна дупка. Предполагам, че Дойл е имал време да го извади с джобно ножче и да го хвърли през прозореца. Разбира се, той си е осигурил резервен патрон, за да изглежда, че е имало само два изстрела.

— Пимислили са за всичко — въздъхна Корнелия. — Това е ужасно!

Поаро замълча. Но това не бе от скромност, защото очите му говореха: „Грешите. Забравили са Еркюл Поаро.“

На глас той каза:

— А сега, докторе, да поговорим с пациента ви.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Много по-късно същата вечер Еркюл Поаро почука на вратата на една каюта. Чу се глас:

— Влезте.

Той влезе. Жаклин дьо Белфор седеше на един стол. На друг, близо до стената, седеше едрата стюардеса.

— Може ли да излезе?

Поаро кимна на жената и тя напусна каютата. Той дръпна стола и седна до Жаклин. И двамата мълчаха. Лицето на Поаро беше тъжно.

Накрая заговори тя.

— Е, всичко свърши! — Подценихме ви, мосю Поаро.

Поаро въздъхна и разпери ръце. Сякаш някаква странна сила му пречеше да говори.

— Все пак нямате много доказателства. Напълно сте прав, разбира се, но ако ви бяхме заблудили...

— Другояче не би и могло да бъде, мадмоазел.

— Доказателствата ви са достатъчни за един логичен ум, но едва ли ще убедят съда. О, знам, че нищо не може да се направи. Вие така изненадахте Саймън, че той веднага рухна. Загуби ума и дума бедният и призна всичко — тя поклати глава, — той се отчайва пред бедите.

— Но вие не падате духом.

Жаклин внезапно се засмя — странен, предизвикателен, весел смях.

— Да, така е, аз никога не падам духом. — Бързо го изгледа и изведнъж каза: — Не ме съжалявайте толкова много! Съжалявате ме, нали?

— Да.

— Но не бихте ме освободили?

— Не — каза тихо Еркюл Поаро.

Тя кимна мълчаливо.

— Няма смисъл да бъдем сантиментални. Отново мога да го извърша... Вече съм опасна за другите. Сама чувствавам това... — и

продължи мрачно: — Толкова е лесно да убиваш хора. Започваш да чувствуваш, че това няма значение... И само ти имаш значение! Опасно е.

След кратка пауза тя каза с лека усмивка:

— Направихте всичко, което можахте, за мен. Онази нощ в Асуан ми казахте да не отдавам сърцето си на злото... Знаехте ли тогава какво мислех?

Той поклати глава.

— Знаех само, че казвам истината.

— Да, това беше истината. Тогава можех да спра. Бях близо до това... Можех да кажа на Саймън, че се отказвам. Но тогава може би... — Тя замълча и прибави: — Искате ли да ви разкажа всичко? От самото начало?

— Ако вие искате.

— Да, мисля, че искам. Това беше една най-обикновена история. Виждате ли, Саймън и аз се обичахме...

Тонът, с който изрече това, беше небрежен, думите — сухи, но в тях се чувствуваше напрежение...

— За вас любовта е била достатъчна, но не и за него — каза просто Поаро.

— Може би сте прав. Но не разбирате напълно Саймън. Той винаги страстно се е стремил към парите, защото обичаше всички неща, които могат да се купят с тях — коне, яhti, спортни принадлежности, — всички хубави неща, които един мъж желае да притежава. А никога не бе могъл да има нито едно от тях. Саймън е много просто устроен. Той е като децата — иска всичко и веднага. И въпреки това не се е оженил по сметка за някоя отвратителна жена. Не е такъв. Тогава го срещнах и... като че ли всичко беше наред. Само не знаехме кога ще можем да се оженим. Той бе имал хубава работа, но я беше загубил. Вината за това отчасти била негова. Опитал се да направи нещо с някакви ценни книжа и веднага го хванали. Не вярвам, че наистина е искал да измами когото и да било. Просто е помислил, че това е нещо обикновено за Сити.

Лицето на Поаро потрепна, но той не каза нищо.

— Бяхме в трудно положение. Тогава се сетих за Линет и новото ѝ имение и веднага заминах при нея. Обичах Линет, мосю Поаро, наистина я обичах. Тя беше най-добрата ми приятелка и никога не съм

допускала, че нещо би ни разделило. Само си помислих какво щастие за нас е, че тя е богата. Всичко щеше да се промени, ако му дадеше работа. Беше толкова мила, когато я помолих за това. Каза ми да доведа Саймън, за да се запознаят. Тогава сте ни видели в „При леля ми“. Празнувахме, въпреки че трудно можехме да си позволим това. — Тя замълча и продължи с въздишка: — А сега ще ви кажа истината. Тя остава същата, въпреки че Линет е мъртва. Затова не съжалявам за нея, дори сега. Тя направи всичко, за да ми отнеме Саймън. Това е чистата истина! Съмнявам се дали се е колебала повече от една минута. Бяхме приятелки, но за нея това нямаше значение. Тя се хвърли към него, без да мисли за нищо. А Саймън изобщо не се интересуваше от нея. Говорих ви много за блясък и очарование, но не беше вярно, разбира се. Той не я искаше. Признаваше, че е хубава, но считаше, че има тираничен нрав, а той мрази деспотичните жени! Беше ужасно объркан от цялата история, но мисълта за парите ѝ го привличаше. Видях това... и накрая му казах, че може би ще бъде по-добре, ако ме остави и се ожени за нея. Но той отхвърли това предложение. Отговори, че би било истински ад, ако се ожени за нея, въпреки че е толкова богата, че иска сам да разполага с парите си, а не да е женен за богата жена, която да не му дава нищо. Каза, че ще бъде като смешен палячо и че обича само мен... Мисля, че знам кога му хрумна тази идея. Един ден той каза: „Ако изобщо имам късмет, ще се ожения за нея, тя ще умре след една година и ще ми остави всичко“. След това се сепна и нещо странно проблесна в очите му. Тогава за пръв път помисли за това... После често говореше колко удобно би било, ако Линет умре. Отговарях му, че тази мисъл е ужасна, и накрая той млъкна. Един ден видях, че чете подробно описание за действието на арсеника. Когато го упрекнах, той се засмя и каза: „Ако не рискуваш, няма да успееш! Едва ли ще имам друг случай в живота си да измъкна толкова много пари.“ Скоро разбрах, че е взел решение. Бях ужасена, наистина ужасена, защото съзнавах, че никога няма да се откаже. Той нямаше нито въображение, нито изобретателен, ум. Сигурно щеше да я натъпче с арсеник и мислеше, че лекарят ще каже, че е умряла от гастрит. Беше наивен като дете. Винаги считаше, че всичко трябва да има добър край. И така, трябваше да се намеся, да се погрижа за него...

Тя каза това откровено и непосредствено. Поаро изобщо не се съмняваше, че за нея това е била причината. Не бе искала парите на

Линет Риджуей, но бе обичала Саймън Дойл, обичала го бе безумно, заради него бе забравила какво е милост и справедливост.

— Реших да съставя план. Струваше ми се, че най-важното е и двамата да имаме алиби, тоест Саймън и аз да дадем показания един срещу друг, но така че тези показания да ни освободят от всякакви подозрения. За мен беше лесно да се преструвам, че мразя Саймън. Това беше съвсем естествено при дадените обстоятелства. Ако Линет бъдеше убита, вероятно щяха да заподозрат мен, така че би било по-добре да ме заподозрат веднага. Постепенно уточнихме всички подробности. Искях да бъде така, че ако сгрешим някъде, да заловят мен, а не Саймън. Но той се безпокоеше за мен. Единственото нещо, от което бях доволна, бе, че не трябваше да го извърша аз. Просто не можех! Не можех да се промъкна и да я убия хладнокръвно, докато спи! Не бях й простила и мисля, че бих я убила, ако я гледам право в очите, но не и в гръб... Внимателно обмислихме всичко. Въпреки това Саймън написа с кръв Ж, което беше глупава, мелодраматична постъпка. Типично за него! Но това не възбуди подозрения.

Поаро кимна.

— Не беше ваша грешка, че Луиз Бурже е била будна онази нощ... И след това, мадмоазел?

Тя го погледна открито.

— Да, ужасно е, нали? Не мога да повярвам, че аз го извърших! Сега разбирам какво искахте да кажете тогава в Асуан. „Не отдавайте сърцето си на злото...“ Много добре ви е известно какво се случи. Луиз даде на Саймън да разбере, че знае всичко. Саймън ви помоли да ме заведете при него. Когато останахме сами, той ми каза за нея. Каза ми какво трябва да направя. Не се ужасих, просто нямах сили, но бях уплашена, така ужасно уплашена... Така е, когато започнеш да убиваш. Саймън и аз бяхме в безопасност, в пълна безопасност, но това момиче, тази мизерна френска изнудвачка... Занесох й всички пари, които можехме да съберем. Престорих се, че й се подмазвам. И тогава, когато броеше парите, го извърших! Беше толкова лесно. Това е най-страшното, най-ужасяващото... Толкова лесно... Но дори и след това подозренията се насочиха към нас. Мисиз Отърбърн ме беше видяла. Тя триумфално се запъти по палубата към вас и полковник Рейс. Нямах време да мисля. Действах светкавично. Беше като в кошмар. Знаех, че този път е въпрос на живот и смърт. Това ускори нещата... —

Тя замълча. — Спомняте ли си, когато влязохте след това в каютата ми? Казахте, че не сте сигурен защо сте дошли. Бях толкова нещастна, така се страхувах. Мислех, че Саймън ще умре...

— Аз се надявах на това — каза Поаро.

Жаклин кимна.

— Да, за него така би било по-добре.

— Не исках да кажа това.

Тя погледна мрачното му лице и каза тихо:

— Не ме съжалявайте толкова много, моєю Поаро. Животът ми никога не е бил лек и ако бяхме спечелили, щях да бъда много щастлива и може би за нищо нямаше да съжалявам. Но ето случи се така и сега трябва да плащам. Предполагам, че стюардесата е тук, за да пази да не би да се обеса или тайно да глътна някоя капсула с цианкалий, както става в книгите. Не се безпокойте! Няма да направя това. За Саймън ще бъде по-лесно, ако съм до него.

Поаро се изправи. Жаклин също стана и внезапно прибави с усмивка:

— Спомняте ли си, когато казах, че трябва да следвам звездата си? Вие отговорихте, че това може да е злощастна звезда. И аз казах: „Тази злощастна звезда, тази падаща звезда.“

Той излезе на палубата, а смехът ѝ все още звънтеше в ушите му.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше ранно утро, когато пристигнаха в Шелал. Скалите мрачно се извисяваха край водите на Нил.

Поаро прошепна:

— Каква дива страна! До него беше Рейс.

— Е, свършихме работата си — каза той. — Наредих Рикети да бъде свален пръв на брега. Радвам се, че го заловихме. Уверявам ви, че е много хитър. Много пъти ни се изплъзваше. Трябва да намерим носилка за Дойл. Колко бързо призна всичко.

— Това не ме учудва — отговори Поаро. — Той е от онези престъпници, които са много наивни и суетни — когато им докажеш колко са нищожни, веднага рухват! Признават си всичко като децата.

— Заслужава да бъде обесен. Той е безчувствен негодник. Съжалявам за момичето, но нищо не може да се направи.

Поаро поклати глава.

— Хората казват, че любовта оправдава всичко, но това не е вярно. Жени, които могат така силно да обичат, както Жаклин обичаше Саймън Дойл, са много опасни. Така си казах, когато я видях за пръв път: „Това момиче обича прекалено много!“ Така е...

Корнелия Робсън дойде при него.

— О, ние почти пристигнахме — каза тя. И след една-две минути прибави: — Бях при нея.

— При мадмоазел дьо Белфор?

— Да. Помислих си, че за нея е ужасно да бъде затворена с онази стюардеса. Но се боя, че леля Мари много се ядоса.

Мис ван Шойлер крачеше бавно към тях по палубата. Очите ѝ бяха пълни с гняв.

— Корнелия, ти се държа отвратително — отсече тя. — Веднага ще те изпратя в къщи.

Корнелия си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам, леля Мари, но няма да се върна в къщи. Ще се омъжа.

— Най-после поумня — каза рязко възрастната дама.

Фергюсън се появи иззад ъгъла.

— Корнелия, вярно ли? Не може да бъде!

— Истина е — отговори тя. — Ще се омъжа за доктор Беснер. Снощи той поиска ръката ми.

— И защо ще се омъжите за него? Само защото е богат? — запита гневно Фергюсън.

— Не, не заради това — каза с възмущение Корнелия. — Той е мил и знае толкова много. А аз винаги съм се интересувала от болници и болни хора и мисля, че ще живея щастливо с него.

— Искате да кажете, че предпочитате да се омъжите за този отвратителен стар мъж, а не за мен? — попита недоверчиво мистър Фергюсън.

— Да, така е! Вие не сте разумен. С вас никога няма да мога да живея спокойно. И той не е стар. Няма още петдесет години.

— Има шкембе — каза злобно мистър Фергюсън.

— Е, и моите рамене са доста закръглени — сръза го тя. — Външният вид няма значение. Той смята, че наистина бих могла да му помагам в работата, и ще ми обясни всичко за неврозата.

След тези думи тя се отдалечи. Фергюсън попита Поаро:

— Мислите ли, че наистина е решила да направи това?

— Разбира се.

— И предпочита този надут стар глупак пред мен?

— Без съмнение.

— Това момиче е обезумяло — заяви мистър Фергюсън.

В очите на Поаро заигра весело пламъче.

— Тя е интересна жена. Може би за пръв път срещате такава.

Корабът се приближи до кея. Той бе заобиколен от кордон войници. Пътниците бяха помолени да почакаат. Двама механици отведоха мрачния и навъсен Рикети на брега.

След известно време беше донесена носилка. Пренесоха Саймън Дойл по палубата до мостика.

Той бе много променен. Изглеждаше свит и уплашен, цялото му момчешко безгрижие беше изчезнало.

Зад него бледа, но спокойна крачеше Жаклин дьо Белфор. Стюардесата вървеше до нея.

— Здравей, Саймън — каза тя, като се приближи до носилката.

Той я погледна бързо. Някогашната детска усмивка озари за миг лицето му.

— Така се обърках. Загубих си ума и признах всичко! Съжалявам, Джеки. Сега ти ще плащаш заради мен.

Тя се усмихна и отговори:

— Не се безпокой, Саймън. Нямахме щастие и загубихме. Това е всичко.

Тя застана до него. Носачите хванаха носилката за дръжките. Жаклин се наведе и завърза връзката на обувката си. След това ръката ѝ внезапно се стрелна към бедрото ѝ и тя бързо се изправи.

Разнесе се остър пукот.

Саймън Дойл потрепера конвулсивно и застина неподвижен.

Жаклин дьо Белфор кимна. За секунда остана с пистолет в ръка, усмихна се унесено на Поаро.

Рейс скочи към нея и тогава тя обърна малката, блестяща играчка към сърцето си и натисна спусъка.

Тялото ѝ се свлече в мека малка купчина на палубата.

— Откъде, по дяволите, е взела този пистолет? — изкрещя Рейс.

Поаро почувствува, че нечия ръка стиска силно рамото му.

— Вие сте знаели? — тихо попита мисиз Алертън.

Той кимна.

— Тя имаше два такива пистолета. Досетих се за това, когато научих, че един от тях е бил намерен в чантичката на Розали Отърбърн в деня на обиска. Жаклин се хранеше на тяхната маса. Когато е разбрала, че ще има обиск, тя го е пуснала в чантичката ѝ. По-късно отишла в каютата ѝ и започнали да сравняват червилото си. По този начин отвлякла вниманието ѝ и взела пистолета обратно. Но тъй като тя и каютата ѝ бяха претърсени вчера, решихме, че не е необходимо да бъде обискирана отново.

— Вие ѝ дадохте възможност за избор.

— Да. Но не само тя се възползува от това. Затова Саймън Дойл умря от по-лека смърт, отколкото заслужаваше.

Мисиз Алертън потръпна.

— Любовта може да бъде толкова злокобна.

— Това е причината, поради която повечето големи любовни истории завършват трагично.

Погледът на мисиз Алертън се спря на Тим и Розали, застанали под слънчевите лъчи. Внезапно тя каза със страст:

— Но, слава богу, има и щастие на света.

— Да, мадам, както казвате, да благодарим на бога за това.

След няколко минути пътниците слязоха от кораба.

По-късно телата на Луиз Бурже и мисиз Отърбърн бяха свалени от „Карнак“.

Накрая тялото на Линет Дойл бе изнесено на брега и бръмчащите телефонни и телеграфни жици разнесоха навсякъде по света новината, че Линет Дойл, която преди се бе наричала Линет Риджуей, известната, красивата, богатата Линет Дойл, е мъртва.

Сър Джордж Уод прочете за това в клуба си в Лондон, Стърндейл Рокфорд в Ню Йорк, Джоана Саутууд в Швейцария, новината бе разисквана и в барчето на „Трите корони“ в Молтънъндър — Уод.

Мистър Бърнъби каза рязко:

— Е, жалко за бедното момиче. Богатството не ѝ донесе голямо щастие.

Но скоро след това престанаха да говорят за нея и започнаха да спорят кой ще спечели националното първенство по футбол. Защото, както мистър Фергюсън казваше в този миг в Луксор, бъдещето има значение, а не миналото.

Издание:

Агата Кристи. Смърт край нил

Роман

Библиотека „Лъч“, № 67

Разузнавачески и приключенски романи и повести

Преведе от английски Огнян Дъскарев

Редактор Анна Сталева

Художник Стоян Христов

Художествен редактор Александър Стефанов

Технически редактор Маргарита Воденичарова

Коректор Янка Андонова

I издание. Литературна група VI.

Тематичен № 23 9536622411/5557—16—83

Дадена за набор на 21. XII. 1983 година. Подписана за печат на 20. III. 1983 година. Излязла от печат на 13. V. 1983 година. Поръчка № 3. Формат 84×108/32. Печатни коли 18. Издателски коли 15,12. Усл. изд. коли 13,19. Цена на книжното тяло 1,45 лева. Цена 1,55 лева.

Издателство „Народна младеж“

ДПК „Димитър Благоев“, София, 1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.